

VELIKA NOČ V NORIŠNICI

Marjan Čufer

1.

Pomladni veter je zajokal ali zapel, saj pravzaprav ne vem v krošnjah z mladim listjem zunaj v parku in takoj nato utihnil. Zvon v manj kot sto metrov oddaljenem zvoniku je udaril petnajst čez polnoč, jaz pa sem se šele približno streznil. Bil sem poten in zmeden, rahlo drgetajoč. Ob besedi drgetajoč sem pomislil, da je to deležnik, deležen sem bil drgeta, ki si ga nisem želel, sem ga pa sam zakrivil. Deležniki v poeziji niso posebno zaželeni, prav tako kot tudi trpnik ne. Možgani so mi delovali presentljivo hitro in dobro, težko pa sem dalj časa držal rdečo nit ene misli, zato sem se neprestano vračal in preskakoval z mislimi naprej in nazaj kot pokvarjen avtomat ali stroj z izrabljenimi zobniki. »Mi bo kdaj ta rdeča nit pomagala iz labirinta, četudi pošasti ne ubijem?« sem se vprašal.

Pozno popoldan so me pripeljali v preddelirantnem stanju. Pijača ni nič več prijela in tudi v želodcu mi ni več obstala. Bil je ravno Veliki petek, »anno domini¹« dvatisočštiri. Kristus se je sicer baje rodil par let pred svojim rojstvom kot Esen, pa nič zato? Ker sem tega psihiatričnega okolja že sit sem najprej poskušal pobegniti, pa so me le prepričali, da smo se zapeljali navzgor na zaprti oddelek. V bolnici sem že vsaj 10 tič, točno pa ne vem. Diagnoza: depresija in dipsomanija. Ko pijem, pijem brez milosti in temeljito do bridkega konca, tako rekoč iz maščevanja nad samim seboj, potem pa je spet vse mirno za nedoločen čas. V šoli kjer sem profesor računalništva in poslovne informatike smo imeli pravo satanistično, zarotniško vzdušje zadnje tedne. Do letos nisem vedel, da je stanje v našem šolstvu v marsičem popolnoma enako kot v časih Martina Kačurja. Nekaterim kolegicaj manjka ur, in da bi zadostile tem svojim potrebam po urah so pripravljene poučevato kar koli, tudi stvari o katerih nimajo pojma, tudi kitajščino ali egipčanske hierogliffe, če je treba in prijavitelje so se celo za poučevanje poslovne informatike. Potem bi pa že nekako pripravile teste po svoji meri, tako da bi čustveno in drugače zakopleksane nevrotičarke lahko dijake negativno ocenile in jim s tem vzvišeno dokazale, da nič ne znajo, pa čeprav v resnici večina dijakov zna veliko več kot ta posebna »species²« učiteljic. In celo nimajo toliko obraza, da bi to priznale sebi, kaj šele drugim in na pedagoških konferencah kasneje vzvišeno razpravljajo in blebetajo kaj storiti, ker dijaki, da nič ne znajo, in da se zmanjša osip. Skratka štala, do konca in neverjetno umazana štala. Meni grede na pedagoških konferencah dobesedno lasje pokonci, ko

---

¹ Leto gospodovo

² vrsta

poslušam blebetanje teh naših pol in četrt intelektualk. Za povrhu imamo pa v našem šolstvu še vse polno nekompetentnih, mejno sposobnih ravnateljic, ki pa so seveda zelo častihlepne, oblastiželjne, zamerljive in maščevalne. Na nek način so pa tudi talke sindikata in kolektiva, ker če se mu ne prilizujejo ne bo reelekcije. To štal bo potrebno urediti. Da ne bom krivičen, moram končno tudi povedati, da je pa navsezadnje le večina profesorjev in ravnateljic dobrih, in da je teh slabih morda le kakih 15-20 odstorkov.

Da bi mi malo odleglo sem šel med prosto uro na dve pivi. In po koncu pouka še na tretje pivo in potem dalje. V Mercatorjevem centru v Šiški sem si nabavil kozarec in tri litre cenene vina. In potem sem prvo steklenico spil kar v avtomobilu. CD-player je igral pesmi Engelberta Humperdincka in Toma Jonesa, »Last waltz³« in »The green, green grass of home«⁴. Ewergreene sem imel vedno rad. Otožno sem se zasanjal in od užitka in nekakšnega samopomilovanja mi je šlo občasno skorajda na jok, sonce pa je bilo še visoko in daleč je bila noč. Tudi jok in nostalgija sta lahko neke vrste užitek, če se človek sam sebi zasmili dovolj globoko v pravem trenutku, pa čeprav po lastni krivdi. Pijan sem se zapeljal proti Gorenjski, vendar sem vedno bolj čudno videl cesto in hiše ob njej tako, da sem v Medvodah raje zavil pred trgovski center in tam ustavil svojega starega, rdečega Forda, (da bi bil vsaj Ferrari). Malo sem še posedel in spil še naslednjo steklenico. V tej je bil Merlot. Nalašč sem kupil različna vina, da bi me prej in temeljiteje zadelo. O fuk, jebemti kako sem se začel bedno počutiti. Odprl sem vrata in skrivaj bruhal malo rdeče brozge na parkirišče. Drugega razen vina nisem imel v želodcu saj že dva dni nisem nič jedel. Začelo se mi je kolcati, porkaduš. Prijel sem se za želodec in zadržal dih, pa ni pomagalo. Spil sem še požirek in nato šel v trgovino po vrečko piškotov, da ne bi pil povsem na prazen vamp. Pri blagajni sem klel babo prekleto, ki je bila pred menoj in je nakupila celega hudiča in potem vse to prav počasi spravljala nazaj v voziček. Poleg tega pa je še čvekala neke gospodinjske neumnosti s prodajalko. Meni pa je šlo na bruhanje, in če bi se še malo obirala bi utegnil pobruhal celo blagajno. Vsedel sem se nazaj v avto, pojedel nekaj piškotov in spil še dva kozarca merlota. Kolcanje se je poglelo. Ne, o ne bom še umrl ali pač sem pomislil, pa saj je vse en kurc? Odpravil sem se čez cesto scat v bližnje grmovje. Nato pa sem sedel na prvi avtobus, ki je pripeljal in šel nazaj v Ljubljano brez kakšnega koli razložljivega vzroka.

---

³ Zadnji valček

⁴ zelena trava domačije

Na postaji in v restavraciji je bilo kar živahno. »VLAK ZA GROSUPLJE in ZIDANI MOST, CELJE ODPELJE ČEZ 10 MINUT,« se je slišalo iz zvočnika. POTNIKI VSTOPITE. Šel sem na WC in tam obsedel kake pol ure in medtem parkrat brez prave potrebe potegnil vodo, da bi obiskovalci slišali, da je tisti, ki je notri še živ. Ne bi rad, da bi kdo na silo vdrl. Še nekaj sem spil, nato pa mrak...amnezija...

Daniti se je začelo, bilo je namreč že sredi pomladi. Lastovke so se vrnile in prvi popki so se razprli v drevesnih krošnjah.

»Kje sem? «

Ležišče je bilo trdo in malo so me bolele kosti. S težavo sem vstal in se sprehodil po dolgem in ozkem hodniku. Gumb je zaropotal po tleh in se odkotrljal pod radiator. Nova sivo melirana obleka na meni je bila vsa pomečkana, srajca odpeta in kravata vsa postrani in zrahljana. Po nekaj minutnem tavanju sem se zavedel, da sem na urgentnem oddelku Kliničnega centra. Pustili so me ležati kar na tleh pred vrati ene od ambulant. Na tla so mi položili samo centimeter debel podmetač? Potegnil sem infuzijsko sondo iz žile na roki, pocedila se je kri, mi oblila tri prste in kapnila na tla. Nisem čakal, da bi mi kdo pojasnil kako in kdaj sem prišel sem. Navsezadnje je bil sprejem in tretma dobesedno kinološki. Opazovali, če sploh so me kot psa. Če bi to vedel, seveda kolikor in česar sem se sploh zavedal, bi bilo vseeno, če bi odšel prespat v pasje zavetišče na Gmajnicah. Čez dva tedna so se mi drznili celo poslati samoplačniški račun, ker tega baje ne plača nobena zavarovalnica, pa sem ga utemeljeno zavrnil. Odpravil sem se proti izhodu in spet nazaj na železniško postajo v restavracijo na jutranjo porcijo vina. Hvala Bogu, da minister vina in piva ne šteje za pravi alkohol. Nato v trgovinico DAN in NOČ čez cesto po steklenico Refoška. Klatežu na vogalu sem dal dve »stotki.⁵« Mimogrede sem kupil še časopis, ki sem ga prelistaval in poskušal brati, vendar nisem nič razumel. Celo kateri mesec in letni čas je nisem natančno vedel. In nato s steklenico in časopisom na tretji peron, šesti tir sedet na klopcu. Opazoval sem stoječi vlak za Salzburg, Munchen,...Hamburg.. čistilke v notranjosti in preglednika, ki je tolkel po kolesih. Kapa mu je padla z glave, pa jo je ujel še preden se je dotaknila tal. Vmes sem večkrat krepko potegnil iz steklenice in vedno znova prelistaval časopis. »Bush napovedal skorajšnji prevzem oblasti s strani Iraške vlade,« sem prebral že najmanj petkrat, naprej pa ni šlo.

---

⁵ Dvesto tolarjev

Končno je prišel novi Siemens za Gorenjsko. Odpil sem zadnje požirke, dal steklenico v koš za smeti in šel v vagon.

Do Škofje Loke sem še gledal skozi okno bežečo pokrajino in zagledal Crn Grob v daljavi. V mislih sem si recitiral Shakespearov sonet,

Če sneg je bel ga v njenih nedrih ni
In usta bi se od koral ločila...

Potem pa ponovno dvodnevni mrak. Ne vem kje sem taval, morda po nevidnem trnju podzemlja, in namakal noge v kak pritok reke Stiks. K sreči me čolnar Haron ni našel. Kaže da je bil nekje višje ali niže ob reki? In zdaj dobro znana psihiatrična bolnica v stari Lambergarjevi graščini s štukaturami nad vhodnim stopniščem. Nekaj sto metrov nižje je znano gostišče in dva kilometra naprej,

V tej dolini zeleni
S krvjo prepojeni, predragi...

Pripeljali so me z rešilcem. Hiter sprejem, saj o meni že itak vse vedo, nato pa kot že rečeno na zaprti oddelek, površno kopanje in pižama. Sestra mi je izmerila še pritisk. »Stopetinšestedeset skozi petindevetdeset.«

Malo je previsok je menila. Opletaje sem s težavo odšel do postelje in ker sem bil še pijan, v sprejemni ambulanti sem napihal 2,35, sem zaspal za nekaj ur. Večerna vizita me je površno pregledala in povprašala po počutju. Bil sem zmeden in beseda mi je težko šla s tresočega jezika.

»Dajte mu dva meprobamata in B kompleks,« je naročil zdravnik dežurni sestri, voščil lahko noč in odšel.

»Pri Bogu, lastnem življenju in za srečo sinov si prisegam, da je bilo tokrat zadnjič, ampak jebemo »sunčece žarko,« res zadnjič! Toda saj si ne morem verjeti.« Tudi pri prerokovi bradi, svetem pismu, prostozidarskem kotniku in šestilu prisegam, če bo kaj pomagalo. In pri Jakinu in Boazu, pri Belcebubovem propadu. Spati nisem mogel več, ura pa še ni bila ena ponoči. Obrnil sem se na levi bok in čez nekaj minut spet na desnega, pa na hrbet in na trebuh, si na vse načine tlačil in urejal blazino pod glavo, železna postelja pa je škripala Cis-mol, G-maj7, D-dim. Sotrpin na sosednji

postelji je na ves glas prdnil in potem poprdeval v kratkih rafalih še nekaj sekund. Zagnil sem se čez glavo za vsak slučaj, če bo kaj prismrdelo in mu v mislih jebal mater in ženo v škbasta usta, primitivcu slabournemu, psihopatu, pijancu in norcu ali karkoli že je.

Misli so postajale žalostne in negotove.

»Ah pozabi na vse skupaj,« sem si rekel.

»Saj nisi najslabši na svetu, kaj vse šele drugi počnejo.«

Bom raje mislil na kaj lepega in izmišljenega. Po naravi sem namreč hedonist in epikurejec. Zamizal sem in z desno roko prijel kurca. Vse skupaj z jajci vred je bilo mlahavo kot po nevihti naplavljen hobotnica ali srednje velika pirpogačica⁶, ki jo je visečo na veji napral dež. Po volumnu je bilo ravno za eno pest. Skratka mehka, potna žalost. Za pirpogačico, silno simpatičen izraz, podobno kot pikapolonica mi je povedal prijatelj, književnik, profesor in filozof Miha. Dejal mi je, da je ta izraz zasledil v nekem starem slovarju, in da pomeni netopir. Hm, sem razmišljal, zanimivo. Bogve kje je etimološka razlaga za to besedo? Obe, netopir in pirpogačica imata v besedi pir. Pravzaprav kaj pa v besedi netopir sploh pomeni neto? Prav gotovo nima nobene zveze z termini bruto, tara, neto iz materialnega poslovanja ali gospodarske matematike. Morda pa je neto nekoliko popačena beseda notte⁷? Pir pa mogoče pomeni pitje krvi? Pirpogačica pa je majhna, črni pogačici podobna živalca, ki ima vsako noč krvavi pir ali gostijo? Kurca sem žgečkal in počasi vlekel, pri tem pa si domišljal, da sem v Seidunovem vrtu na Alamutu. Ob misli na mlade lepotičke, in oh kaj vse bi počel z njimi, se mi je mednožni prijatelj začel debeliti in rasti in čez čas je bil že precej zejeten in čvrst. Olala. V mislih sem se zalizal v sočno, mlado pizdo, njen dlakavi, kodrasto rjavi kožušček pa me je ščegetal po nosu in očeh. Z obema rokama pa sem držal dve drugi puncici za joške in jih mečkal, da sta kar stokali od vznemirjenja. In ko sva čez čas začela porivat se je pridružila še ena mlada pičkica, ki naju je med fukom lizala, tako da sem lahko izbiral med ustni in pizdo. Na koncu sem ji ga porinil čisto dol v grlo, da se je kar davila in jo zalil s spermo. Za dva velika in tri majhne požirke, da je bilo je dejala. Saj so itak sami vitamini, to je dobro za kožo. O ženska, hkrati najlepše in najgrše bitje stvarstva. Galaksije se ti klanjajo in oddaljeni pulzarji utripajo kot vznemirjeno srce ob misli nate. Zdaj je bil penis že pošteno trd, tako da sem ga z nekaj črvstimi gibi v nekaj minutah prignal do sladkega

---

⁶ netopir

⁷ noč

vrhunca. Oh, huh težko sem dihal zaradi pomanjkanja kondicije in hudega pijančevanja. Kako minuto sem potreboval, da se mi je dihanje umirilo. Kurca sem obrisal v brisačo, ki je visela čez naslonjalo postelje in potem ponovno strmel v prazno noč. V sobi je prdelo, smrčalo, hrkalo, momljalo, govorilo, se premikalo, škripalo, vzdihovalo. Vsake toliko je kdo vstal in zataval proti izhodu ali pa kar malo po sobi naokrog. Iznad priprtega okna z neprobojnim steklom je v sobo zavel hladen nočni zrak kot bi nekdo odprl hladilnik in iz njega na hitro vzel steklenico z ohlajeno mineralno vodo.

Nekdo v kotu diagonalno nasproti mene je zakašljaj in nato začel govoriti v spanju. Bilo je napol nerazumljivo, vsega skupaj nekaj besed. Očitno je bil Bosanec ali nekaj podobnega, saj je pretežno tožil in nekaj momljal v srbščini.

Contra hereticos Catarenos, to je bil prvi stavek, ki ga je novi slavist napisal na tablo v drugem letniku gimnazije. Pomenil pa naj bi Proti bosanskim krivovercem. Mišljeni so bili heretiki iz časov kralja Tvrdka.

»Daj povuci, šta čekaš bre bolan.«

Ponovno je globoko zahropel, hrrrr, pff, pff... in nato za par sekund obnemel.

»Natovori još ova kolica, ...šta čekaš jebote.« blb, bulb, hrrrr, kh, kh, hrrrr...

»Nemoj ga odmah zaklat, neka malo pati đukelčina jedna.«

In spet blb, bulb, hrrrr, kh, kh, hrrrr... Morda ga muči vietnamski sindrom ali morda balkanski z osiromašenim Uranom?

Vstal sem in s težavo odšel tistih nekaj korakov do dežurne sestre in tehnika.

»Prosim nekaj za spanje, nič ne spim.«

»Da seveda, lahko, saj imate napisano po potrebi.«

Dala mi je še en meprobamat in kozarček čaja.

Ulegel sem se nazaj v posteljo, spanca pa vseeno ni bilo. Iz sosednjega prostora je pritaval nek človek, suh in visok, z majhno bradico kot Don Kihot brez oklepa. Ker je bila moja postelja ravno pri oknu, skozi katero je medlo svetila svetilka, ki je osvetljevala cerkveni zvonik sem videl, da je tip popolnoma nag. Hodil je počasi, v obraz medlo obsijan s svetlobo z okna, pa je bil videti kot zombi s Haitija. Sklonil se je na tla in poskušal delati sklece. Seveda je bil prešibak in je že po nekaj polovičnih poskusih zropotal po tleh kot vreča kosti, ki bi jo kak župnik s samokolnico prevažal po pokopališču od »totenkamre⁸« do kostnice ali odprtega groba.

---

⁸ Mrliška vežica

Prihitela sta sestra in tehnik.

»Golouh kaj pa spet delate, hitro se oblecite in nazaj v posteljo, drugače vas bomo privezali.«

Pobrala sta ga s tal, ga za silo oblekla in odvedla nazaj v sosednji prostor. Nekaj časa je bilo nato še kar mirno, do jutra pa še daleč. Na zvoniku je odbilo petnajst do dveh.

2.

Kolesa so otožno zacvilila, ko je vlak prismradil iz predora, skorajda kot pes, ki ga gospodar brcne, ker se mu je od prevelike ljubeznivosti zapletel med noge. Čez dobrih petsto metrov se je ustavil. Ko bom velik bom strojevodja sem vznemirjeno in

občudujoče razmišljal. Takrat pri mojih dobrih sedmih letih ga ni bilo poklica, ki bi se mi zdel imenitnejši in oblastnejši. Kasneje v gimnaziji sem sicer svoja karierna stremjenja spremenil in vzor so mi postali Einstein, Tesla, Prešeren in Byron. Gledal sem nazaj hropečo, črno lokomotivo, ko sem izstopil in šel postrani proti postajnemu poslopju, tako da sem se zaletel v limonovec v veliki posodi, ki je stal poleg drugih rastlin na peronu in padel po tleh iz brušenih črnih in belih kamenčkov.

Teta Bernarda me je čakala kot je bilo dogovorjeno. Stara je bila dobrih dvaindvajset let in še kar sama, čeprav je bila prav čedna, joškasta in brhka. Živel je z materjo, mojo babico v vasici oddaljeni več kot dve uri hoda daleč od postaje. Pri njej in babici naj bi preživel večji del poletnih počitnic. Baje so se ji ženini na veliko ponujali, vendar se ji ni nikamor mudilo. Za sproten fuk in posledično kako strto srce pa se je vedno kdo našel kot sem kasneje izvedel. Pot do doma je vodila najprej v zelo strm breg, nato pa bolj po ravnem in seveda vseskozi pretežno po gozdu.

»No Milanček ali si le prišel?« je dejala in me pogladila po glavi.

»Ja tetica saj sem že dovolj velik kajne? Mamica mi je rekla, da moram takoj, ko vlak pripelje iz najdaljšega predora izstopiti.«

»Si kaj lačen in žejen?«

»Malo, ampak ne kaj preveč, doma sem jedel kruh in marmelado.«

»No pojdiva«, je dejala in odšla sva skozi kar prostorno avlo starega avstroogrškega postajnega poslopja. Na stenah so visele že malo porumenele slike iz časov gradnje postaje in predora. Na vseh so bili brez izjeme sami brkati možje. Leto gradnje bohinjske železnice 1905. Kot povsod na takih krajih je dišalo po dimu od cigaret in pokurjenem premogu. Gašperček v kotu je hladen in osamljen čakal na zimo. Zunaj pa je pripekalo in nebo je bilo skoraj brez oblačka. S treh strani zeleni bregovi, na jug pa odprta dolina.

Tristo metrov od postaje je bila znana gostilna »Pri goski«, kjer se je skoraj vsak popotnik ustavil. Imeli so dobro mortadelo. Kasneje kot odrasek človek sem ob tem pomislil na gostilno »Pri goski in ražnju«, kjer so leta 1717 ustanovili Veliko prostozidarsko ložo Anglije, Veliki Orient. Teta Bernarda je naročila vsakemu en pošten servič z mortadelo in sirom in po eno Cockto, pijačo moje mladosti.

Ku-kuc, Ku-kuc je prihitela kukavica iz stenske ure. Bilo je pol desetih dopoldan. Dve mizi stran so domačini vsi razgreti že zarana igrali neko igro s kartami.

»Poglej kakšna čedna pupa,« je menil eden od njih, ko je opazil tetico Bernardo.

»Oh sitneži,« se je malček zakregala tetica.

»A je to že tvoj poba tako velik?« je na glas vprašal.

»Seveda ne, kaj pa misliš. Ali ne vidiš da sem premlada, da bi imela že takega fanta.

»Nikoli se ne ve, nekatere mlade začnejo,« se je zarežal svoji domnevni duhovitosti, družčina pa mu je veselo pritegnila.

Iz džuboksa firme Wurlitzer poleg točilnega pulta se je razlegala »OH Carol, you treat me like a fool⁹« od Paula Anke. Še zdaj mi odmevajo v ušesih tiste ameriške popevke iz začetka šestdesetih let. V njih je bilo čutiti nek mladostni optimizem in veselje do življenjem, saj je bilo od vojne šele dobrih petnajst let, dela je bilo dovolj in preveč zato so ljudje mislili samo na ljubezen, napredek in seks, vsaj tak občutek sem imel. Z mamico in očetom smo skoraj vsako nedeljo šli v kino gledat kak ameriški film. Prva vrsta balkon in zavojček bombonov, »505 sa crtom, Negresco ali pa Bronhi.« Nekaj časa sem zdržal nato pa praviloma več kot pol filma prespal.

Neverjetno kako zgodaj mlad človek začne razmišljati o drugem spolu in sladkem nemiru povezanim z njim. Tu je gotovo res precej biokemije, dopamina in podobno. Še v šolo nisem hodil, ko sem že ugotovil, da mi ob misli na kako punco ali princesko iz pravljice začne lulček otrdevati. Posebno Trnuljčica in Sneguljčica sta me rajcali, mijau, mijau, mlask, mljask, oh kako francosko bi ju poljubljal, Princeska na zrnu graha se mi je zdela preveč pomehkužena, Lupinica pa nekako brezspolna. Piko Nogavičko pa sploh nisem imel za punco, ampak za nekakšnega telesno neprivlačnega transseksulaca. No saj drugače je bila faca, pa njen konj in opica gospod Ficko. Nisem vedel ali je to prav in normalno ali ne, namreč »zatekanje« penisa in zaskrbelo me je kaj bo, če bodo to punce videle. Saj me bodo takoj zapustile z oteklim lulčkom sem premišljeval . Prejšnjo pozno pomlad se je sosedova Cilka, leto dni mlajša vpričo mene polulala. Pri tem je počepnila, vzdignila krilce in hlačke potegnila dol do kolen. Iz nekakšne nagubane, slabo razločne špranjice je v loku priteklo in zalilo regratove lučke v bližini. Pisan rumenočrn črmlj je vznejevoljeno odbrenčal z materine dušice, saj ga je skoraj zadelo. Hm, punce so pa res zanimivo, prav namensko narejene, sem vznemirjeno pomislil. Za čisto določene od Boga predvidene naloge.

---

⁹ O Carol, imaš me za norca

Nekega večera konec avgusta, ko sva gledala kako Miklavž peče piškote na rdečih oblakih, razžarjenih od zahajajočega sonca, me je poljubila na lice in dejala, da me ima rada.

»Saj boš drugo poletje spet prišel, kajne? Ko bova velika se bova poročila in potem odšla v Ameriko ali pa kam drugam.«

»Seveda bom, tudi jaz te imam rad Cilka,« sem ne povsen prepričan priznal. Veš, ko bom velik bom strojevodja in potem se boš lahko z menoj zastonj peljala kamor boš hotela, tudi v Ameriko.«

Lansko moje prvo šolsko leto se je začelo s štirinajstdnevnim rahlim dežjem. Takrat so bili še pravi, razločni letni časi. Že kar prvi teden sem prišel domov v samih volnenih nogavicah. Nekdo mi je ukradel ali skril gumijaste škornje. Ker sem govoril v hudem loškohribovskem dijalektu so me sošolci neusmiljeno zafrkavali.

»Tovarišica, Mustafa me je pa »cabnil, jest ga bom tud nazaj.¹⁰«

V industrijsko mesto so namreč ravno tisti čas začeli množično prihajati bratje in ostalo sorodstvo iz južnih republik.

»Saj ni nič hudega Milanček, naj pride mamica kak dan v šolo, da se malo pogovoriva.«

Mama je potem prišla kar k njej na dom, stanovala je v bloku pod tržnico. Prinesla ji je malo domačega masla in liter žgnja, tako da se je tovarišica vsa vesela zahvaljevala in dejala, da sem zelo priden fant, sicer malo zasanjan, vendar bo šlo. Tisto leto in potem še naslednje sem bil odličen. Nekega dne, pouk smo imeli popoldan in mračilo se je že, ker je bila pozna jesen, sem si med uro naskrivaj skozi žep tako zribal lulčka pod klopjo, da mi je prišlo, postal sem nekoliko bled in poten v čelo. Etimologije besede orgazem mi je do danes ostala nejasna, bi ne bilo bolj logično organizem? Tovarišica je opazila bledico in potno čelo, in ker je poznala samo posledico, vzroka pa ne je rekla, da naj grem kar domov in naj mi mamica zmeri temperaturo, ker sem morda zbolel.

S tetico sva odšla iz gostilne in se začela vzpenjati v strm breg zadaj za cerkvijo v grapi. Nekaj časa sem tekal naprej in nazaj kot kak kuža, a sem se kmalu utrudil in ji potem le s težavo sledil. Sonce mi je zlezlo v hlače kot so govorili tukajšnji hribovci.

---

¹⁰ brcnil

Večkrat sva morala počivati. Čez dobre pol ure sva le prisopihala na vrh, na gozdno cesto in potem je šlo naprej več ali manj skorajda po ravnem. Odrgrgal sem si veliko preslico in jo proučujoče gledal, potem še veliko orlovo praprot in nato papeževo svečo in še velik lapuhov list. Bernarda mi je mimogrede poveda, če je bila katera rastlina zdravilna. Ni bila ravno bleščeče izobražena. Tu pa tam je pa le kaj vedela povedati.

Po dobri uri hoda sva prišla do manjšega pašnika pod cesto. Maloumna Blaž in njegova sestra Angela sta pasla dve kravi in pet koz. Njuni glavi sta bili majhni kot rokometna žoga in skupni inteligenčni kvocient je bil morda kakih 80. Torej vsak po 40 ali pa morda nekaj malega več. Blaž je baje vedno znova vedel povedati, da so pri njih doma kupili radio, in da pojejo samo zvečer, ko imajo čas. Seveda tega tudi tokrat ni pozabil omeniti. Čudno se mi je zdelo, toliko star človek, pa tako neumen. Med vojno je baje Angela starejšega brata, ki pa je bil povsem normalen in pri partizanih nehote, zaradi slaboumne odkritosrčnosti izdala Nemcem. Prišli so na domačijo in poizvedovali po Petru. Angela jim je povedala, da se je v hlevu skrila v kravje jasli pod seno. Nemci so k sreči presodili, da slaboumni Angeli ne kaže verjeti, zato so kar odšli brez preverjanja in Petru se kljub sestri »izdaji« ni nič zgodilo.

Hodila sva ša kako urico in potem se je gozd razprl, na desni sem v daljavi zagledal farno cerkvico na gričku. Babica naju je pričakovala s pripravljenim kosilom. Ker je bil navaden delavnik je bil za kosilo močnik. To je jed iz krompirja in moke, skorajda malce spominja na pire, samo da je bolj gost. Na sredini se naredi jamica in notri nalije raztaljeno maslo. Zraven pa skodelica mleka in to je vse. Ta enostavna jed se mi je vedno zdela okusna, samo po eni uri je človek ponovno lačen.

Babica Mica je bila stara že dvainšestdeset let in rahlo čudaška. Bernardka je bila njen zadnji otrok od skupno petih. Morda si jo je dobesedno odtrgala od ust kot se temu reče. Nimam pa nobene zanesljive vednosti o tem, če in koliko so prakticirali v tistih časih oralni seks. Posebno navadni, neizobraženi podeželani. Še Henry Miller, sicer kurbir in fukač prve vrste, ga v Rakovem povratniku ne navaja eksplicitno. Cel eden od njegovih prijateljev je vpričo njega z baterijo nekega večera pregledal obrito pizdo čedne pariške vlačuge in se čudil relativno skromnemu ustroju in vsebini, sicer tako zaželjenega organa.

Po kosilu sem od utrujenosti za nekaj časa zaspal na divanu poleg stopnic, ki so vodile v gornje nadstropje in potem šel na podstrešje. Na podstrešju smo imeli sobico

v kateri sva potem s tetico Bernardo spala. V to sobico se je dalo priti tudi po stopnicah, ki so vodile neposredno z gornje strani hiše, prislunjene v breg. V gornjem nadstropju je živel babičina sestrična Alojzija, ki je bila pravzaprav lastnica hiše. Ženska je bila izjemna hinavka in opravljivka. Pri maši pa zelo pogosto kot se za take tercijalke spodobi. Vedno je bila namreč do zadnje podrobnosti na tekočem z vsem kar se dogaja na vasi. Poleg tega je bila tudi zasvojena kavopivka, mislim da hujša kot kofetarica na sliki Ivane Kobilice iz njenega Munchenskega obdobja, letnik 1888.

Nekaj časa, ko sem se ulegel na divan, sem še gledal, preden sem zaspal kaj visi po stenah in sicer dimnikarski koledar, koledar Gorenjskega GLASA, križ v kotu, majhna posodica z žegnano vodo, nekaj podobnic Marije, zavetnika cerkve Svetega Miklavža in mislim, da tudi svetega Sebastijana, mučenika vsega prebodenega in opotekajočega se od puščic. Babičina sestrična Alojzija mi je nekoč pripovedovala o svetem Antonu, ki naj bi bil zavetnik prašičev, česar nisem prav dobro razumel. No, in ko sem ji povedal kaj je storila sosedova Cilka, mi je dejala, da bo kupila hudega kozla, ki jo bo pobodel, da ne bo več scala po njenem vrtu. Vedno kadar sem prišel na počitnice me je Alojzija še tisti dan »frherala¹¹« kako se kaj »rihtajo¹²« v industrijskem mestu. Povedal sem ji vse kar sem vedel in potem mi je pustila, da sem lahko z velikim občudovanjem pregledoval veliko Sveto pismo s slikami Gustava Dore-ja.

Sredi popoldneva sem se zbudil, nekaj malega pomalical in odšel k prijatelju mojih let Srečkotu.

Srečko me je bil vesel, saj v vasi ni imel kakih posebnih prijateljev. Skoraj vse poletje sva se podila po bližnjih gričih in gozdovih. Jaz sem se v širnem svetu, pravzaprav v industrijski provinci naučil nekaj reči, ki jih on ni znal in tudi nobene predstave ni imel kje in kako daleč naj bi to bilo. Vedel je samo to, da se tja pride po dolgem pešačenju in vožnji z vlakom s katerim se pa on ni še nikoli peljal. Celo tega ni vedel ali je to v isti državi ali pa morda v Afriki. Moje obzorje je imelo premer nekaj manj kot sto kilometrov, njegovo pa dobesedno toliko kot ga je zaobjel pogled. Na seznamu dejavnosti sva imela tri ali štiri najbolj priljubljene stvari. To so bile: izdelava mlinčkov na potoku, iskanje črmljevih gnezd, ki sva jih potem imela doma v škatli za čevlje namesto čebeljnjava. Čmrlji so namreč povsem nenapadalni. Najpriljubljenejše pa je

---

¹¹ zaslišala

¹² Kako se imajo

bilo izdelovanje lokov iz leskovih palic. Naučil sem se izdelovati puščice z odebeljenim, preklanim prednjim delom v katerem je bil sploščen žebelj. Vse skupaj pa je bilo prevezano z bakreno žico iz tuljav, ki sem jih našel v proletarskem mestu na smetišču. Žebelje smo mulci postavljeni na železniško progo, da jih je vlak povozil. V začetku so bili po navadi vsi ukrivljeni, kasneje pa sem iznašel novo metodo in sicer, da sem jim preden sem jih položil na tirnice s kladivom sploščil glavico. Tako obdelane je vlak enakomerno povozi, tako da so bili potem ravni. To je bil za vaške otroke tiste čase HI-TEC in vsak pravi fant je hotel imeti vsaj eno tako puščico. Ravnih leskovih palic pa je bilo po okoliških gričih kolikor si hotel. Imenitno je bilo tudi, če so bili šprincani. Te umetnosti me je naučil ded. Lesko je bilo potrebno zarezati po vsej dolžini v umetelen vzorec. Nato sem zarezane trakove olupil in palico namazal z rastlino, ki smo ji rekli šprinca. Ne vem ali ima kakšno zvezo z Butalskim občinskim živinčedom, namreč ušjo »Šprinco marogljjo,« ki je bila odločilna pri izbiri župana. So bile pa tako obdelane palice potem, ko sem odstrani še preostanek lubja rjavo-belo pisane. Šprinca je namreč les na mestu kjer je bil namazan porjavila.

»Srečko, veš pri nas smo pa toliko bolj v južnih krajih, da rastejo celo palme.« (no ljudi iz južnih krajev res ne manjka, pa nimam nič proti njim.)

»O a res, kakšne pa so?«

»No saj jih ni posebno veliko, samo če se potrudiš pa tudi najdeš kakšno.« sem odvrnil, »imena pa ne poznam, so pa zelo dobre za loke, ker so silno elastične.«

»A pa ti imaš takšen lok?«

»Ja imam, palmovo vejo sem sam našel, narediti mi ga je pomagal Gregoričev Erni, ki hodi že v šesti razred.« sem pomebno pristavil. »Očka mi je dal 250 dinarjev,« to je bil takrat že lep denar za mulca, »veš moral sem mu plačati, ker je s tem veliko dela.«

»A daleč nese.«

»Daleč, daleč, čez dva bloka in še dlje, če ga pošteno napneš.«

Vse to je bilo sicer res, razen da ni bil iz palmove veje, in da ga je naredil nalašč zame. Meni ga je samo prodal, ker je njemu odslužil. In še tulec z indijanskimi resicami zraven. Ravno vse podrobnosti se mi pač niso zdele pomembne.

»Veš Srečko, lani v jeseni sva s sošolcem Rudijem šla na hrib Obešenk in tam gori so planinski orli. Eden naju je napadel. K sreči sem imel s seboj z žebli okovano pohodno palico zato sem se ga lahko ubranil tako, da sem se skril v razpoko, in ko

se je približal sem ga pošteno sunil s palico, tako da je perje kar letelo.« Počasi sem začel že samemu sebi verjeti.

» O a res, pri nas pa ni orlov, samo vrane in krokarji so.« je z občudovanjem odvrnil Srečko. Vse to je bilo samo delno res. Namreč lokacija in pot sta bili resnični, dogodek z orlom pa seveda ne. Prvič ker jih ni, drugič pa sem to prebral v Vandotovi knjigi, Kekec nad samotnim breznom; in Kekčev pripetljaj z orlom, ki je nabrž tudi izmišljen se mi je zdel tako imeniten, da sem moral Srečka osrečiti s to dogodovščino, prirejeno za lastno junaštvo.

Pozno popoldne sem prikolovratil domov, to se pravi k babici. Bernarde ni bilo, baje je šla malo »porihtat¹³« rože na pokopališče in še za mašo naj bi šla župniku plačat. Babica Mica me je oštela, ker sem bil ves umazan. Umila me je kar v lavorju. Vanj je nalila mlačne vode, mi rekla naj se slečem in stopim v lavor. Potem me je namilila tako, da so me pekle oči, ker nisem pravočasno zamižal, me splaknila in dala pižamo.

Prišla je tudi tetica Bernarda. Za večerjo je bila krompirjeva juha. To se je jedlo vsaj dva do trikrat na teden, kak dan so bili žganci, včasih gres ali pa mlečni riž.

»Saj mi ni treba kar naprej govoriti tetica,« je rekla Bernarda, »samo Bernardka mi reci,« če mi praviš tetica se počutim staro, »v resnici pa še živeti nisem prav dobro začela.«

»Dobro pa Bernardka, to je še enostavneje.«

Ker je bil ravno četrtek smo poslušali Četrtekov večer. To je bil v tistih časih izjemen dogodek. Tako sem se vživel, da sem pokrajine in dogodke iz besedil pesmi videl in celo vohal in ne samo slišal.

Se še spominjaš nazaj...?

Daleč je že tisti maj...

Španski bezeg ob poti, mostiček, dehteči maj in dva zaljubljenca, ah. Ko je bilo konec je Bernarda vzele petrolejko in odšla sva najprej v Alojzijino nadstropje in potem po še enih stopnicah v sobico na podstrešju. V tisti sobi namreč ni bilo elektrike, čeprav

---

¹³ urediti

so jo drugače povsod po vasi napeljali že pred nekaj leti. Bernarda je sobo zaklenila, da ne bodo prišle miške notri ali pa kak nočni škrat je dejala. Za miške mi je bilo vseeno, morebitni škrat pa me je malce zaskbel, ker nisem vedel kakšne namene bi utegnil imeti.

Soba je bila kar velika, približno štiri krat štiri metre. V njej je bila samo dvojna zakonska postelja iz smrekovega lesa, nočni omarici in velika trodelna omara. V kotu je ležala stara štirideset basna klavirska harmonika s počenim mehonom in dvema manjkajočima tipkama.

Ulegel sem se na desno polovico, Bernardka se je usedla na levo stran. Petrolejko je ugasnila in v polmraku, sijal je Lunin polmesec sem videl kako si je razčesavala dolge temnorjave lase in se potem slekla čisto do golega. Vršički njenih jošk so se kazali pred ozadnjem medlo, od zvezd in Lune razsvetljenega okna.

Nekaj časa sva molčala, nato pa se je primaknila čisto k meni. Odgnila je svojo odejo in me stisnila k sebi. Napeto bradavico desnega joška sem začutil v očesu.

»Ali kaj hodiš v kino,« me je vprašala tako od blizu, da sem čutil njen topli dih na obrazu.

»Oja, skoraj vsako nedeljo gremo.«

»Jaz sem zadnjič gledala nek kavbojski film o Buffalo Billu in Callamity Jane, še malo prej pa film »Ljubiva se, v katerem igrata Marylin Monroe in Yves Montand.« Ali si že slišal za igralko Marylin Monroe.

»Ne vem, mogoče. Nikoli si ne zapomnim imen igralcev. Gledali smo pač že vse mogoče filme.«

» A veš kako ga je Marylin poljubila v tistem filmu.«

»Ne, ne vem.«

»No ti bom pokazala,« je dejala Bernardka in me poljubila. Najprej zelo blago in nežno.

»Ti bom pokazala kako se poljublja, da boš vedel, ko boš velik, » je pomenljivo rekla.

»Veš punce imamo poljubljanje zelo rade. Naši vaški pobje nimajo pojma kako se poljublja, to so samo zagovedni hribovski tepci.«

Bernardo je dobesedno razganjalo od potrebe in pohote, to šele danes vem, ali bolje rečeno že kar nekaj časa.

Nato pa je začela s poljubljanjem po francosko, tako kot to delajo Trije mušketirji in njihove ljubice. Jezik mi je porinila globoko v usta in me vsega res temeljito oblizala.

Vedno bolj strastna je postajala, tako da je začela pospešeno dihati. Po desetih minutah tega divjega poljubljanja sem že sam komaj dihal.

»Ja tisti drugi film je bil pa od kavbojcev in indijancev, indijanci so vedno skoraj nagi. Človek živi v naravi in je tako kar prav.«

»Ja in take rdečkasto rjave barve so,« sem dodal.

»In dolge lase imajo, pa ptičje perje v njih.« je še rekla. »Čisto preprosto živijo v nekakšnih šotorih iz živalskih kož.«

Malo je pomolčala, »bi ti živel v takem šotoru?«

»Oja bi, posebno poleti, ko je vroče mora biti to prav prijetno.«

»Glej ti bom naredila tak šotor, ti pa zlezi vanj,boš?«

Pomaknila se je malo navzdol z blazine in dvignila nogi, tako da je z odejo naredila nekaj indijanskemu šotoru podobnega.

»Zlezi v šotor Milanček,« je dejala.

Nič se nisem obotavljal in zlezel v indijanski vigvam. Še nekaj časa je držala noge pokonci potem pa jih je počasi spustila. Samo kolena je imela še pokonci.

»Vidiš zvečer indijanci takole šotore malo znižajo, da je v njih topleje.« mi je šepnila pod odejo. Dih je imela vroč kot pravkar ukročena kobila.

Kar naenkrat sem se znašel z glavo med njenima nogama. Najprej sem ležal na hrbtu in zrl v popolno temo. Pod odejo in še ponoči se res ni čisto nič videlo. Stiskal me je z mehкими, gladkimi stegni, tako da še slišal nisem skoraj nič. Potem pa ni več dosti govorila. Z rokama me je božala po obrazu, tu pa tam z eno roko segla tudi pod mojo glavo in se gladila po mednožju. Počutil sem se toplo in prav prijetno in še na misel mi ni prišlo, da je to kaj čudnega ali celo greh. Čez čas mi je z rokama nakazala naj se obrnem na trebuh. Res sem se obrnil in se z obrazom znašel dobesedno v pizdi. Tega pa takrat pravzaprav niti nisem vedel, oziroma se povsem zavedal za kaj gre. Vlažne dlake so me žgečkale, na ustih in nosu sem začutil vlažne sramne ustnice. Z roko jih je razprla in rekla šepetaje dol pod odejo naj malo polížem ker je poletje in ji je vroče. Ustregel sem ji brez pomisleka. Med samim lizanjem me je popravljala in govorila kako naj ližem. Veščine seveda nisem najbolje obvladal. Sopsti je začela vedno hitreje. Nazadnje je pograbila mojo glavo z obema rokama in si z mojim nosom in usti pošteno drgnila mednožje kakih pet minut. Na koncu je vzdrgetala in se med globokimi vzdihmi počasi umirila. Postajal sem zaspan, tudi Bernarda je obmolčala in me pustila kar med nogama celo noč. Zbudilo me je divlje ptičje petje zunaj pred oknom na drevesih. Liščki, ščinkavci, lastovke in

pogorevčki so bili. Bil sem še kar v temi pod odejo. Bernarda je ležala na boku, jaz pa sem bil vkleščen med njena stegna, obraz sem imel tesno pritisnjen v njeno mednožje. Tudi Bernarda se je zbudila. Z rokama me je božala po glavi in me počasi potegnila izpod odeje med joške. Bradavička so ji stale kot evnuhi pred haremom.

»Kako si kaj spančkal, ljubček moj,« je rekla.

»Lepo, še nikoli bolje,« sem odvrnil. »Sanjalo se mi je, da prezimujeva skupaj z medvedkom Nevo. Čutil sem njegov topel kožušček in včasih me je polizal z mokrim jezičkom.« sem ji povedal.

»Tudi jaz sem čudovito spala.«

Ves naslednji teden je minil na podoben ali skoraj enak način. Ves dan sem se podil naokoli in popolnoma pozabil nočne dogodke, podnevi so bili pomembnejši murenčki in kobilice. Nanje sem se spomnil šele zvečer, ko sva s petrolejko spet šla spat. Zdaj ni bilo več potrebno delati indijanskega šotora, ker sem kar sam zlezal med njene noge in tam praviloma ostal vse do jutra. Zapasalo mi je, kdo bi vedel zakaj?

Nekeda dne, pa je Bernardka rekla naj kar čimpreje zaspim, ker sem gotovo utrujen. Morda bo prišel nek gospod je še skrivnostno pristavila. In res, delal sem se da spim in čez čas zaslišal droben kamenček, ki je priletel v steklo okna. Bernardka je čisto potihno odšla ven k zadnjemu vhodu in v sobo je tiho prišel nek mlajši moški. Šepetaje sta se pogovarjala, tako da nisem skoraj nič razumel.

»Ali mali spi je?« šepnil čisto tiho moški.

»Ne vem zagotovo, sicer pa niti ni tako pomembno.«

»Kaj pa, če bo kaj videl?«

»Ne bo, saj je tema, pa tudi drugače mislim, da ne bo nobenega problema.«

Utihnili sta in se začela strastno objemati in poljubljati. Po slabi uri tresenja postelje, cmokanja in vzdihovanje, sta se končno umirila. Moški je med seksom tiho klical devico Marijo, Jezusa in nadangela Gabrijela.

»Lepša si kot Bernardka iz Lurda je šepnil. Meni se ob tebi prikazuje devica Marija in ves zbor nebeščanov z malimi »putti¹⁴« vred.«

Nato pa se je možakar potihno oblekel, poljubil Bernardo in odšel.

Zjutraj me je vprašala, če je bilo ponoči kaj posebnega.

---

¹⁴ Erot, otroški angelček

»Ne nič, sem odvrnil, nek gospod je bil tukaj, potem pa je odšel.« sem rekel, »ali je to tisti s katerim se boš poročila?«

»O ne, z njim se pač ne bom poročila, veš ima tako službo, da se ne sme poročiti.«

Potem je bilo nekaj dni spet vse po starem. V začetku naslednjega tedna pa je spet prišel tiše kot tat tisti mladi moški. Izgleda, da mu je Bernarda med tem povedala kako prijetno se kratkočasi z menoj. Tiho mi je delala: »Milanček zlezi pod odejo med moje noge, da bo gospod videl kako lepo me znaš pocrklati.«

Brez besed sem jo ubogal, zlezal dol in kar takoj, brez besed začel kazati kaj sem se naučil. Ker je bila ravno polna Luna se je kar dobro videlo.

»Oh, oh kako čudovito, kakšen krasen prizor,« je zavzdihnil moški. Res je kot pravi mali »putto«, pravi erot, ki so jih tako radi slikali renesančni in baročni slikarji na robu slik kakih ljubimcev. Škoda, da ne poznaš Tiziana, carra mia¹⁵.

»Zdaj pa se ulezi na hrbet,« je ukazovalno šepnila Bernarda.

Ulegel sem se in moški je popolnoma gol zamenjal Bernardino mesto, tako da sem zdaj ležal med njegovima nogama. Ogromen penis je štrlel pokonci zadaj za mojo glavo. Posvetilo se mi je, da je to očitno normalno in od tedaj dalje me »zatekanje« lulčka ni več vznemirjalo. Bernarda ga je zajahalo kot Callamity Jane konja. Samo še Irgoličeva pesem »Moj črni konj« je manjkala in za konec Srečni Luka, ki jezdi sončnemu zahodu nasproti. Držala je dedca za ušesa in jahala vsaj pol ure, najprej počasi, potem pa vedno hitreje. Z ritjo pa se mi je nasedala natanko na nos in se malo podrgnila ali pošteno usedla, da ga je bolje čutila.

»Oh kako me njegov nosek v riti rajca, je šepetala, oh še, še«

Ko je končno obema prišlo sem bil po obrazu ves popackan od sperme in moker kot bi se pravkar rodil. Moški je spet tiho odšel, jaz pa sem ostal pod odejo do jutra. To se je tisto poletje potem še večkrat ponovilo.

V nedeljo smo šli k maši. Prej na župnika nisem bil nikoli pozoren. Zdaj pa se mi je zdel zelo znan. Tisti njegov glas pri pridigi in pa nočno šepetanje, saj to je isti človek, isto Adamovo seme. Pa tudi obraz se mi je zdel podoben tistemu gopodu, ki sem ga videl obsijanega s polno Luno.

Imel je pridigo o ljubezni in spoštovanju, ki jo je zaključil z besedami apostola Pavla iz prvega pisma Korinčanom:

---

¹⁵ Moja draga

Ko bi govoril človeške in angelske jezike, ljubezni pa bi ne imel, sem postal brneč bron ali zveneče cimbale. In ko bi imel dar preroštva, in ko bi poznal vse skrivnosti in imel vse spoznanje, in ko bi imel vso vero, da bi gore prestavljal, ljubezni pa bi ne imel, nisem nič. In ko bi razdal vse svoje imetje, da bi nahranil lačne, in ko bi izročil svoje telo, da bi zgorel, ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne koristi.

Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva je ljubezen, ni nevoščljiva, ljubezen se ne ponaša, se ne napihuje, ni brezobzirna, ne išče svojega, ne da se razdražiti, ne misli hudega. Ne veseli se krivice, veseli pa se resnice. Vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse prestane.

Ljubezen nikoli ne mine. Preroštva bodo prenehala, jeziki bodo umolknil, spoznanje bo prešlo, kajti le delno spoznavamo in delno prerokujemo. Ko pa pride popolno, bo to, kar je delno, prenehalo. Ko sem bil otrok, sem govoril kakor otrok, mislil kakor otrok, sklepal kakor otrok. Ko pa sem postal mož, sem prenehal s tem, kar je otroškega. Zdaj gledamo z ogledalom, v uganki, takrat pa iz obličja v obličje. Zdaj spoznavam deloma, takrat pa bom spoznal, kakor sem bil spoznan.

Za zdaj pa ostanejo vera, upanje, ljubezen, to troje. In največja od teh je ljubezen.¹⁶

Tako je govoril nočni ljubimec moje tetice Bernardke in verjetno je mislil iskreno. Sicer kot sem kasneje v življenju večkrat razmišljala o teh mislih in dejanski fizični ljubezni sem prišel do zaključka, da je apostol Pavel tu očitno mislil bolj na materinsko kot pa na partnersko ljubezen, slednje siromak najbrž ni poznal. Kajti partnerska ljubezen rada skoči čez plot, je ljubosumna, posestniška in prepirljiva. Le materinska ljubezen slovenskih cankarjanskih mater je taka, neke vrste odvisniška ljubezen in kar se tiče vzgoje dečkov naredi dejansko mnogo več škode kot koristi. Človek je pri nas od rojstva pa vse do fakultete podvržen takšni scrkljani, feminilni ljubezni, saj so šole totalno feminizirane. Žal v njih poučuje tudi vse preveč frigidnih ali zaradi seksualne nepotešenosti hudičevo nevrotičnih žensk, ki so za učence in dijake pravi strup in pekel na Zemlji, purgatorij pa prav gotovo.

Meni ni tisto poletje pustilo nobenih posledic. Menim, da niti ni šlo za pedofilijo, (tedaj še neznan pojem) ampak samo za seksualni priboljšek in dodatek, v smislu psa ali vibratorja, ki je bil pač pri roki. Morda sem zaradi tega postal kasneje tudi bolj sproščen, da sem kakšni puncu prezgodaj predlagal konkretne reči in jo s tem šokiral,

---

¹⁶ Iz pisma apostola Pavla Korinčanom 1.

ker je bila preveč podvržena lažnemu katoliškemu vzbujanju krivde, ki ga očitno celo župniki ne prakticirajo. Farni župnik je bil namreč še mlad, malček pod trideset. Še lani je bil kaplan, ker pa je stari župnik okoli Novega leta šel k velikemu arhitektu stvarstva, Bogu Očetu, je ostal sam za župnika. Če bi pesnik Gregorčič imel kakšno ljubico ne bi nikoli napisal: »Človeka nikar, ampak človeka še pa še.«

Župnik in pridigar o ljubezni je potem zahajal k moji mladi teti tako dva do trikrat na teden. Počasi je postal nekoli pogumnejši in je ostajal skoraj do jutra. Ravno toliko prej je šel, da je še lahko daroval sveto mašo zjutraj ob šesti uri. Ne vem morda je celo opravljiva Alojzija kaj zasumila ali celo vedela, vendar se očitno ni upala gospodu zameriti, in te za božjega pastirja nezaslišane novice ni razbobnala po vasi. Zjutraj preden je šel jo je praviloma še enkrat nategnil. Tokrat kar postrani od zadaj. Zbudilo me je tresenje in začutil sem, da je z druge strani začel prodirati kurac. Vendar kot že rečeno mi je vse skupaj postalo všeč in vznemirljivo. Očitno se Freud res ni motil, ko je pisal, kako zgodaj se v človeku že prebudi seksualni nagon, in da je to pač eno temeljnih gonil človeka na vseh področjih. Videl seveda nisem nič ker sem bil pod odejo, niti kakšne barve je sperma, toda drugi občutki in domišljija pa so se mi bogato prebudili. Kasneje kot odrasel človek sem včasih premišljeval o tej naši zlagani, dvolični zahodni krščanski etiki in sveti družini. Ampak jaz sem prepričan, da v nebesih ali na rajski Zemlji v Novem Jeruzalemu ne bo več družin, ker bi bila to oslarija in anahronizem. Sveto družino si je izmislila cerkev, da ja lažje nadzirala plebs, še posebno z božičnim vzdušjem, ki so ga morali perfekcionirati Američani s svojim chingel-bells, coca-colo, rdeče-belim Božičkom in podobno in tako naredili poseben družinski štimung, ker dejansko družina propada in prav tako privrženost cerkvi. Bistvo pa je v tem, da niti ne gre za družino kot trajno časovno tvorbo. Recimo stari Grki so bili odkriti pedofili in homoseksualci, pa nisem še nikjer bral, da je bila starogrška družba dekadentna in degenerirana. To sicer trdijo za starorimsko, vendar to ni res. Starorimska družba je bila sicer kruta, odločna in uspešna, nekako naravna za tiste čase, tako kot je danes ameriška. Za propagandne namene pa si je to izmislila katoliška cerkev, da bi privzdignila svojo moralo pred drugimi. Nekaj degeneriranosti je bilo pa itak v vsaki družbi in državi od kar svet stoji in bo še dolgo tako. Potreben bo bistven kakovosten preskok v človeški morali, preden lahko vsaj sanjamo, da bo drugače.

Pravzaprav je bila zame edina pozitivna posledica to, da sem postal degustator za pizde, pravi enolog za sladkosti razmnoževanja. Najprej sem vedno ocenil kakovost kožuščka, bokov in stegenj, potem, ko sem jo rahlo razprl pa njen »buket,¹⁷« kot preizkuševalci vin, torej čistost, okus, vonj, mehkobo, vzburjenost, vlago, ph, itd. Ph pomeni število prostih H⁺ ionov, in je neko število manjše od ena, krat deset na ne vem koliko. Če pa se ga pomnoži z logaritmom dobimo enostavne švevilke od ena do deset. Šele potem se kapelice, tega templja človeštva lotim z vsem pobožnim spoštovanjem.

Tako se tisto poletje vsaj zame ni zgodilo skorajda nič posebnega. Za krščansko moralno zaznamovanega in s krivdo obloženega naključnega povprečneža bi bilo pa to seveda podobno kot, če bi nekdo vrgel Zemljo z njenih tečajev. Edini dogodek, ki me je nekoliko pretresel in dolgo nisem mogel pozabiti je bilo kopanje groba na farnem pokopališču. Poklicnega grobarja seveda niso imeli, zato so grob običajno skopali kar sovaščani, oziroma sosedje. Konec julija je tragično preminul pri štiridesetih Rozalkin Urban. V vasi je bil običaj, da so človeka imenovali kar po materi ali očetu in ne po priimku. Vsa vas namreč ni premogla več kot deset priimkov in v tistih časih, ko so uporabljali le nekaj imen: Joža, Franc, Janez, Tone, bi bilo preveč ljudi z enakim imenom in priimkom. Ponoči se je vračal pošteno pijan, (kar je bilo sicer običajno) s svojim fičkom in na delu ceste kjer je pod njo najgloblji prepad je tokrat izgubil kontrolo, zapeljal navzdol, se več desetkrat prekopicnil in mrtev obležal v grapi v nerazpoznavno deformiranem vozilu. S dvema paroma konj so ga zarana vlačili navkreber. Naslednji dan, bilo je oblačno in bližala se je nevihta, sva s Srečkom šla v Zadružni dom kjer je bila tudi mizarska delavnica po »rembeljce¹⁸« za puščice. Cerkev je bila blizu, zato sva ne vem zakaj malo zavila na pokopališče. Kmalu za obzidjem na desni strani blizu stare lipe so trije ljudje kopali grob. Smrt mi ni bila nikoli blizu in o njej nisem maral niti razmišljati. A bolj kot se ji bližam, bolj si jo skušam podvreči, jo osvojiti. Radovedno in nekoliko preplašeno sva se približala.

»Za koga pa bo to?« je vprašal Srečko.

»Za pijanega Urbana,« dovolj ga je sral na tem krščanskem svetu.

Postala sva kakih deset minut. Ker je šlo za drugo ali tretje truplo v isti jami ni bilo potrebno kopati posebno globoko. Kar hitro so naleteli na preperele kosti in ostanke

---

¹⁷ šopek

¹⁸ Odrezke pri žaganju

krste. Lomila se je kot štirinajst dni stare, odprte napolitanke. Z lopato so jih zmetali na kupček zraven jame. Tudi lobanja brez spodnje čeljusti je prišla na vrsto. Zgoraj pa sta bila še dva zoba. Eden od grobarjev jo je s krampom udaril kot z bassetballskim kijem, da je zažvižgala daleč po zraku, se odbila od pokopališkega zidu in izginila iz vidnega polja. Poleg groba so imeli steklenico žganja in kozarčke in to jih je hrabrilo v obračunu s silami onostranstva. Morbidni dogodek naju je pretresel in sva se brez besed nemudoma poslovila. Do doma je Srečko govoril samo o puščicah in mlinčkih, ki jih bova lahko naredila iz podarjenega materiala, meni pa grozljivo dejanje nikakor ni šlo iz glave. Tista noč je bila edina v vsem poletju, da sem slabo spal.

Malo čez tretjo uro so imeli v bolnici nov sprejem. Iz sobice dežurne sestre se je slišalo glasove in med drugim tudi preklinjanje, občasne krike in ropotanje. Čez kakih deset minut se je v sobi prižgala luč.

»Tegale starega ata odpeljiva v dnevni prostor,« je dejala sestra tehniku.

»O, zgleda da se je spet podelal v plenice. No ja ga bova že kasneje očedila.«

Zavore na postelji sta sprostila in ga odpeljala. Nato pa takoj pripeljala nazaj v sobo prazno posteljo. Vsi trije, ker jima je prišel pomagat tudi tehnik z odprtega oddelka so nato pripeljali v sobo, držeč ga pod pazduhama, možakarja srednjih let. Bil je rdeč in zabuhel v glavo, že več dni neobrit in nekoliko potolčen po obrazu in predvsem čelu. Očitno se mu je cesta nepredvidoma približala na zelo intimno razdaljo.

»Tu je vaša postelja, kar ulezite se,« mu je rekla in možakar se je sesedel v posteljo in se pustil pokriti. Bil je nedvomno še preveč pijan in hkrati dovolj izčrpan, da bi se lahko upiral ali kar koli komentiral. Čez nekaj minut je že smrčal kot dobro utečena, vendar slabo nabrušena in namazana motorna žaga.

Do jutra sem šel še enkrat scat, v ogledalo se nisem upal pogledati, potem pa sem spet nemo in zamišljeno zrl v strop in poslušal glasove. Spanca ni hotelo biti niti za minuto. Ob pol šestih je prišla dežurna sestra in nam v ušesih pomerila temperaturo. Nato je bil do pol sedmih mir. Iz sestrške sobice je spet prižuborelo nekaj življenja in govorjenja kot na pomlad studenčki izpod talečega se snega na Robleku. Pizdarija pa ja nima moja bivša žena danes službo. Moja bivša je bila in je še vedno zaposlena v bolnici. Res je ne bi rad gledal tu še ta nesrečni vikend in to v takem položaju. No, upam, da če jo že ima, da vsaj ni na zaprtem oddelku porkafiks Laudan in krščen Matiček. Oh mi Slovenci smo pa res ene reve, še zaklinjamo in preklinjamo se tako nedolžno kot je krščen Matiček. To je pa res skrajno mevžasto in otročje preklinjanje. Ne vem ali je tu sum v Matička, da bi bil res krščen ali pa neznosna strahopetna bogaboječnost. Saj so Balkanci tudi religiozni, toda njihove kletvice so neprimerno bolj sočne in konkretne.

Ob sedmih pa: »Fantje, vstati bo treba in na umivanje.«

S tresočimi nogami sem vstal, vzel v roke brisačo v katero sem si ponoči obrisal kurca in šel v umivalnico, ki je bila hkrati WC. Dva tipa sta tam notri že kadila. Odprl sem vodo in se bolj na videz kot zares malo poškropil, zgolj toliko, da mi ne bi kdo težil in potem brisačo vrgel v koš za perilo. Mimogrede sem šel še v WC na trdo potrebo ali po domače srat, ki pa je bila tokrat izjemno redka in popolnoma črna od merlota. Še čudno, da mi ni ponoči kar sama odtekla kot porodnici voda, ko je godna

za porod. Tisti dan sem potem moral še vsaj šest ali sedemkrat na potrebo in me je na koncu že tako pekla mišica, ki zavestno zapira anus, da sem si jo moral podložiti kar s toaletnim papirjem, da je bilo znosno. Celo v takem stanju je bilo v meni še vedno preveč pokončnosti, viteštva in mačizma, da bi kaj priznal ali prosil za kakšne primerne tablete. Reglan menda tako drisko hitro sanira, ampak jaz sem raje trpel, sramota je bila že tako ali tako prevelika. No morda pa se mi je to samo dozdevalo. Namreč človek se osramočenega morda lahko počuti prvič, ko še ne pozna razmer in ga tudi osebje še ne pozna, petnajstič pa verjetno nobenemu drugemu, razen meni za mojo sramoto še mar ni bilo. Usedel sem se na dolgo, usnjeno sedežno garnituro zelo blizu sestrskega »štiblca,¹⁹« da ja ne bi kaj preslišal in bi bil koj pri roki in v pozoru na morebitni ukaz. Iz obeh spalnic so počasi kot jutranja rosa z listov šmarnic kapljali ostali pacienti. Nek mladenič z walkmanom na glavi, zavihanimi rokavi pižame in hlačnic, ter z rapersko kapo je neumorno hodil gor in dol po dnevnem prostoru, včasih zavil v spalnico ali umivalnico in spet do okna in nazaj. Očitno je imel preveč energije, zato se je obnašal kot mlado žrebe takoj prve dni, ko ga priženejo v planino. Drugi spet, verjetno hud depressivec (ampak res pravi depressivec) in še kaj, to je bil tisti, ki je ponoči poskušal delati sklece pred mojo posteljo je hodil s sklonjeno glavo čisto počasi. Noge je vlekel po tleh, koraki pa so bili dolgi samo za eno stopalo. Nič ni govoril, samo molčal je in hodil.

Starega ata, ki skorajda ni mogel več sam hoditi sta posadila v poseben fotelj in ga privezala z belim, močnim pasom, da se ne bi slekel ali pa zlezel na tla. Tam je sedel in živahno opazoval nov dan. Verjetno je bil tako dementen, da je bil vsak, pa čeprav dan kot dan povsem enak prejšnjemu, zanj popolnoma novo doživetje.

»Kam bova pa danes šla Hribar,« ga je vprašal tehnik Štefan.

»Na babe, na babe« mu je veselo odvrnil.

»Boš ti moj kurac šel na babe, ti si svoje opravil,« je potihoma in smeje odvrnil tehnik.

Verjetno je bil sam pri sebi vesel, ker je njemu ta privilegij kopulacije, ki si ga sicer lahko privoščijo vsaka zdrava žival v divjini, še vedno dostopen.

»Robi mi posodiš telefon,« je zasitnaril nek pacient, star malo več kot štirideset let.

»Ženi moram telefonirati, da mi popoldne prinese denar in cigarete.«

»Dobro, samo hitro se zmeni, ne pa tako kot imaš vedno navado, da potem govoriš četrt ure.«

---

¹⁹ sobice

»Ja saj bom, popoldan ti vrnem denar, ki si mi ga posodil.«

»Sestra mobi bi rad,« je zaprosil Robi sestro. Zdaj je bila na delu že nova izmena.

»A ga boš spet posodil Urbancu, Kaj ne vidiš, da te samo izkorišča, pa še denar mu posojaš, nikoli ti ga ne bo vrnil. Popoldal bom vse povedala mami, če bo prišla na obisk«

Nato mu je le dala telefon In tisoč tolarjev.

»Tako, tisočaka imaš za cigarete dovolj. Urbanc pa naj kar svoje kadi.«

Nato je prišla mlada fizioterapevtka za jutranjo telovadbo. Prav čedno postavico je imela, joške ravno pravšje za dobro pest, bradavice so se slutile in na obrazu še tisto mesijansko zazrtost in prepričanje v veliko korist svojega poslanstva.

»Halo fantje, halooo bomo malo potelovadili, Ali je še kdo v spalnici? Vi ste gotovo še prešibki, ker ste prišli šele včeraj.« je dejala in me vprašujejo pogledala.

Pismo kako imajo mlade pičke voljno in mehko kožo.

»Dajmo roke na hrbet in se dvigajmo na prstih ena, dva, tri, štiri.« vsak po svoje je nekaj delal, nekateri pa niso hoteli nič delati in so kar sedeli ali kadili v umivalnici.

»No zdaj pa roke v bok in krožimo z boki, ena, dva, tri, štiri.«

V manj kot desetih minutah je bilo vsega konec.

Ta služba pa mora biti dolgočasna sem pomislil. Vsak dan ista rutina, brez prave volje in smisla. Človek mora biti ali dobro plačan ali pa sam sebe »farbatí²⁰« kako pomembno in človekoljubno delo opravlja, da ga vse veselje ne mine. No saj verjetno je nekaj obojega prisotno.

Točno ob osmih je prizvončljaj v sobo tehnik s servirnim vozičkom. Red in točnost tako glede obrokov kot zdravil sta v psihiatriji odločilnega pomena. Na paciente imajo velik vpliv že vreme, lunine mene, drugi pacienti, obiski, lastna domišljija in seveda tudi bolezen, in če bi te temeljne stvari ne bile urejene, bi bila kaj hitro »revolucija« in punt. Prizvončljaj pravim zato, ker so na vozičku pozvanjale kromaste ali vsaj kromirane skodelice. Porcelan ali bognedaj steklo so v takem okolju seveda povsem neprimeren material, oziroma celo nevaren za suicidalno razmišljajoče ali za psihotike, ki sumijo, da jih nekdo zasleduje in jim streže po življenju.

Preden smo začeli jesti, je suhač, ki je ponoči delal sklece začel na ves glas moliti:

Sveti angel varuh moj,

---

²⁰ Lagati sam sebi

Bodi vedno ti z menoj,
Stoj mi noč in dan ob strani,
Vsega hudega me brani. Amen

Zajtrk je bil skromen. Dva kosa kruha in dva sirčka, poleg tega pa bela kava. Nekako sem namazal en sirček na kos kruha in poskušal jesti, pa ni šlo. Zagrizel sem v kruh in potem valjal tisti grižljaj nekaj časa po ustih, dol ga pa nisem mogel spraviti, ker nisem imel nobenih prebavnih sokov in sline v ustih, zato sem dal vse iz ust in zavil v papirnat sarvet. Popil sem samo kavo. Nasproti mene sta sedela nek petdeset let star hipi z lasmi do sredine hrbta povezanimi v rep kot kapitan Jack Sparow v filmu »Pirati Karibov,« poleg njega pa manjši brko. Po poklicu je bil skorajda »šlosar.²¹« Obema je šla hrana slastno navzdol po goltu in sta pojedla še moj obrok, pa še za repete sta prosila. Namreč skoraj strojni ključavničar zato, ker ni naredil vseh izpitov. Dejal je, da bi jih lahko, pa ni hotel, ker da se je neveličal podpirati mojstre, ki v resnici niso nič znali. On pa, da vse zna in obvlada, tudi avtomehaniko, zidarjijo, strehokrovstvo, varjenje, skratka vse mu gre dobro od rok.

»Veš trenutno je moj edini problem kako »zafugirati²²« »rajfnik.²³« »Drugega problema nimam. Pa me je baba hudičeva vseeno spravila sem v norišnico. A si moreš misliti, da se ona sramuje povedati svojemu očetu, da sem spet v norišnici? »
»Ja saj sem jaz tudi delal enih pet srednjih šol, pa nisem nič naredil.« je odvrnil hipi.
»Kaj mi pa manjka? Devet let sem bil oženjen z neko fantastično pičko. Nimaš pojma kako dobro sva se štekala. Tudi ona je kadila travo. Zame trava sploh ni droga.« je še dodal.

»Ja njen stari je prasec veš, nič še ni dal prepisati hčerki, moji ženi.« se je spet malo razhudil brko.

»Z mojo ženo sva pa krasno živela devet let. Nimaš pojma kako sva se štekala v seksu. Potem sem pa dobil v Avstriji pet let zapora, zaradi tihotapljenja drog. In potem sem bil toliko fer, da sem ji telefoniral iz zapora in ji povedal kako je z menoj in ji rekel, da je zdaj svobodna in naj si poišče drugega tipa.«

»Ampak bo dal stari, prasec hudičev, ga bom že prisilil, še preden ga pride matilda povohat.«

---

²¹ Strojni ključavničar

²² Zamazati presledke med opekami

²³ dimnik

»No pa že prej sem enkrat v Grčiji sedel v zaporu celo poletje,« je nadaljeval hipi. »Ženo in otrokom sva šla v Turčijo, nazaj grede sem imel pa nekaj več trave pri sebi. Grški cariniki so mi jo zasegli in me poslali v zapor. Žena je poslala otroka domov staršem, (ne predstavljam si kako?) sama pa je celo poletje ostala v nekem tretjerazrednem hotelu v Grčiji in me hodila obiskovat v zapor.«

Preslab sem bil še, da bi ju dalje poslušal. Vstal sem in hotel iti nazaj od mize do usnjene sedežne garniture. Takrat pa se mi je kava v želodcu dvignila in zabruhalo se mi je. Med prsti mi je ušlo na plano in skorajda sem pobruhal tehnika, ki je čakal da pojemo, za vrat.

»O pizda sem imel srečo,« je dejal. »Skoraj si me pokozlal za vrat.«

»Oprosti,« sem dejal, »nimam še pravega apetita.«

»Že dobro,« je rekel, »še na zdravila počakajte. Vizita pa je ob devetih.« Izmenično me je vikal in tikal. Vikanje je za moje pojme samo še neka arhaična srednjeevropska ostalina, ki bo v roku 20 let skoraj gotovo izginila. Enega samega človeka imenovati v množini, čista slovnična nedoslednost. To je pomembno samo za napihnjene puhloglavce in tiste, ki jim je to edini atribut spoštovanja, ker so sicer popolne ničle. Človeka ceniš ali pa ne ceniš z vikanjem ali brez. Mene dijaki lahko mirne duše tikajo, če želijo.

Čez deset minut, ko so pospravili zajtrk je sestra razdelila zdravila. Dobil sem isto kot sinoči, dva meprobamata in dva B-kompleksa. Medtem je prišla tudi frizerka. Dvakrat tedensko je prišla na zaprt oddelek brezplačno obrit paciente, ki se sami niso mogli ali smeli, kajti brivski pribor ni za vsakogar, tako da so zadobili malo bolj človeški videz in se tudi v lastnih očeh malce dvignili. Usedel sem se na stol v umivalnici. Okrog vratu mi je dala brisačo, me z nekaj potezami čopiča namilila, z nekaj večšimi zamahi obrila in malce nadišavila. Kako je lahko malo izobražena punca tako samozavestna? Kurc, tvojo glavo in britev ima v rokah. Potem sem si še sam umil zobe, da nisem imel več tako nagnusen okus v ustih. Ko sem se še počesal sem se že upal pogledati lasten obraz v ogledalu. No saj ni bil tako grozen, le oči so bile nekoliko pordela in so me pekle.

Kmalu zatem mi je še višja sestra prišla vzeti kri in urin. Žile so se mi bolj slabo poznale, in ji je uspel šele drug poiskus kar na hrbtu dlani.

Zdaj je bila ura že čez pol devetih, zato se mi ni več splačalo v posteljo. Sedel sem ob strani, gledal dogajanje v dnevnem prostoru in čakal na vizito. Glede na to, da je

bila sobota in to še Velikonočna, bosta v viziti samo dežurni zdravnik in dežurna sestra. V bistvu se nisem mogel ničemu pametnemu nadejati, sicer pa sam vem kaj je z menoj narobe in mi pravzaprav nimajo kaj novega povedat.

Tokrat je bila dežurna zdravnica neka nova, ki je še nisem poznal. Kakih pet minut so se pogovarjali v sestriški sobi. Očitno jim je sestra poročala o nočnih dogodkih in sprejemu. Ko je zdravnica prišla ven je samo mene povabila v posebno zdravniško sobico, otale je dobro poznala, mene ki sem bil sicer tudi kar pogost nekajdnevni obiskovalec pa ne.

»Kako se kaj počutite?«

»Ja bolj slab sem, vse me boli, zelo sem nemiren in spati ne morem kakor vedno po takšni pivski seansi.«

»Ja saj vidim, da ste bili pri nas že večkrat, ste morda kdaj pomislili na pravo zdravljenje.«

»Seveda sem, saj sem bil že dvakrat v programu, pa sem predčasno odšel.«

»Kako to?«

»Zahtevajo sodelovanje svojca, moja bivša žena pa ni hotela sodelovati.«

»To je samo zelo zaželeno, ni pa ravno pogoj, če človek nima nobenega primerne svojca.«

»Že, že samo teorijo itak poznam do najmanjših podrobnosti. Prebral sem tudi vse knjige dr. Ruglja. Meni praksa dela probleme. Najbolj sem občutljiv na Lunino meno imenovano Mlaj, takrat se me loti nekakšen nemir kot Volkodlaka ob polni Luni in nenadoma začnem povsem drugače razmišljati.«

»Kaj pa ste po poklicu?«

»Magister informatike, zaposlen kot profesor poslovne informatike na srednji šoli.«

»O to je pa zanimivo.«

»Veste nek prijatelj mi je poslal elektronsko pošto, pa zdaj ne znam odgovoriti. Ali bi mi vi lahko pomagali in povedali kako se to naredi?«

Vprašanje me je malce zmedlo, namreč to pa ja zna vsak otrok, če misli samo na RE²⁴.

»Sicer sem danes še malo slab in rahlih živcev, ne vem kaj natanko imate v mislih. Mislite kako se nastavi internetni račun? Morda imate v mislih sedemslojni OSI²⁵ ali

---

²⁴ odgovor

²⁵ Povezava odprtih sistemov

petslojni TCP/IP²⁶, ali morda POP3²⁷ ali SMTP,²⁸ morda mislite celo na usmerjevalne protokole, Bellman-Ford in podobno, na »socket-e²⁹«, to je protokol plus port³⁰, na primer POP3 ima port 110 po »defaultu³¹«?»

»Ah ne, ne razumem kaj govorite, mislila sem samo na odgovor, no saj bom že nekako.«

»Dobro, terapija ostaja ista,« je še dodala in se poslovila.

Popoldne, ko so me pustili malo ven na odprt oddelek se mi je razjasnilo od kod takšna za moje pojme nekoliko neumna vprašanja. Tam se mi je predstavil mladenič Erik star dobrih dvajset let, ki mi je povedal, da ima shizofrenijo, in da bosta z mamo jutri šla v nek dom na Primorskem, ker imata oba shizofrenijo in se sosedje že več let hudo pritožujejo. Fant mi je povedal, da mu zadnje čase neprestano hodi po glavi, da je računalniški strokovnjak. Veš lani sem bil pa kriminalistični inšpektor.

»Pa se razumeš na računalnike,«

»Ne še nikoli ga nisem imel v rokah.«

No zdaj se mi je počasi posvetilo, da je nova zdravnica ob izjavi, da sem magister informatike, (kar je mimogrede res) posumila, da nekje v ozadju tudi pri meni tli shizofrenija, LOL³². Malce kislo sem se nasmehnil sam pri sebi. Očitno se je imela namen izkazati, ker je bila še nova. S tem bi naredila pri meni preboj, (seveda zame na slabše) ki ga drugi zdravniki niso zmogli v dvajsetih letih.

Po kratki viziti sem se ponovno zavlekel v spalnico in legel. Za branje nisem imel nič, no pa saj ne bi šlo. Nisem zmožel več kot nekaj minut koncentracije. Z odejo sem se rahlo ogrnil, da se ne bi videlo, da se držim za tiča, ki mi je bil tisti trenutek edini prijatelj, pa še njemu je po moji zaslugi šlo bolj slabo. Ne vem ali se tudi drugim to dogaja? Meni se vedno kadar sem takole, lahko bi rekel blizu smrti, zanesljivo pa daleč od dostojnega, normalnega življenja. Takrat mi postanejo ženske, seks in življenje še bolj svete reči. Ampak bolj svete kot se za to deklarativno zavzema sveta cerkev. Takrat mislim samo na ta čudovita bitja in doživetja povezana z njimi, najsibo

---

²⁶ Protokol za kontrolo prenosa / internetni protokol

²⁷ Poštni protokol številka 3

²⁸ Protokol za enostaven prenos pošte

²⁹ žepek

³⁰ vrata

³¹ Vnaprej določen

³² Laughing out loud (glasen smeh)

resnične spomine ali pa samo domišljijo. Ne, življenje zanesljivo ni samo posledica naključne evolucije. To je prav gotovo popoln nesmisel. Znanost ima pač svojo metodologijo in ker je alternativa Darwinizmu samo BOG se nanj pač ne morejo sklicevati, ker se ga ne da podvreči znanstveni metodi in dokazati. To sta poskušala že Spinoza in Descartes, pa ne posebno prepričljivo. Saj to je razumljivo, navsezadnje sem sam tudi znanstvenik in umetnik in dozdevno dobro vem kako je s tem. Seveda obstaja tudi evolucija, oziroma razvoj. Na primer, če pogledamo razvoj od prvega avtomobila do danes ali pa razvoj letalstva od bratov Wright pa do danes. Toda ta razvoj ni bil samodejen. Na kanalu Discovery me moti neka reklama v kateri nekdo pravi, da zanj vprašanje umetne inteligence ni vprašanje če (if), ampak kdaj (when). Zame pa je še kako pomembno vprašanje, ČE. Kajti umetna inteligenca kot programiran stroj, saj to smo vendar že dosegli. Gre pa se vprašanje samozavedanja in ne zgolj UI³³. Celoten svetovni splet z nekaj sto tisoč strežniki in vsaj petsto milijoni računalnikov, povezanih v nekaj kar je podobno nevronske mreži ne kaže niti trohice samozavedanja in lastnosti, ki so temeljne za vse živo, to so: Rast, razmnoževanje in samoohranitev. Te lastnosti so prisotne pri vsem živem, pri najkompleksnem človeškem izdelku pa niti za trohico. Seveda raste in se množi, vendar ne na lastno pobudo in z lastnim instinktom. Vsaj instinkt bi morala kazati umetna inteligenca, če že samozavesti ne, da bi lahko govorili, da je vsaj od daleč podobna življenju. Zanimivo bi bilo prižgati vse računalnike na svetu, jih pustiti čisto na miru in se premikati v času po deset let naprej in opazovati celoten sistem. Zanesljivo je, da bi najkasneje po petdesetih letih ne delovala popolnoma nobena stvar več, in da tudi semena za reprodukcijo ne bi bilo zasejanega nikjer. Torej BOG da, ne pa religija kot inštitucija. Celoten svetovni splet z vsemi računalniki vred ne premore toliko instinkta kot najmanjša mušica. V dnevnem prostoru so vklopili radio. »Aint it funny³⁴« od Jenifer Lopez se je zaslišala. To je dobra mrhica in kako čutno poje. Latino glasba me je malo poživila. Jeseni grem na plesni tečaj, da se naučim sambo, tango in salso, potem pa na seks turizem na Kubo sem ne preveč trdno sklepal sam pri sebi. Morda si celo pripeljem od tam lepo in strastno mulatko.

*

---

³³ Umetna inteligenca

³⁴ Kaj ni zabavno

»Jebemomater, spet mi je nekdo ukradel peno za britje,« je nenadoma vzrojil brko, za katerega sem zdaj že vedel, da je Jože.

»Kdo le, komu mar tvoja pena,« vtakni jo ženi v pizdo, mu je mimogrede, med hojo odgovoril mladenič z waklmanom, ki je bil trenutno brez slušalk. »Če je človek fuknjen je pa res hudo.«

»Drži gobec Uroš, a veš, da jaz lahko tebi njuško razbijem ali pa ti bom walkmana vrgel v steno, potem pa le poslušaj svoje štancanje.«

»Hej odjebi stari, kva se greš z mano zajebavat, čuješ stari moj.«

»Moja hčerka je starejša od tebe, zato se malo lepše pogovarjaj.«

»Nabijem ti hčerko in še ta staro povrhu na kurac, stari moj.«

»Faliranec, če bil bil za kakšno rabo bi raje babe porival na svobodi, ne pa da »peglaš³⁵« posteljo v norišnici, a ti ne gre šola kaj, jaz bi lahko fakulteto naredil, samo če bi hotel.«

»Malo morgen, bi jo naredil, misliš da je to tako lahko kot tvoja fušarska kao obrt.«

»Ne res te bom na gobec, kar še malo zajebavaj.«

»Valda me boš, stari moj, pa kaj, primitivec kot ti itak ne zna drugega, fizikalec jebeni.«

Prihitel je tehnik »fanta kaj je spet, Jože a res jemlješ zdravila ali pa jih skrivaj spet pluvaš ven? Bom dežurni povedal, da ti poveča dozo.«

»Če mi je pa nekdo spet ukradel peno za britje, na vse naj ukradejo, tu imate, kar vse naj ukradejo,« je rohnel še naprej in stresel vse kar je imel v omarici po tleh.

Tehnik je šel v svojo sobico in nekam telefoniral. Čez nekaj minut sta prišla z višjo sestro nazaj.

»Jože, eno injekcijo vam bomo dali.«

»Nobene injekcije ne potrebujem, to si je samo moja baba izmislila in laže, da norim za vsako malenkost, v resnici pa je ona trapasta, Bohinjka kar sama sebi si jo daj.«

»No pomirite se, saj ne bo nič hudega.« Tehnik ga je malo prijel, sestra pa mu je dala injekcijo nekega pomirila, morda apaurina.

»Ti pa tudi bodi priden Uroš, mamica ne bo nič vesela, če ji povem, da ne ubogaš, in da žališ druge paciente.«

Mamici, hm sem pomisli na Marcela Prousta, »ma chere maman³⁶.« Takrat je bil tak tip eden in to izjema, danes v dobi feminizacije in globalizacijske degeneracije, pa je

---

³⁵ likaš

³⁶ Moja draga mamica

maminih sinkotov vse več. In še se najdejo feministke, ki se borijo kao za emancipacijo žensk v družbi. Kaj le še hočejo, saj naša slovenska družba je itak povsem feminizirana. Če žensk že v sami vladi in parlamentu ni je to samo zaradi tega, ker niso hvalabogu vse prave možače, kot je tistih nekaj na oblasti, temveč so bolj subtilne in ženstvene. Svoje može ministre in poslance raje doma poučijo kako naj se obnašajo in ravnajo, komandirajo jih iz ozadja. Tako se izognejo medijskemu eksibicionizmu, poleg tega pa lahko lagodno uživajo še vse možne ugodnosti kot dobro plačana vlada v senci. Prav kot Nušičeva »Gospa ministrica.« Svoje tepce, trote oziroma po dr.Ruglju telebane pa pošljejo med kruhoborce za lepe denarce. Naša družba je do temeljev feminizirana, sicer je pa celo metropolit slovenski narod posvetil devici Mariji. To, da smo šli v NATO je z vidika varnosti verjetno zelo prav, samo kaj bo pa zdaj z mladeniči, ki jim bo še ta enoletni vojaški dril prihranjen, postali bodo razvajeni kot hčerkice raznih polintelektualcev, ki so v mestih v večini, kljub temu, da imajo morda narejeno fakulteto. Država bi morala narediti posebne špartanske vadbene centre za maturante, ker bi jih pol leta fizično trenirali kot ameriške marince ali še boljše SEAL-e, popoldan pa obvezno kultura in sicer lirsko in epsko pesništvo, beletristika in filozofija, zvečer, ko bi bili že pošteno crnjeni pa še plesne vaje sambe, tanga in salse, da bi se znali obnašati v ženski družbi.

Končno pa, če prav premislim, pa po drugi plati tudi ni tako slabo, če so ljudje infantilni v pozna leta. Nasilja je danes bistveno manj kot pa pred trideset ali štirideset leti, ko so se na vsaki veselici vsaj stepli, če že ne celo poklali. Danes tega skorajda ni. Ne vem kako morajo ljudje govoriti, da je danes veliko nasilja? Ali so pozabili na obe svetovni vojni? Za pičkice je pa tudi dobro, če dolgo ne odrastejo, ker so dalj časa dojemljive za razne mladostniške štose. Torej po tej plati pa spet ni slabo. Najprej so otroci hoteli biti čimprej podobni odraslim, kasneje otroci odraslim sploh niso hoteli biti podobni, danes pa odrasli čim dle poskušajo biti podobni mladini? Hja mogoče pa to sploh ni narobe?

Mladina, posebno moški pa zaradi take vzgoje ostaja infantilna do 35 leta in še dlje. Mnogi nikoli ne odrastejo. Nekaj tega sindroma se pozna tudi meni, zato pa se mi dogajajo take neverjetne in nesmiselne, samomorilske pustolovščine.

Hipi se je Jožetu približal in sedel na njegovo posleljo pri oknu.

»Ti si mi prijatelj Jože, nikar se ne razburjaj.«

»Ja, če mi je pa nekdo ukradel brivsko peno, kako naj bom miren?«

»Mogoče se ti pa samo zdi in si jo kam založil ali pa celo že porabil? Saj ti bo žena prinesla novo. Gotovo pride popoldan kaj na obisk.«

»No mogoče imaš prav, saj imam trenutno res samo en problem. Veš doma moram zafugirati dimnik, jaz pa čepim tu v norišnici. Če me bojo še kaj zajebavali bom naredil tako pizdarijo, da bodo vedeli po celi Gorenjski kako ga Lubarjev Jože serje. Potem pa naj kar skriva pred svojim fotrom kje sem, baba zafukana, kurca ji manjka že en čas veš v tem je problem, potem pa serje po meni.«

»Kje pa živiš Joško?« je zanimalo hipija.

»V Radovljici, oziroma čisto malo ven. Hišica je majhna, saj smo bolj reveži. Samo znam pa vse narediti, in ko pridem ven bom malo pospravil delavnico in se resno lotil biznisa. Veliko bi lahko zaslužil.«

»In kaj to vse delaš,« je bil hipi dalje radoveden.

»Avtomobile »švasam³⁷,« pa kakšne kotle. A-test imam za varjenje. Še v šoli je majster vedno meni naročil, če je bilo potrebno kaj zahtevnega zavariti. Pa pri različnih zidarjih pomagam. Vse znam kot VK zidar.«

»Kako pa, da potem že nisi dimnika zafugiral?«

»Previsoko je in nimam toliko dolge lojtre, pogruštati se mi pa tudi ne spleča veš, da bi pa skozi streho lezel ven k dimniku pa nočem tvegati, ker so strešniki že bolj slabi in bi se lahko polomili, če bi jih dol jemal.«

»Aha, no ti bom pa jaz pomagal, takoj ko oba prideva ven,« je bil hipi silno ustrežljiv.

»Kje pa ti živiš?«

»Trenutno sem brez stanovanja, zato se mi pa nič ne mudi ven. Nazadnje sem stanoval v Kranju.«

»Mogoče bi pa lahko stanoval nekaj časa pri meni?«

»O čudovito, ti si mi res pravi prijatelj,« hipi ga je objel in poljubil na lice.

»Razmišljal sem že kaj naj storim. Varianta je, da bi šel na štop čez poletje v Španijo. Sangrija, trava in lepe punce, to je življenje, pa nobenega mraza. Veš jaz sem »svetski človek«³⁸ in mi je vseeno kje sem. Povsod se hitro najdem.«

»No, saj pravim, da če bi mi pomagal dimnik zafugirati, bi bil lahko nekaj mesecev pri meni.«

»Res ti hvala Joško, vidim da si mi pravi prijatelj.« Hipi ga je ponovno objel. »Vseeno še malo premisli, kaj pa bo žena rekla?«

---

³⁷ varim

³⁸ svetovljan

»Kurc pa žena, če ji ne bo kaj všeč pa naj gre kam drugam.«

»Saj jaz sem hitro zadovoljen, glavno je da imam kje prespati. Lahko tudi v drvarnici ali pa, če imaš kaj podobnega na dvorišču. Glavno je, da imam svoj mir, in da lahko svobodno razmišljam. Tudi slikam malo, mogoče bom naredil nekaj akvarelov ali olj in jih potem prodal.«

»Morda ti pa lahko uredil sobico v kleti? Samo malo bi jo moral pospraviti, ker je zdaj notri vse mogoče.«

»Čudovito prijatelj, nikar se preveč ne muči.«

»Edino en problem je še.«

»Kakšen pa?«

»Hudega psa imamo, nemškega ovčarja, še mene ne uboga vedno.«

»To pa res ni nikakršen problem, veš jaz znam z živalmi. Tudi sam sem imel nekoč ovčarja, vedno sva bila skupaj, celo pivo sem ga navadil piti. Potem so mi ga pa nekega dne sosodje tam kjer sem živel zastrupili. Veš to je znano slovensko človekoljubje in altruizem.«

»Kaj je to altruizem.«

»To, da imaš druge rad brez razloga, Slovenci pa imajo druge radi samo z razlogom, če imajo kaj od njih.«

»Dobro velja, evo ti roka. Samo tega se drži, da boš mojo delavnico pustil čisto pri miru.«

»Ni problema, jaz bom tebe pustil pri miru, ti pa mene in bova oba lahko delala, če bo pa kakšen skupen biznis bova pa skupaj stopila.«

Medtem se je približal nočni Don Kihot. Zdaj je bil vidno drugačnega razpoloženja in tudi hoja je bila dosti bolj strumna. Včasih je kar malo poskočil.

»Kaj se pa vidva pogovarjata, lahko prisedem?«

»Seveda, le prisedi prijatelj, Joško mi je pravkar obljubil stanovanje, življenje je lahko tako lepo in enostavno, aneda Joško. Ne bomo se dali. Vsaj še deset do petnajst let lahko lepo živimo na tem svetu preden nas pobere. Včasih se bova skupaj usedla in spila pivo ali dve ali kozarček res dobrega vinčka. Veš tako po pameti.« Hipi ga je ponovno objel in poljubil. »Pa kak džoint pokadila zraven.«

»Moje ženi še ni na obisk kaj meniš ali bo prišla?«

»Saj te vsak dan obiše Pavel, gotovo bo.«

»Veš kaj sva se dogovorila z Jožetom.«

»Ne«

»Odstopil mi bo sobico za kake tri mesece, ravno toliko, da se poberem in kaj zaslužim s slikanjem. Poleg tega pa pišem tudi scenarij.«

»Seveda Franci (nenavadno ime za hipija, res pa je da jih ima že petdeset? let ne imen) ti si talent, saj sem ti že prejšnji teden govoril. Če bi bil jaz na tvojem mestu bi šel v Ameriko, magari v Hollywood. Tam bi kakšnemu producentu prodal scenarij in potem lepo živel od tistih dohodkov, tam taki ljudje veliko zaslužijo.«

Hipi Franci je imel ves čas beležko, pravzaprav zveščič pri roki in si je zapisoval različne misli, da mu ne bi kakšna potencialno genialna misel ušla v večno izgubo.

»Kaj, če bi sobico malo uredila, že preden se vselim?«

»Ja samo kako pa?«

»V torek na viziti ali pa že kar jutri bom rekel zdravnici naj naju za kak teden spusti domov k meni, da bi pripravila vse potrebno in morda še dimnik zafugirala.«

»Ja kako pa naj greva v Radovljico?«

»Menda z avtobusom.«

Pavel je očitno depresivno faza ravno te dni menjal z manično, zato je bil silno ustrežljiv in dovzeten za vsemogoče sugestije.

»Mogoče bi vama pa jaz lahko posodil svoj, oziroma ženin avto? Samo napisan je nanjo, drugače pa je moj. Že več kot štiri tedne stoji zunaj na dvorišču pred bolnico. Jaz pa hočem, da je avto v pogonu, razumeš. Nobenega smisla nima, da avto ni stalno v pogonu. Tri leta starega Hyundaiya Elantro imava. Žena itak nima izpita, ker si ne upa voziti. Potem pa stalno nekaj čivka in komentira, ko jaz vozim.«

»Take jaz enostavno zložim dol. Lepo ustavim in prosim naj izstopi. Izpit imam že osemindvajset let pa ni bilo še nič hujšega. A pa imaš prometno dovoljenje in ključe?«

»Ne zdravnica ali pa sestra jih ima v predalu.«

»To je pa drek, pa misliš, da ti jih bo dala?«

»Ja saj je avto ja moj, kaj pa jo briga moja lastnina?«

Umolknili so in se polegli vsak na svojo posteljo, zatopljeni v lastne misli in sanje.

Čez kako uro sta prišli mimo dežurna zdravnica in sestra in odšli po bližnjici, ki je vodila skozi zaprti oddelek na alkoholni.

»Gospa doktor ali mi boste jutri dali prometno dovoljenje in ključe?« je prepričan v upravičenost svoje zahteve rekel Pavel.

»Kaj pa vam bodo Pavel, tukaj v bolnici jih ne potrebujete?«

»Kar tako, potrebujem jih.«

»Pavel niste še odgovorni za svoja dejanja, zato vam jih ne bom dala.«

»Jaz lahko z mojo lastnino storim kar hočem. Tudi, če jo razbijem ali zažgem nikogar nič ne briga.«

»Ne Pavel, dokler ste tukaj sem za vas in vaš avto odovovna jaz, oziroma bolnica.«

»Ali ste potem odgovorni tudi za mojo hišo?«

»Ne hiša pa ni na bolnišničnem dvorišču,« je dejala in šla naprej k zdravljenim alkoholikom.

»Ali ste potem odgovorni tudi za mojega psa, je še zavpil za njo Pavel?«

O »sancta simplicitas³⁹,« sem pomislil, sicer pa sam pogosto nisem dosti boljši... presodite...

4.

Epilog sem doživel lansko poletje. Že kako leto sem razmišljal, da si moram dobiti kakšno žensko. Vsaj vikend prijateljico za seks in kak krajši pogovorček, če že ne drugače. Ločen sem namreč že 7 let, pa še kar sam. Trikrat sem si privoščil damo na oglas v SALOMONU. Punce so bile sicer mlade in seksi, lepo ohranjene in negovane, pa tudi obrt so obvladale, tu ni kaj, samo očitno so delale na normo, jaz pa bi potem po fuku rad šel še kam malo poklepetat ob kavici in jim zastaviti kako novinarsko, sočutno-socialno ali kar tako vprašanje in »vice verza⁴⁰. Morda bi lahko celo malce pofilozofirala o kompleksnosti in zarotah tega sveta? Ali pa bi se morebiti

---

³⁹ Sveta preproščina

⁴⁰ obratno

celo spoprijateljila, tako da bi drugič utegnil celo zastonj porivati? Vendar nekako niso bile zato. Morda sem bil pa tudi premalo vztrajen, kdo bi vedel?

Poklical sem na nekaj ženitovanjskih agencij, toda njihove cene me niso preveč vzpodbudile, posebno ker je negotovost visela v zraku.

V SALOMONU sem opazil oglas v katerem je nekdo ponujal UKRAJINKE, in to za resno zvezo. Poklical sem ga po telefonu.

»Halo, a vi organizirate zmenke z dekleti iz Ukrajine.«

»Ja kaj pa vas zanima.«

»Zanima me kašne so te punce. A so poštene in podobno?«

»V glavnem so skromne in poštene. Lahko pa seveda naletite tudi na kakšno drugačno. Veste človek se hitro razvadi, če ji boste preveč nudili in jo kar naprej vodili po trgovinah na šopinge, potem se tudi lahko hitro razvadi in zahteva vedno več.«

»Aha tako, koliko pa so kaj stare in ali so luštne?«

»Starost je od 18 let naprej. V glavnem so vse lepe, saj grdih nihče ne bi hotel. Tako je pač življenje. Ravno zdaj maja in potem še junija organiziram izlet v Ukrajino. Enkrat bomo šli v Lugansk blizu Ruske meje, drugič pa v Kremenčuk. Če želite greste lahko z nami. Tam potem naredimo spoznavni večer na katerega pridejo vse zainteresirane. Človek tako lahko najbolje spozna in preizkusi, če mu dekle ustreza.«
Lahko pa se tudi oglasite pri meni. Pokazal vam bom album kandidatk za resno zvezo. Cena, da vam jo pripeljem je z vizo, letalsko vozovnico in vsemi potnimi stroški 1200 Eurov.

»Kako pa, da toliko teh Ukrajink hoče priti k nam?«

»Veste sam sem delal eno leto in pol v Ukrajini. Če vidiš da je hladilnik dobesedno prazen, in da ljudje nimajo kaj jesti, potem drugače razmišljaš. Solidna plača v Ukrajini je okrog 50 dolarjev mesečno. O avtomobilu jih lahko velika večina samo sanja.«

»Hvala za prijaznost,« in sem odložil.

Ukrajinski sindrom pa me je dodobra začrvičil in se vedno globje zajedal v cankarjanske kamrice mojega srca.

Začel sem brskati po internetu. Kar veliko strani s ponudbo ukrajinske »robe« sem našel. Nazadnje sem se odločil, da se včlanim za 20 dolarjev mesečno v neko posredniško pika com agencijo »absoluteagency.com.« Začel sem brskati za Rusinjami in Ukrajinkami. Izbira je bila res fenomenalna. Več kot petintrideset tisoč

Rusinj in čez dvajset tisoč Ukrajink je iskalo ženina preko svetovnega spleta. Mlade, lepe, seksi, izobražene. Skratka vse kar si človek poželi. Saj so bile tudi druge gori, celo Američanke in Avstralke, samo te so gotovo preveč razvajene in se z njimi sploh nima smisla dopisovati. Ukrajinke in Rusinje so nam verjetno tudi po mentaliteti dokaj blizu sem razmišljal.

Če se bom že odločil za Ukrajinko ali Rusinjo potem hočem resnično kakovost za svoj denar, tako kot učijo svetovni guruji kakovosti Deming, Kaouru Ishikawa in Phill Crosby. Torej sem si postavil kriterij: Punca mora biti lepa, stara maksimalno petintrideset let, po možnosti seveda manj, imeti visoko izobrazbo, dolge lase, lepo postavco in biti velika najmanj 1,68 m. Seveda je potem tu še prijaznost, prisrčnost in sploh kultivirano obnašanje, (vsaj kot Eliza po končani lingvistični in vedenjski obdelavi v pri dr.Higginsu v Pigmalionu) v postelji pa kar se da prasica.

Napisal sem kratko pisemce v angleščini in ga razposlal kakim petindvajsetim izbranim kandidatkam in sicer trem Natašam, Irini, Galini, Yani, Olesyi, Alesyi, dvema Oksanama, Tanji, Tatjani, Nadeždi in tako dalje.

Pismo je bilo kratko in sicer:

Draga Yana,

Tvoj profil sem opazil na internetu in se zanj močno zagrel. Izredno si mi všeč in ker se s tvoje slike in opisa, da razbrati, da si lepa, mlada in izobražena dama, mi prosim čimprej odpiši, če si zainteresirana zame. Sem magister informatike, z dvema univerzitetnima diplomama, ločen in zaposlen kot profesor. Morda bi za začetek prišla samo k meni na počitnice za kake tri tedne. Z veseljem ti bom razkazal vso našo majhno deželico, ki je v primerjavi s tvojo domovino res majhna, imamo pa vse ali kot se temu reče: »klein aber fein⁴¹.« Tvoj Milan.

Približno dve tretjini mi jih je dogovorilo. Ena je rekla, da se ji žal zdim nekoliko prestar, neka Nataša pa se je razhudila, da ona že ni Yana, in da mi v bodoče želi vso srečo z mojo Yano. Ker sem pisma enostavno kopiral in lepil, sem pri njej ime Yana pozabil spremeniti v Nataša. Sorči⁴², se zgodi.

Skoraj vsem sem prvič odgovoril. Kasneje pa so postale moje favoritke štiri mladenke, vse pod trideset let in sicer: Galina, Tanya, Olesya, in Yana. Galina je bila profesorica ukrajinščine v osnovni šoli, Tanja vzgojiteljica v otroškem vrtcu, Yana medicinska sestra, Olesya pa je zaključevala študij prava. Vsaj tako sem verjel in

---

⁴¹ Majhno, toda lepo.

⁴² Žal mi je

tudi iz njihovega pisanja je bilo moč razbrati, da se razumejo na po božji previdnosti namenjeni in izbrani jim poklic. Tanya jih je imela sedemindvajset, bila je že ločena in je imela štiri leta staro hčerkico Lizo. Ostale tri pa še samske in vse stare po štirindvajset let. Ravno pedofilije mi pač ne ne bodo mogli očitati. Tako sem nekaj časa komuniciral z vsemi štirimi. Z Olesyo sem se parkrat celo pogovarjal po telefonu. Pisala mi je, da sta tudi njena starša in njena prijateljica veseli njene sreče. Bila je iz Luganska, prav tako kot Galina. Tanya je bila iz Kremenčuka, Yana pa iz Makejevke.

Galini sem za lansko Veliko noč poslal deset tisoč tolarjev. Navdušeno mi je odgovorila, da me vsak dan sanja in si predstavlja čudovito prihodnost in otroke, ki bodo prav gotovo lepi in pametni. Tudi dobra kuharica da je in mi bo z veseljem kuhala. Galina je bila morda malce preveč črna, in pri preveč črnih se pogosto zgodi, da jim, ko so malo starejše začnejo poganjati brki. Morda ima tudi malo preveč poraščene noge in tisto kar je vmes. To pa ni dobro. Organ mora biti ravno prav poraščen. Torej ne preveč ne premalo, nego ravno prav, kot bi rekli Butalci. Že Protagora in tudi mnogo drugi stari filozofi so visoko čislali pravo mero.

Vizualno pa so mi bile ostale tri nekoliko bolj všeč. Najlepša je bila sicer Tanya, prava manekenka in miss po videzu, samo otrok me je malce motil. Pa ne otrok kot otrok, prav rad bi ji priskrbel lepo prihodnost, vendar to pomeni večje stroške. Ker pa je najbolj večje in romantično znala sukati zaljubljeno prero sem jo vseeno do zadnjega obdržal na seznamu.

Olesyo sem prav počasi začel zanemarjati, kljub temu, da je bila morda celo najresnejša. Yana Kasyan iz Mekejevke je postajala čedalje bolj konkretna. Tanya Botvinkina, Pervomajskaya 23, Kremenčuk, mi nekako ni vedno odgovorila na tisto kar sem jo spraševa? Vprašal sem jo čisto konkretne stvari, odgovor pa je bil preveč splošen, sicer v izvrstni angleščini, vendar tak, da bi bil lahko namenjem marsikomu. Začel sem sumiti vanjo. V enem od elektronskih pisem sem jo zato kar direktno napadel, da me poskuša samo ogoljufati in da ni skoraj zagotovo ni resna, (prasica goljufiva). Pa mi čez dva dni ponovno odgovori, da je še kako resna, in da ji naj oprostim, ker ji je izjemno žal, in da morda tolmač ni vse prav prevedel. Vse punce imajo namreč prevajalce, ker same zelo slabo znajo angleško in tudi cyberkafe kamor hodijo, doma same nimajo računalnikov to hoče od njih, da več zasluži. Okey sem si mislil, morda sem se pa le motil, če je takšno neupravičeno zmerjanje požrla je pa mogoče le resna. Slovanska duša je nekoliko bolj trpežna, potrpežljiva in

odporna na udarce življenja kot pa zahodne Evropejke ali bog varuj razvajena Američanke.

Tako sem se potem z obema dopisoval celo pomlad. Yana je baje že nabavila potni list in je čakala samo še na vizo, Tanya pa se nikakor ni mogla odločiti ali bi prišla na počitnice ali še ne, za zdaj je pisala se hodita s hčerkico sončit in namakat na obrežje Dnjepra. Potem sem pa sklenil, da najprej povabim Yano, ki je bila očitno na to pripravljena, češ Tanyo bom pa morda kasneje in se tako dvakrat po tri tedne mastil z mladim mesom iz Ukrajine. Navsezadnje smo baje tudi mi prišli bogsigavedi kdaj izza Karpatov. Kaj bo kasneje me ni skrbelo, glavno da pridem na svoj račun, navsezadnje dekleta na poziv tudi niso zastonj.

Za vsak slučaj sem pisal še na naše zunaje ministrstvo kako je z vizo in bivanjem pri nas. Odgovorili so mi hitro, Viza se dobi v štirinajstih dneh, pri nas pa lahko biva največ tri mesece. Za državljanstvo pa je potrebno kar osem let. Neverjetno, nataliteta nam pada, oblastem pa je to očitno vseeno. Namesto, da bi malo požlahtnili zarod z ukrajinskimi lepoticami, postavljajo take nemogoče pogoje. Oblastem je izgleda malo mar, če nas bo če petdeset let spet »samo milijon trpečih med mrliči.« So me pa posvarili, da se dogajajo pogoste goljufije in naj bom toliko pameten, da vsaj denarja ne bi pošiljal, ker če me ima res rada, naj si nekje sposodi in bi potem vrnila, ko bi punca res prišla. »Hm, po svoje imajo prav.«

Pogledal sem mednarodni vozni red na internetu in sicer Lugansk – Ljubljana in Makejevka - Ljubljana. Bogme, vožnje res ni malo od šestinpetdeset do oseminpetdeset ur. Na postaji sem se pozanimal koliko stane povratna vozovnica Kijev – Ljubljana. Cena je bila silno ugodna, le nekaj več kot dvanajst tisočakov. Samo Yana je pa še dobrih osemsto kilometrov od Kijeva? Ah, za ljubezen je ženska pripravljena iti na konec sveta, tako mi jih je že več zatrjevalo, kaj bi se še s tem mučil. Pisal sem ji torej, da ji bom poslal denar, ona pa naj bi udobno šla na vlak, in čez dva dni bi jo počakal v Ljubljani. Med dolgo vožnjo bi lahko kaj brala, spala, gledala monotono ukrajinsko, slovaško in madžarsko pokrajino in morda poslušala CD-je.

Že naslednji dan mi je Yana ogorčeno odgovorila:

»Žal nimam CD- playerja. Kaj, mar bi ti meni privoščil tako dolgo in mučno pot? Ne predstavljam si kakšna bi prišla v Ljubljano. Verjetno kot strašilo. Poleg tega pa je na naših vlakih še polno tatov in manijakov. Prišla bom z letalom ali pa nič.«

Malo sem se zamisli, vendar ne prav resno. Navsezadnje, tudi če bi šel sam nekam na počitnice, bi me mimogrede stalo okrog stotisoč tolarjev, pa še z osvajanjem, ki bi bilo morda celo neuspešno, bi se mučil.

Dobro pa z letalom, sem ji odpisa in naj se pozanima koliko stane povratna vozovnica Kijev – Brnik.

Koj naslednji dan mi je odpisala da stane čarter štiristopetdeset dolarjev, pa še nekaj malega rabi za vizo. Šel sem na Western Union in ji poslal želeni denar. Provizije imajo pa mastne. Skoraj osem tisočakov je bila samo provizija za poslani denar.

Čez par dni mi odgovori, da je že vse uredila, in da ji je pri tem pomagal oče, ki je izkušenj človek. Oče ji je baje tudi rekel, da je take stvari potrebno premisliti, toda predolgo pa spet ne kaže čakati, kajti čustva se lahko spremenijo in ohladijo, z razumom se pa tu ne da kaj dosti opraviti.

Že prihodnji dan sem dobil vroče pisemce, v katerem je napisala, da je letalo iz Kijeva, preko Munchena za Brnik rezervirala za 6. julij. Celo točni odhodi so bili navedeni. Makejevka odhod z vlakom ob približno šestih zvečer, prihod v Kijev naslednji dan zjutraj in potem petinštirideset minut do Munchna, in še prav toliko do Brnika. Torej na Brniku bo približno ob pol desetih. Nazaj bi pa šla osemindbvajsetega julija zvečer.

Dragi Milan,

O moj nadražji srček, ne veš kako sem nestrpna in kako si želim srečanja s teboj. In kako si želim videti tvojo čudovito deželico. Vedno bova skupaj najdražji moj. Ko bom prišla na letališče, me boš pričakal s šopkom rož, jaz pa se bom čudila, ker bo vse drugače in meni neznan. Stekla bom k tebi in te močno objela in poljubila. Ti mi boš razlagal med potjo do avtomobila in potem med vožnjo kje sem in kaj vidim. In potem boš dal gor CD-ploščo z romantično glasbo. Ko pa bova prišla do tvojega stanovanja se bom prijetno utrujena in vznemirjena ulegla na kavč in se zazrla v strop. Ponujal mi boš naj kaj pojem, vendar jaz ne bom imela teka od silnega vznemirjenja, samo nekaj bom spila, morda sok in kavico. In nato me boš začel božati in poljubljati. Slekla se bova do golega in se potem ljubila ves dan in noč. Oh kako bo to čudovito, ljubi moj. Le zahajajoče sonce bo priča najini ljubezni in potem morje. Oh kako ljubim morje. Le to te še prosim, da mi morda pošlješ še dvesto dolarjev, da ne bom čisto brez denarja med dolgim potovanje.

Pošiljam ti stotisoč toplih objemov in vročih poljubov,

Za vedno tvoja Yana.

»Hm punca je pa res prav neverjetno zagreta, prav kuha jo, upam da ji bom kos glede na to, da bi ji bil lahko oče? sicer pa ne bo imela izbire in bo že potrpela tiste tri tedne. Bom se pa seveda maksimalno potrudil.«

Zdaj je kar je, dobro pa še dvesto dolarjev. In sem šel ponovno na Western Union, oziroma na banko, ki posluje z njimi. Sicer sem že v izrednem limitu, vendar kaj hočem, ga bom že vrnil, glavno da imam službo.

In je prišel šesti julij dvatisočtretjega. Ob pol desetih sem se napravil v modro obleko, modrikasto srajco in temno modro kravato. Še prej sem se seveda skrbno obril, okopal in malce nadišavil, če bi bila sila le prevelika in bi bilo morda potrebno na prvo potešitev sle zapeljati kar v kašnem obcestni gozdiček. Potem sem šel na bencinsko črpalko in k cvetličarju. Cvetličarki sem dejal, da želim zmerno velik šopek za zmenek, ostalo pa prepuščam njeni strokovni presoji. Gospa se je res potrudila, celo orhidejo je dala vmes ter nekaj zelenja in ga skrbno zavila.

»Tritisoč šeststo prosim, in lep dan vam želim.«

Vzel sem šopek in sedel nazaj v avto. Malo sem se še pogledal v vzratno ogledalo, se namazal z vodico za po britju Old Spice in počasi odpeljal proti Brniku. Do prihoda letala je bilo še več kot dovolj časa.

Med potjo sem ugibal katero ploščo naj dam gor za pot nazaj, ko bova oba gruleča golobčka v avtu. Izbral sem nekaj ewergreenow in RockaBilly glasbe, ki je po moje prav primerna za strastne prve zmenke.

Na letališču sem si naročil še kavico in brizganec, nato pa sem se s šopkom usedel v predprostor za izhod potnikov in čakal.

Čez slabe pol ure je priletelo usodno letalo iz Munchna. Pozorno gledam in čakam, vendar nobena ni bila niti približno podobna Yani. Čakam še kar naprej. Nazadnje je prišlo že osebje in potem pet minut nikogar več.

Stopil sem do informacij:

»Prosim ali mi lahko poveste, če je bila na zadnjem letalu iz Munchna gospodična Yana Kasyan iz Ukrajine?«

»Žal gospod ne smemo dajati podatkov o potnikih, zakon o varstvu osebnih podatkov.«

»Potem mi pa prosim vsaj povejte ali danes pride še kakšno letalo iz Munchena?«

»Da, še eno prileti zvečer dvajset minut čez šesto.«

»Dobro hvala.«

»Bogve kaj se je pripetilo? Morda je pa zamudila. Ukrajinske železnice znajo biti zelo šlampaste in preden je prišla osemsto kilometrov daleč do Kijeva se je morda nabralo bogve koliko zamude?«

Šel sem torej nazaj domov, dal šopek v vodo in počakal do večera. Zvečer pa ponovno na Brnik. Zgodba se je ponovila. Yane ni bilo. Kaj pa zdaj, pa me menda ni res ogoljufala ali kdo drug, ki se skriva za njenim imenom?

Ob pol devetih sem prišel nekoliko potrtn domov. Rože sem dal v vazo, nato pa takoj internet. In kaj vidim. Pošta od Yane.

»Dragi moj Milan, Zgodilo se je nekaj groznega. V Kijevski podzemni železnici, mi je nekdo iztrgla torbico z rame in zbežal. V njej sem imela vse dokumente in denar. Kaj naj storim? Vizo bi sicer lahko ponovno hitro dobila, vendar problem je denar. Prosim odpiši mi kako naj ravnam?«

Imel sem silno mešane občutke. Prevladal je občutek, da me je nekdo ogoljufal, torej so imeli na zunanjem ministrstvu le prav. Odpisal sem ji, da naj kar hitro dobi denar kjer hoče in pride, sicer bom sam prišel ponjo v Ukrajino. Poleg tega pa bom obvestil tudi njihovo ministrstvo, policijo in interpol. Tega seveda nisem storil, od Yane pa ni bilo več glasu.

Naslednji dan sem potem ves užaljen zavrnil tudi Tanyo. Tako še danes ne vem ali je bila morda med njimi celo kakšna poštena in resna ali ne. In tudi verjetno nikoli ne bom izvedel. Ukrajinke so me po tistem dogodku do nadaljnjega nehale zanimati.

5.

Popoldan smo v dnevnem prostoru gledali televizijo. Še vedno sem bil zelo nezbran in nisem prav dobro sledil. Robi je prišel k mizici, vzel daljinca, nahitro preletel vse programe in spet odšel. Očitno ga je nekaj preganjalo, to je tisto popoldne in večer storil še nekajkrat. Podobno je bilo s Pavlom. Ob pol treh je tehnik peljal na sprehod tiste, ki so hoteli in morda tudi na kavico in po cigarete v bolnišnični bife, ki mu sicer uradno pravijo klub, da bi se alkoholikom v možganih udomačila še kakšna druga beseda poleg gostilne in bifeja. Samo nekaj nas je ostalo v dnevnem prostoru, nočni novi prišlek pa je še kar ležal. Počasi se je prebujal, in ko sem ga bežno pogledal med odhodom iz sobe sem videl, da se trese in je ves poten. Oči so se mu begajoče premikale v jamicah in kazalo, je da se ne zaveda povsem časa in prostora. Bil je

deseti april, in sicer sobota. To sem videl na uri, ki mi kaže tudi datume, drugače tudi sam ne bi vedel.

Danes, oziroma jutri naj bi bila tekma za veliko nagrado Formule 1 Bahreina. Bog ve, če bo kakšen prenos. Samo pri teh ljudeh si stvari ne bo mogoče v miru ogledati, saj stalno nekdo preklaplja televizijo. Brskal sem po TV prilogi in napovedi za tekoči teden. Ne, pomota, velika nagrada Bahreina je bila že četrtega aprila, naslednja pa je Imola petindvajsetega aprila. Očitno ne bo nič in se bo potrebno zadovoljiti s čim drugim.

Med drugimi je bila v prilogi slika Catherine Zete - Jones. Uf dobra mačka, srečko tisti Michael Douglas, ki je kakih petindvajset let starejši od nje. Sicer pa tip res izžareva nek živalski seksualni instinkt, podobno kot njegov stari. To ženske poleg denarja močno privlači.

Na predzadnji strani sem prebral: Ljudje, ki so oblikovali zgodovino, Geniji ali norci? Povsem neprimerna dilema. Moralo bi pisati Geniji in norci ne pa ali. Norost nikakor ne izključuje genijalnosti, tudi če je res nor, zato še ne moremo zanikati in zmanjševati genijalnih dosežkov, ki jih je nekdo dosegel. Skratka norost in genijalnost se ne izključujeta ampak se kvečjemu dopolnjujeta. Izključujeta pa se povprečnost in genijalnost, tu bi pa bila namestu dilema poveprečnež ali genijalec? Še nikoli ni poveprečnež dosegel genijalnih dosežkov, to dvoje se absolutno izključuje. Namreč takoj, ko bi nek poveprečnež dosegel nekaj genijalnega, bi s tistim trenutkom preneha biti poveprečnež. Na komercialni Tv so bile reklame. O jebemti, Za vedno vložki, pa Katra vložki, pa body losjon, ker se cenite, pa perilo bo popolnoma belo in za šestdeset odstokov daljše in seksi trepalnice in do sedeminštirideset odstokov manj gub in kako seksi so gladke noge. Pizdarija hudičeva, te reklame mi grejo že tako na živce, da bi kar nekaj vrgel v televizijo. Kaj so ženske res tako neumne in tako dobri potrošniki, da nasedejo takim neumnostim? Očitno so. Končno je pa tako, če so lahko metulji lepi in rajske ptice in rože, zakaj pa ne bi bi smele biti lepe ženske, sebi in nam moškimi v veselje in užitek? Plebs je pač neumen, to so s pridom izkoriščali že Rimljani in Egipčani in kdo bi kurca vedel še kdaj in kje? Sicer pa kar naj jih izkoriščajo. Še vedno bolje, da ljudstvo proizvaja potrošniško kramo in jo potem besno troši kot pa, da bi delali topove in municijo. Tu se ni v vsej pisani zgodovini popolnoma nič spremenilo. Tehnologija je izjemno napredovala, stanje duha pa se ni za debelino lasu spremenilo. Kak mesec nazaj je bila zanimiva oddaja

na Discovery o gladiatorjih v Amfiteatrumu cesarion⁴³, danes imenovanem rimski Kolosej. Stoletja so nam servirali popolnoma napačno sliko življenja v Starem Rimu. Sploh pa je laž to, da so na veliko v tej areni krmili lačne leve s kristjani. To si je katoliška cerkev izmislila kot propagandno orožje v sedemnajstem stoletju. Nasploh je vsa zgodovina, ki jo je pisala cerkev napol zlagana in prirejena, prav tako kot komunistična. Navsezadnje je psihologija ljudske množice več ali manj enaka skozi stoletja. Ljudstvo hoče junake in neka pravila igre ne pa, da bi nekdo krmil lačne leve z reveži, izžvižgali bi ga. Ljudstvo, ki je ravno tak revež naj bi pa to z užitkom gledalo, nesmisel. Pa saj nisem nič novega povedal, to itak skoraj vsak ve.

Zadnjič me je prijateljica po elektronski pošti spraševala, če bi jaz zameril ženski vkolikor bi se mi zlagala, da je mlajša kot je v resnici in sem ji odgovoril:

»Draga Valerija,

Ne, ne bi bil nič slabe volje.

Ena mi je celo po telefonu, ko sem ji rekel, če je za kakšno kavico (sicer sodnica?) dejala, da se je za pet let zlagala in sem rekel nič hudega, saj to je normalno, pa tudi tako, ko sem šel na kakšen zmenek recimo z 42 ali 45 letnico sem imel močan občutek da ženska za kakih, vsaj pet let laže.

Ravno prejšen teden me je zvalila na kofetek v ljubljano neka ženska ki je falirala likovno pedagogiko in naj bi bila stara 42 let, celo ime si je dala spremeniti in ji je zdaj ime Karmela,:)) numerologija in to, zdaj ima pa baje tri službe!?:)) Iskazalo se je, da prodaja izdelke verižnega marketinga. To je menda samo krovna firma je dejala, drugače pa ona dela na tem, da si pridobi pasivne prihodke:))) Torej da nič ne delaš, denar pa sam kaplja. No pa vse to me ne bi motilo, sicer tudi lepa ni bila, čeprav vitka.:)))

Moti me neiskrenost in blef, da ljudje tako lažejo, da verjetno skoraj sami sebi verjamejo, oziroma ljudje ne ločijo kaj je res in kaj ne, vse imajo pomešano!

Veš in vse to zelo vehementno in posesivno, kot da ona pozna vso znanost in za vse ve kaj je prav. To so faliranci, ki se ukvarjajo z nekakšno "kao" duhovnostjo:)))

za normalno, zdravo žensko je povsem normalno in prav, da je rada lepa, urejena, mlajša, varna, ljubljena, (na vse kriplje in pretege poseksana...če sem konkreten).

---

⁴³ Cesarski amfiteater

In to ni nič slabega, tako je že od pamtiveka in nikoli ne bo drugače. Homičev je bil pač tudi vedno nek nezanemarljiv procent, sicer pa okey, naj bodo in naj se ženijo, edino otrok jim pa jaz ne bi nikakor pustil posvojiti, ker bog ve kaj bi dva tipa z otrokom počela in kako bi ga vzgojila, deklice skorajda gotovo ne bi hotela?

Torej, če se ženska zlaže za leta je povsem normalno, oziroma dostojen človek žensko po letih sploh ne sprašuje, problematične so druge vrste laži.

Lepo se imej in poljubček,« Milan.

Valerijo sem spoznal preko interneta. Stara je bila sedemintrideset let. Kolega mi je lani povedal za spletno stran ona-on in sem se vpisal. Nisem imel nikakršnih pričakovanj, potem so se pa ženske začele kar na veliko zanimati. Večinoma sem seveda izvisel, ker sem se zanimal za premlade in preveč lepe. Sicer na teh straneh zlepa ne dobiš ženske, ki bi se upala pokazati s sliko, je pa očitno, da ogromno osamljenih duš išče partnerja ali samo romantično avanturo. Valeriji sem okrog Božiča predlagal, da se dobiva na kavici. Omenil sem ji, da se razumem na različne vrste masaž, tudi na Kitajsko, Korejsko, klasično, in če bi bila sila le prehuda tudi na erotično. Vse sem si seveda izmislil, v mislih sem imel pravzaprav samo erotično, za katero smatram, da je potrebno imeti zgolj nekaj pravega nagona in občutka. No in med Božičem in Novim letom sem jo nekega večera čakal z majhno bomboniero pred prešernovim spomenikom. Na glavi je imela nekašno kapo in ker je bila ohlapno oblečena je bil začetni vtis skromen. No, ko pa sva se usedla v lokal »Julia bar« med mestnim in starim trgom in se je slekla se je vtis izboljšal. Imela je prijetno zaokrožene joške in boke, pa dovolj velike in v stegnih napete noge. Škorenjci z nekoliko višjimi petami so ji mišice še bolj napenjali.

»Opla saj ta punca je pa dobra.«

Povedala mi je, da je prevajalka brez diplome, sicer je pa ne potrebuje, ker je bila rojena v Nemčiji in je po očetu Nemka. Ko je oče umrl v prometni nesreči sta z mamom in hčerko prišli nazaj. Štiri urice so nama kaj hitro minile v raznovrtnem pogovoru, no in potem je naslednji vikend res prišla k meni na masažo.

Prižgal sem sveče in orientalske dišeče paličice ter vlučil meditativno glasbo. Poleg pa nekaj steklenic raznobarvne penine, tako da duh lažje zaplava v predsobo nirvane in sprosti svoje zavore.

Že čez pol ure je povsem gola ležala na kavču ob svetlobi sveč. Nežno sem jo gnetel po notranji strani stegen, nožne prstke ene noge pa sem si vtaknil v usta in jih cuzal

in grizljaj. Nohte je imela poslikane s svetlečo barvo, srebrno rdeča. Tako ji je godilo, da me je od užitka skorajda brcnila v glavo. Nato sem se posvetil gornjemu delu. Predvsem ramena in mišice vratu. Zdaj je že kar predla od užitka. Občasno sem jo krepko prijel za joške in se s trdim kurcem podrgnil ob njeno zadnjico. Bradavičke sem čisto nežno, kot krompirjeve jušnike svaljkal med prsti, se nagnil nadnjo in ji začel lizati ušesce, naokoli in odznotraj, hi, hi, hehe. Najprej levo, potem pa še desno.

»Ne, ljubi, veš kako me to žgečka, je kar poskočila.«

Obrnil sem jo na bok in ji ga zarinil do jajc v pizdo. Levo nogo pa sem si položil na rame.

»Oh kako gre bloboko.«

Za konec ga je polizala kot pridno dekletce sladoled. Z rokama sem ji segel v lase, krepko poprijel in si jo nabijal na tolmača za temeljni odnos med spoloma.

Valerija je ostala čez noč. Naslednji dan je odšla in potem odšla še z neko družčino na smučanje za nekaj prazničnih dni v Dolomite, Albergo di`ski superiore. In potem je bilo nekaj časa vse tiho. Dva meseca se ni nič oglasila, zdaj me pa sprašuje kot spovednika? Verjetno je našla kakega mladince, morda le malo čez dvajset, pa so jo zaskrbela sorazmerja. Jo bo že nekako pofukal sem si mislil.

Pavla je kmalu po malici, ko so tudi ostali pacienti že prišli s sprehoda, prišla obiskat žena. Človek je imel prav lepo in zaljubljeno ženo. Deset minut sta se samo gledala in tiho objemala. Vmes sta sem in tja šepnila kakšno besedo.

»Neverjetno sem pomislil, nekateri imajo pa res srečo, celo če so očitno duševno bolni, jih žena ne zapusti kar tako.«

Moja je na primer komaj čakala, da se nabere vsaj kak kolikor toliko verjeten razlog, da me bo pustila. Tudi njen oče je bil menda pijanec in se je tako maščevala še za svojo zamerljivo, trmasto in nekoliko prevzetno mater. V resnici pa se je najbolj maščevala najinima otrokoma. Uboga reva, naj ji bo oproščeno, saj se ne zaveda svojega početja.«

»A ti si pa novi ovdje?« je mimogrede med sprehajanjem dejal nočni govorec v spanju.

»Da nov sem, pa tudi dolgo ne bom tukaj.«

»Pa kaj ti je, si bolan?«

»Ne posebno, nekaj dni pa bom ponovno dober.«

»Kaj pa je tebi in kako ti je ime, jaz sem Milan,« in mu dam roko.

»Petar, pa jaz sem ti ovdje več nekaj meseci. Živce imam slabe in doma ne zdržim dolgo.«

»Ja saj sem te slišal, da si nekaj odgovoril v spanju.«

»Kaj pa sem govoril?«

»Ah nič posebnega, kot da bi imel kako vojno trauma za seboj ali kaj podobnega.«

»Ja bil sem pola godine u Bosni, ko so bili najhujši boji. Nisem se mogel vratiti.«

»Ja tisto v Bosni do leta 1995 je bilo pa res pizdarija. Prav nič ti ne zavidam. In kaj si po poklicu, si kje zaposlen?«

»Čakam na invalidsko komisijo. Bil sem pomočnik vzgojitelja v dijaškem domu v Ljubljani. Nekakšen polintelektualec sem, veš. Še dobro, da imam državljanstvo, in da nisem med izbrisanimi.«

»Zakaj meniš, da si polintelektualec?«

»Završeno imam samo srednjo školo, berem pa vse življenje zelo veliko, tako da sem zelo načitan.«

»Aha. In koliko si star?«

»56 let. Veš proti nam Srbom se je vzpostavila svetovna zarota.«

»Jaz pa nisem tega mnenja. Zakaj pa? Menim, da Srbi niste nič slabši in nič boljši kot drugi narodi, in da ni nobenega razloga, da bi se vas ali svet bal ali pa posebno cenil.«

»Ja mi smo mislili, da ste vi Euroslavenci naši, pa se je pokazalo, da je med vami izjemno prisotna nostalgija po AustroUgarskoj. Vi ste začeli z rušenjem Jugoslavije.«

»To pa po mojem mnenju pač ni kompetentno razmišljanje. Kako more kdo misliti, da je kar nek cel narod njihov?«

»E pa jebiga sad. Mislili smo pač, da ste za Jugoslavijo in kot bratski slovanski narod bol z nami kot pa z ostalo Evropo.«

»To pa ni razmišljanje vredno polintelektualca. Veš to je tako kot v družini. Ko so otroci majhni so skupaj s starši, ko pa odrastejo grede pa vsak po svoje in si uredijo življenje v skladu s svojimi sposobnostmi, potrebami in željami. Enako velja za narode. Jaz ne vidim nobenega razloga, čeprav smo se razšli, da ne bi mogli še naprej sodelovati in biti prijatelji. Sicer boste pa v desetih letih tudi vi v EU.«

»Pa bomo kurac u EU. Veš nas Srba se boje. In to je bila vatikansko-nemško-framazonska zarota proti nam.«

»In imaš kak konkreten dokaz za tako razmišljanje?«

»Dokaza nimam, samo sem govoril z mnogimi srbskimi pisatelji, pisci v »Politiki« in tudi bivšimi akademiki, da je temu tako.«

»In ti jim vse kar verjameš. Kaj pa če gre za manipulacijo. Folk je namreč treba manipulirat, drugače ne gre, intelektualci in polintelektualci pa naj bi znali misliti s svojo glavo. Kaj pa prebiraš, da tako razmišljaš?«

»Vsesorte svetovne in srbske literature, tudi slovensko literaturo in predvsem poezijo čitam in sam pišem pesmi.«

»Aha no potem sva si pa dokaj sorodna. In kateri pesniki so ti najbolj všeč?«

»Od naši Izet Sarajlić in Stevan Raičković, od vaših mi je pa všeč Murn-Aleksandrov, mislim, da ga preveč zanemarjate. Župančič je za moj okus pičkin dim, režimski pesnik.«

»Meni se pa tudi Župančič ne zdi slab. Kaj pa ti je pri Murnu tako všeč.«

»Recimo pesem:

*Pa ne pojdem prek poljan,
je v poljani črni vran,
je v poljani noč in dan.*

*Jaz bojim se ga močno,
črno vranje je oko,
črna slutnja gre z meno.*

*Ah, v tujini bodem pal,
vran oči mi izkljuval,
krakal bo, ne žaloval.*

»To ti je dobra pesem. V njej je celo življenje, celotna tragična izkušnja,« je dejal Petar.

»Ja morda imaš pa celo prav.«

»E pa jebiga sad, grem kadi na WC,« in se je umaknil.

Potem smo do večerje po sili razmer gledali mehiško sladico na komercialki. Proletarski in gospodinjski, se pravi sestrski okus je prevladal.

Poleg mene je sedel kakih deset let starejši možakar. Ves dan je bil zelo molčeč. Osladna limonasta nadaljevanka je tudi njemu ustrezala. Jaz pa sem nekaj časa topo

gledal v TV, nekaj časa mižal, kajti oči so me rahlo pekle in sem ter tja pogledal skozi okno v gorski venec, ki se je zelenil in belil v ozadju.

»Ta je pa ravno tako zajebana kot moja stara,« je bolj sebi kot meni dejal možakar.

»Misliš mamo od neveste?« Šlo je za dogajanje v »soap operi«. ⁴⁴

»Ja isti kurac, baba kar nekaj sitnari, komandira in joka, če ji ni kaj prav. Moja je ravno taka izsiljevalka in komandant.«

»Kako pa da se ji pustiš, saj te je precej skupaj?« sem mu odvrnil.

»Človek se nekaj časa upira, potem pa popusti, se zapije ali pa babo premlati. Veš ne pravijo zastonj, da babo jezik tepe.«

»Jaz še nikoli nisem nobene udaril, pa sem ravno tako tukaj in nič mi ni žal, da še nobene nisem udaril.«

»Ne saj ne gre zato, depresiven in živčen sem postal, tako da sem že mislil, da bom res kaj hudega naredil, zato sem pa pustil, da me pripeljejo. Takole pri petinšestdesetih nimaš več kaj pričakovati.«

»Samo se dobro držiš, če jih imaš že petinšestdeset.«

»To je zaradi športa, judo in hokej sem treniral. Dve sezoni sem bil celo v A moštvu kluba.«

»A piješ pa ne preveč?«

»No ja pijem, pa saj za svoj denar, koga pa kaj briga?«

»Ženske tega praviloma ne marajo.«

»Zadnje čase sem na balinišču v glavnem pil samo pivo. Po kakih deset ali več na dan. Samo pivo, to niti ni pravi alkohol. Kaj konkretnjšega sem bolj redko spil.«

»Zdravniki priporočajo največ eno steklenico na dan ali dva deci vina. Če ga več menijo, da to vodi v odvisnost. Take imajo menda izkušnje, ki so svetovne.«

»Kurc pa dohtarji, če bi njih poslušal se ne splača več živeti.«

Medtem je prišel Uroš vzel daljinca in prelistal vse kanale, nato pa nadaljeval s svojo hojo iz dnevnega prostora v spalnico in nazaj. Vsakič znova je prižgal luč in jo potem takoj spet ugasnil.

Jože je imel kletvico že na koncu jezika, pa je Uroš prej izginil v spalnico.

»Jebeš mu degenerirano mamico, je tiho dejal hipi, sedeč poleg Jožeta.

»Kaj pa vi, oziroma ti?« me je pogledal Franci.

»Ah nič, malo preveč pijače.«

---

⁴⁴ milnici

»Ljudje ne znate pametno piti. Poglej mene, že celo življenje sem na travi, cigaretah in alkoholu, pa ni nič posebnega.«

»Kako pa, da si potem tukaj.«

»Tokrat je res prišlo do dna. Niže že nisem mogel. V kanjonu Kokrice so me pobrali. Zdaj pa v bistvu že zavlačujem, nimam kam iti, samo mi bo prijatelj Joško odstopil sobico za par mesecev. Kajne Joško? Na viziti me nič več ne sprašujejo, vse jim je že jasno. Ja tokrat sem res že slišal angelčke peti.«

»Jaz sem pa videl male hudičke, kake dva decimetra velike zelene satančke z rdečimi očmi.« je dodal Jože. »Dve noči so so se mi prikazovali na okenski polici med rožami in izza stekel omare v dnevni sobi so kukali. Žena me ni več pustila spati poleg sebe.«

V spalnici je zaropotalo. Čez kako minuto je skozi vrata v dnevni prostor skorajda padel tisti, ki so ga pripeljali ponoči. Bil je poten, rdeč, zabuhel in povsem nepriseben. Opotekaje se je prišel do najbližjega in ga začel z rokami otipavati po obrazu, kakor da je slep. Nato je stopil do vrat in nekajkrat pokljukal zaklenjena vrata, nato pa po vseh štirih zlezel pod mizo in nekaj iskal.

»Delirij bo,« je rekla sestra tehniku, »dala mu bom še eno injekcijo, če pa se ne bo pomiril ga bo treba privezati na posteljo za kak dan.«

Za večerjo je bila tokrat nekakšna čorba. Prav okusno. Zdaj sem imel že čisto malo teka in ker je bila jed na žlico sem skoraj vse pojedel. Vroče mi je postalo od napora, vendar sem bil zadovoljen sam s seboj.

»Zdaj, ko sem začel jesti se bom že izmazal, ampak dolgo pa tako res ne more več iti, jetra bodo rekla svoje.«

Utrujen od skoraj celodnevnega bedenja sem šel v posteljo. Dve postelji stran je ležal nočni prišlek. Bil je privezan s širokima belima pasoma čez noge in telo, da ne bi padel s postelje, in da bi ga poleg pomiril pomagala umiriti. Mrmral je povsem nerazumljivo, ko pa so pomirjevala prijela je zaspal.

Mislil sem, da bom to noč morda že kaj spal, toda vsega spanca je bilo morda le za kako uro ali dve in še takrat so se mi sanjale tako grozljive sanje, da nisem vedel ali je res ali sanjam in sem se potem celo bal zaspati. Zroč skozi veke v noč se mi je pred očmi bliskalo, kot da bi gledal severni sij ali ognjemet v lastni glavi. Čez pol ure se je ulil dež in ozračje se je še nekoliko ohladilo. V stolpu je odbilo poldesetih.

6.

Teden dni preden sem začel v preročišču alkoholne omame že vsaj stotič iskati navdih in razsvetljenje je sredi popoldneva pozvonilo na vhodnih vrati. Mislil sem, da čistilka pobira za čiščenje stopnic ali pa prodajajo zelenjavo.

»Dober dan, ali vas smemo malo zmotiti.«

»Dober dan, ste me že, torej lahko nadaljujete, izvolite.«

»Veste živimo v posebnem času, ne vem morda ste to celo sami že opazili?«

Zdaj mi je bilo takoj jasno za kaj gre, Jehovove priče, ki jih pri meni že kake tri leta ni bilo so ponovno prišli naokrog, češ če sem se morda kaj premislil od zadnjega obiska. Ta dan sta bila na oznanjevanju pri meni neka starejša slabo izobražena ženska s pošteno zapranimi možgani in nek mlajši moški v poznih dvajsetih letih z italijanskim naglasom.

»Aha,« sem pomislil, »občina je dobila okrepitev. Izleda, da v domačem kraju res nihče ne more biti prerok, *nomen est propheta in patria*⁴⁵ pa je prišla mlada in sveža kri izza meje.«

»Veste samo mene bi veselilo, če bi bili vi malce dostopnejši za dialog, ne pa tako kot imate navado, da mi servirate samo vaše vsevedne misli in citate iz Stražnega stolpa ali Biblije, ne prenesete pa nobene kritike in protiargumenta.«

»Gospod gotovo se strinjate, da je Biblija božja beseda?«

»No na vsak način je to izjemna knjiga, tega nisem nikoli zanikal in meni se čudno zdi kako je lahko tako izjemno delo nastajalo skozi mnoga stoletja od mnogih piscev, pa se kljub temu odraža neka enotnost, samo tudi Koran je verjetno izjemna knjiga, čeprav ga še nisem bral.«

»Veste Koran je v bistvu samo prvih pet Mojzesovih knjig, veselo oznanilo se pravi evangelije pa nam je dal šele naš gospod Jezus Kristus, ki bo ob koncu časov prišel z veliko oblastjo in slavo in ti dnevi konca so se zdaj približali.«

»Ampak jaz menim, da ni nujno, da je res čisto vsaka beseda v Bibliji od Boga, saj si vsaka sekta jemlje iz nje tiste citate, ki ji najbolj ustrezajo in jih potem tudi tako razlaga, da so njihovi sekti pisani na kožo. Pa tudi kaj se je v stotinah prepisov in prevodov mogoče spremenilo?«

»Vendar gospod...«

»Zakaj mi pravite gospod. Če ste me med seboj bratje me ni treba vikati in mi govoriti gospod, potem sem tudi jaz brat ali kako?.«

»Torej gospod,« je preslišal mladenič, »številna znamenja kažejo, da se je približal konec časov.«

»Jaz ne vidim kakšnih posebnih znamenj, človeštvo je itak permanentno v večji ali manjši krizi, to so naravne, oziroma božje zakonitosti.«

»Poglejte Luka, 21. poglavje pravi: Vprašali so ga: »Učitelj, kdaj pa bo to in kakšno bo znamenje, ko se bo to začelo goditi?« Rekel jim je: »Glejte, da se ne daste zavesti! Veliko jih bo namreč prišlo v mojem imenu in bodo govorili: ›Jaz sem,‹ ali ›Čas se je približal.‹ Ne hodite za njimi! Ko boste slišali o vojnah in vstajah, se ne ustrašite, kajti to se mora prej zgoditi, vendar še ne bo takoj konec.« Tedaj jim je govoril: »Vzdignil se bo narod proti narodu in kraljestvo proti kraljestvu. Veliki potresi bodo na mnogih krajih, kužne bolezni in lakota, grozote in velika znamenja z neba.

---

⁴⁵ Nihče ni prerok v domovini

Toda preden se bo to zgodilo, bodo nad vas dvigali roke, preganjali vas bodo, izročali v shodnice in ječe in zaradi mojega imena vas bodo vlačili pred kralje in oblastnike. Vam pa bo to dalo priložnost za pričevanje.⁴⁶

»Toda to se ne godi samo zadnje čase. Vojne in potresi so že vso pisano človeško zgodovino. Pomislite malo na križarske vojne in kugo v štirinajstem stoletju. Sicer pa vsaka sekta trdi zase, da je edina prava.«

»Gospod mi nismo sekta, ker se striktno držimo Biblije. Sekta je prej katoliška cerkev. Ta je velika babilonska prešuštnica.«

»Tu se delno strinjam z vami. Tako pokvarjena kot je katoliška po moje res ni nobena. Vsak režim ji prav pride, samo da tudi njih pusti h koritu. V imenu božjega sina so blagoslavljali nože in pištole v vsaki vojni ali pa kaj je počela »sveta« inkvizicija? Z lahkoto se lahko primerja z UDB-o ali mučenji KGB-ja.«

»Prav imate, mi pa smo drugačni in ne primemo za orožje.«

»Samo ravno tako pa ste dogmatiki in verjamete v iste pravljice.«

»Kaj imate v mislih?«

»Recimo, da je bil Adam popoln človek. Če bi bil res popoln ne bi nasedel kači, torej ni bil popoln ampak kvečjemu skoraj popoln, pa še to verjetno le v telesnem smislu.« Malo sta pomolčala, ker nista našla primerne odgovora.

»No ali pa,« sem nadaljeval, to da je Kristus vstal od mrtvih. Če je bil res mrtev to pomeni, da je bil popolnoma brez vsakega življenja in moči v sebi in je iz bivajočega prešel v nebivajoče. Nebivajoče pa si samo ne more pomagati, potemtakem bi lahko kvečjemu rekli, da je bil ponovno obujen od višje sile, ne pa da je sam vstal. To pa je nekaj povsem drugega. Ali pa, da je šel kar s telesom v nebesa. Saj v nebesih ne potrebuje telesa, nihče od tistih bitij ga nima. Torej gre za navadno pretiravanje, samo da se navduši ljudi. Tudi, če bi res šel kar s telesom, bi ga moral že spotoma sleči, oziroma dematerializirati.«

»Leta 1914 je bil Satan⁴⁷ – Hudič spuščen na Zemljo in takrat so se začeli približevati poslednji dnevi. Satan – hudič hiti, ker ve, da ima malo časa.«

»Ja zakaj pa ga je Bog sploh naredil Satana? Če je Bog vseveden, je moral vedeti še preden ga je ustvaril, da bo delal same pizdarije, enako je moral vedeti vnaprej za Adama. Torej je nalašč naredil takega za katerega je vedel, da bo padel. Lahko bi tistega Adama uničil in naredil novega, takega za katerega bi vedel, da ne bo padel.«

---

⁴⁶ 21 poglavje Evangelija po Luku.

⁴⁷ nasprotnik

»Poglejte gospod, nas so vseskozi preganjali.«

»Pa menda ne mislite, da so ravno vas posebno preganjali. Verjetno pa pridete prav katolikom pri kontrapropagandi?«

»Seveda so nas in nas še preganjajo in smešijo.«

»Ne verjamem, da bi vas kdo načrtno preganjal, smešite se pa po moje sami, ker pač ljudem proti njihovi volji vsiljujete svoj absolutni prav. Saj niste nikomur nevarni, da bi vas moral ravno preganjati. Če so že koga res preganjali so bili to kvečjemu Judje, pa tudi cigani in drugi »manj vredni« narodi.«

»Ampak edino mi nočemo vzeti orožja v roke in streljati na brate. V bivšem režimu so bili mnogi naši bratje zaprti zaradi tega.«

»No to je pohvalno, jaz pa pač nisem tak popolnež in bi v samoobrambi pač streljal, glede tega sem zadovoljen kar s Staro zavezo.«

»Jezus je to ostro obsodil in dejal, da gorje tistemu, ki dvigne roko zoper brata. Samo kdor bo sledil njemu, bo deležen večnega življenja na rajski Zemlji.«

»Torej po vašem ni dovolj, da človek živi pravično in pošteno, da bi si zaslužil večno življenje?«

»Na žalost to ni dovolj, poleg tega pa človek tega sam ne zmore. Vsa človeška zgodovina dokazuje, da človek ni sposoben vladati sebi in Zemlji pravično in brez konfliktov in zločinov.«

»Kako pa, da mu Bog ni dal te možnosti, zakaj ga ni naredil popolnejšega?«

»Saj ga je naredil popolnega, Adam je bil popoln in je šele kasneje padel, ker ga je zapeljala kača.«

»Saj to sem ravnokar omenil.«

»Bog je teh šest tisoč let pustil, kot predsednik, da človek vlada sam sebi, da bo spoznal, da sam ni popoln in pravičen in zato ne more vladati.«

»To je pa potem čuden Bog? Vsak za silo normalen človek si želi, da bi mu otroci odrasli v zrele, samostojne ljudi, ki bodo znali sami skrbeti zase. Ta Bog pa dela ravno obratno. Šest tisoč let nam hoče dokazati, da nismo sposobni sami živeti. Z načeli tega Boga se ne bi strinjala nobena pedagogika in ne socialna služba.«

Nista razumela kaj natančno mislim, zato sta se izmaknila vprašanju, kot da ga nista slišala. Tega sem že od prej navajen, kar jim ne paše ali pa nimajo odgovora na tisto ne odgovorijo, oziroma enostavno preslišijo. Pred več kot petimi leti mi je celo nekdo dal v rjav skaj vezano knjižico Z naslovom »Dopovedovanja iz Svetega pisma.« V njej so bili nasveti kot v kakšnem politbirojevskem partijskem priročniku kako je treba

prepričevati ljudi in odgovori na določena pogosta vprašanja, v informatiki temu pravimo »FAQ⁴⁸:«

»Menim, da ste sicer res miroljubna organizacija, vendar se v psihološkem in sociološkem pogledu načeloma ne razlikujete od drugih organizacij, najsibo verskih ali političnih. To se da vse pojasniti s poznavanjem omenjenih znanosti in delno s psihoanalizo. Zato pa ste nasprotniki psihologije in filozofije.«

»Toda filozofi se že celo človeško zgodovino motijo.«

»To je že res, da se pogosto motijo. Vendar pravi filozof bo rad, čeprav si s tem razbije svoje iluzije, priznal drugačna spoznanja, ker mu gre za resnico. Vi se pa svojih resnic nepreverjeno dogmatično držite.«

»Gospod filozofi se motijo, to je navaden sofizem, modrovanje brez priznavanja stvarnika. Človek se hoče postaviti nad stvarnika.«

»In vi trdite, da oznanjujete iz lastnega veselja in ljubezni do človeka?«

»Ne mi oznanjujemo zato, ker je to božja volja. Bog hoče, da čim več ljudi pride na pravo pot in se reši.«

»Jaz pa menim, da oznanjate predvsem zaradi sebe, samo da se tega niti dobro ne zavedate. Oznanjate zato, da boste nabrali več točk ali česar koli že za večno življenje na rajski Zemlji ali tisti najbolj ambiciozni, da bi prišli med 144.000 nebeščanov. Torej ste še večji užitkarji in preračunljivci. Temu se reče odlaganje užitka za kasnejši še večji užitek. Običajni ljudje se trudijo, da bi srečno preživeli svojih recimo osemdeset let, vi pa se boste raje prihranili za večno uživanje. Ne vem kako, da tega ne vidite? Zame je etičen tisti človek, ki je dober sam po sebi in na sebi, brez pričakovanega plačila na Zemlji ali v nebesih in tudi ne glede na državno zakonodajo.«

»Ampak človek je bil ustvarjen za večno življenje, vsi jeziki kažejo na to. Človek je sestavljen in »čolo« in »vjek,« torej za celi vek ali večnost. Podobno se izgovori v vseh slovanskih jezikih.«

»Kaj pa potem »homo« ali »human« ali »l'homme«, če pogledamo latinščino, angleščino in francoščino?«

»To pa izhaja iz besede humus, kar pomeni zemlja. Gospod ga je ustvaril iz zemlje in v zdajšnjem sestavu stvari je nemenjen povratku v zemljo.«

---

⁴⁸ Pogosto zastavljena vprašanja

»Saj imate deloma prav in se v marsičem strinjamo. Temeljna razlika je pač v tem, da si jaz drznem razmišljati izven okvirov z lastno glavo in dvomiti v vse, vljučno Boga in pri tem prav tako računati na večno življenje, vi si pa tega ne drznete.«

»Vidim gospod, da se bomo težko sporazumeli, pa morda kdaj drugič,« je dejal mladenič in z gospo, ki je imela verjetno možganske vijuge bolj ravne kot pričesko sta počasi odšla.

Sicer je pa res, da se z njimi, da vsaj mirno pogovoriti, čeprav od svojega niti za las ne odstopijo. Pri mnogih drugih verskih gorečnejših se pa sploh ne da pogovarjati, temveč takoj postanejo napadalno ekskluzivistični in skrajno nestrpni.

*

Ob tem so mi prišle na misel predlanskih počitnice. Prepričal me je dokaj dober znanec in sem šel v Egejsko morje za sedem dni. Na otoku Patmos v Dodekanezih so bile posebne poletne začetne in nadaljevalne delavnice, poleg ostalega seveda, o ezoteriki, duhovnosti, pomenu čakrer, prehrani, shiatsu masaži in sploh popolna mešanica mejnih ved. Nisem pričakoval karkoli novega, temveč zgolj vsakemu, ki ga to področje samo bežno zanima, dobro znano konfekcijo. In natančno to je tudi bilo. Glavni guru in njegove pomočnice so bili očitno že malo naveličani prodajati stare fore, vendar živeti je treba, in ker očitno ne znajo nič donosnejšega je bilo treba potrpeti. Še najbolj me je zanimala morebitna umesenitev druge in četrte čakre, torej oranžne – seksualne in srčne – zelene. Seveda niso pozabili omeniti niti Sai Babo in tibetanskega Dalaj Lamo. Temu bi se lahko reklo nagradnja ali pa po malo drugačnih kriterijih tudi degradacija hipijevskega gibanja iz šestdesetih let.

Odhod iz Trsta ob sedmih zvečer z ladjo ANEK lines do Krfa in potem Patrasa. Kar velike ladja, rumeno moder dimnik. Skoraj dva dni vožnje. Še isto dopoldne pa naprej z neko manjšo grško ladjo do dodekanezov. Bili smo štirje, midva z Matjažem in še dve prijateljici, ki sva ju spoznala kar v Ljubljani med čakanjem na avtobus do Trsta. Ženski, Barbara in Suzana sta bili pravi goreči pristašici ezoterike in duhovnosti, skratka vsega kar vsaj malo diši po tem. Tudi kundalini joga jima ni bila tuja.

Nastanili smo se v hotelu Effie, v vasi Skala. Robustno kmečko pohištvo, rdeče kockaste odeje, vse hiše v kraju, kakih petdeset po številu pa pobeljene z belo barvo. Suzana mi je že na ladji pretipala meridiane in me poučila o marsičem. Da bi zadostil njenemu EGU in občutku pomembnosti sem se delal bolj nevednega kot sem bil v resnici. Med sedenjem v ležalniku na palubi me je pošteno pretipala in ugotovila, da

sem na nekaj zelo alergičen, nadalje vozil nad levo ledvico, dobro je baje otipala živec Ishiaticus v stegnu leve noge in posumila je celo, da bi utegnilo biti s ščitnico kaj narobe. Sicer sem zatrjeval, da se dobro počutim, in da še nisem imel problemov tam kjer jih ona zaznava, pa se ni dala motiti. Matjaž, ki je bil dobrih deset let nazaj v Indiji pri Sai Babi pa ji je dal v vsem prav. Na tisti obisk je bil silno ponosen, baje da so ptiči začeli na ves glas peti, ko se je prikazal Sai Baba pred tisoč glavo množico in je njega celo srečal s pogledom. To ga je navdalo s takim spoštovanjem do božjega poslanca, da se je več let podpisoval kot sledilec Sai Babe.

Prispeli smo malo po šesti uri zvečer in se namestili po dva v vsako sobo.

»Matjaž jaz grem za kako urico v morje, popolnoma sem pregret in zaprašen od poti.«

»Menda ne boš hodil kar takoj v vodo?« mu nekako ni bilo prav.

»O pač, moram, to mi je trenutno pomembnejše kot vsaka ezoterika.«

Obala je bila skoraj povsem prazna, pihal je lahen vetrič, iz vasi se je od nekod slišala grška glasba in se mešala s kriki redkih galebov. Sonce je že zahajalo za bližnji hrib, ker je bila vas na jugovzhodni strani otoka in kmalu ga ni bilo več.

Po temeljiti osvežitvi so mi možgani spet začeli normalno delovati, in ko sem se vrnil je Matjaž svojo kramo že razporedil po omarah in poličkih v kopalnici. Bril se pa itak ni, ker je imel brado.

»Dobri pičkici, Barbara in Suzi, kaj meniš?«

»Oja, nista slabi. Samo po moje sta preveč zagledani v ezoteriko in jima kaj drugega ne bo dosti hodilo po glavi.«

»Ja kar misli si, babnice so za seks zmeraj pripravljene. Tudi v zakristiji ali magari pred oltarjem bi porivale, samo če je prilika, in pa da jim je tip všeč.«

»Pa meniš, da jima bova midva zadosti všeč?«

»Saj si videl, v skupini je bolj malo moških in še tistih nekaj je totalnih odtrgancev.«

»Ja imaš prav, ženske so za ezoteriko, razna »šloganja⁴⁹« in horoskope neprimerno bolj dovzetne. Pri njih so očitno čustva in intuicija, ki ji jaz pravim kar nagon, prevladujoč faktor. Razum začne delovati šele, ko je v ospredju vprašanje denarja.«

»Seveda, kaj pa misliš?«

»Nisem se še zmenil niti z eno samo, ki me nebi najprej vprašala kaj sem po horoskopu.«

---

⁴⁹ prerokovanja

»Ja samička želi biti na prvem mestu varna in imeti varno gnezdece za svoj zarod. Pri ljudeh je to enako.«

»Mi samčki bi pa pofukali vse po vrsti, samo da ima dobre boke in noge, pa malo jošk. Glava niti ni toliko pomembna. Vžgejo pa daljši lasje, ne vem zakaj?«

»Normalno, to je to, vse drugo je sprenevedanje.«

»Jaz sem haremski človek, kakih deset stalnih bi mi zadoščalo. Vsako leto bi pa še kaj dokupil in kako staro dal v pokoj.«

»Veš kaj,« je odvrnil Matjaž, uporabil bom staro srbsko frazo, »*sanje svinje o kukuruzu*.«

»Malo je pa včasih lepo sanjati, se ti ne zdi?«

Tok, tok...je potrkalo. Bila je Barbara.

»Midve imava s seboj nekaj viška malice in pijače. Vabiva vaju, da se nama pridružita.«

»O seveda, z velikim veseljem.«

»Samo ne se ustrašit, nisva še nič pospravili.«

Neverjetno, nisem mogel verjeti kaj sta ženski v dveh urah naredili iz sobe. Vse je bilo nastlano. Obe postelji, miza in stoli, vse nastlano z vsemi mogočimi oblačili in celo modrci in *stringi*. In vsepovsod polno raznih papirčkov od raznih kremic in papirnatih robčkov. Ženski pa »*zrihtani*« kot iz škatlice. Suzana si je dajala še zadnje opravke z ličenjem nohtov na nogah.

»Surprise⁵⁰,« mi je Suzana z rokama zakrila oči. »Barbara daj no prinesi.«

Barbara je prinesla precej velik pladenj obložen z najrazličnejšo zelenjavo in morskim življem. Vse je bilo sicer iz konzerv, vendar prav okusno in lepo aranžirano.

»Pa se to tukaj sme? Ali ni rečeno v prospektu, da bo prehrana samo vegetarijanska?«

»Sme, sme, saj ribe niso prepovedane, ker ne gre za čisto popolne vegetarijance in presnojedce. Kakšen tak je prav gotovo med nami, ampak tisti bo že poskrbel sam zase.«

Barbara je z rokama nekaj čarala nad jedjo, šlo naj bi za bioenergetsko čiščenje in ogrevanje in pri tem mrmrala Ommmmm in še nekaj. Na nočno omarico pa je položila majhno lončeno piramido s štirimo kristalčki, ki nevtralizira sevanje do devet metrov daleč.

---

⁵⁰ presenečenje

Suzana je nato prižgala še sveče in vklopila majhen CD-player z indijsko glasbo.

»K ribam gre pa dobro rdeče vino in Grki ga imajo v izobilju. To sem kupila v trgovini malo prej. Trgovinica je koj za vogalom.«

Na črni nalepki je pisalo »Dionisu Chora – red, year 2001«.

Nazdravili smo, grickali morski živelj in vse mogoče vrste zelenjave, celo alge.

»Po taki hrani pa človek ne potrebuje Viagre,« je pomodroval Matjaž.

»Pri teh letih menda ja še ne,« je bila kar malce presenečena Suzi.

»Na Tv sem nekoč slišala, da normalen moški z lahkoto seksa krepko čez sedemdeseto leto, samo če je zdrav in ima z ženskami v glavi razčiščeno.«

»Ženska pa seveda še dlje, če jo le kdo hoče,« je kar malo neprimerno pristavil Matjaž in se poskušal zarežati, pa je kaj hitro uvidel, da dovtip ni bil posebno umesten.

»Zelo me zanima kaj bo jutri povedal Sri Djamarpuri?«

»Morda pa bo kaj novega, vsaj zame, vidve pa tudi Matjaž ste že pravi strokovnjaki, samo jaz sem bolj revček v teh veščinah.«

»Ena pomočnica je Indijka, druga pa Američanka.«

»Američani itak nikjer ne smejo manjkati,« sem ji odvrnil.

»Prav si rekel veščine. To so res prave življenske veščine, ne pa fakulteta in formalne šola. Tam te nič ne naučijo. Meni je bilo to jasno po dveh letih na psihologiji in sem vse pustila.«

Vsi trije, razen mene so bili formalno falirani študentje. Barbara je falirala psihologijo, Suzi germanistiko, Matjaž pa pravo. In vsi falirani študentje seveda ne dajo kaj dosti na folmalno izobrazbo. Vkolikor bi pa imeli kaj dokončano bi bili na to zelo ponosni in bi govorili ravno obratno. Samo jaz sem tako teslo, da jim dajem na glas prav, čeprav se seveda s tem ne strinjam. Toda, če bi se aktivno zoperstavil bi bil takoj prepir tu. Sicer pa z njimi nimam pogosto opravka, z dekleti celi prvič in jih lahko gladim samo navzdol kot mačka, ki prede vse dokler ne obrneš smeri božanja.

Vino je počasi začelo prijemat. Razvoj pijanosti sicer ni sledil desetim stopnjam alkoholne evolucije, ki jo doživita dva *pajsana* po dveh petlitrskih steklenicah vina J. Steinbacka v Polentarski polici. Neke spremenbe, ki niso bile nujno slabe pa so se vendarle začele dogajati.

Suzana je postajala vse bolj igriva, dvignila je roki nad glavo in pričela z orientalskimi plesi v lastni koreografiji. Matjaž pa se je spravil na vse štiri in jo kot kuža obkrožal z iztegnjenim jezikom, dokler se ni končno spotaknila obenj in telebnila po tleh.

Potem pa se je Barbara spomnila na Lingo ples. Z Matjažem sva držala vrvico, odtrgali smo jo kar od zavese, ženski pa sta se med zvijajočim plesom plazili pod vrvico, dokler nista obe padli na hrbet. Nato sva bila midva na vrsti. Jasno, da sva bila dosti slabša, in tudi trebuh je bil precejšnja ovira.

Nato smo se ponovno preusmerili nekoliko prozahodno ali bolje rečeno latino. Na vrsti je bil najprej Tango in nato Salsa. V obeh plesih sem komaj za prvo silo vedel kako naj bi to šlo, pa me je Barbara poučila in kasneje sem občutek kar dobro ujel, vodil me je predvsem gon po parjenju. Zlasti poteza pri Salsi, ko ji na hitro potegneš z desno roko od brade, preko vratu in joškov do desnega stegna in ji nato dvigneš nogo v stegnu me je navdušila. Prijel sem jo tako blizu telesa, da sem s prsti na hitro zatipal proti pizdi. Natačno isto sem potem delal s Suzano in nobena ni rekla, da ne. Celó očitno sta se segrevali. Latino plesi so res pravi erotični smodnik.

Suzana si je prva slekla tangice in poplesavala samo v kratkem malce razkranem rdečem krilcu. Matjaž je bil že kar krepko opit in je spet po vseh štirih lazil po sobi in na balkonček. Suzana ga je zajahala, nato pa še Barbara. Zgleda, da je človek malce mazohista zato ju je sopihajoč kar prenašal po sobi. Suzi se je celo toliko spozabila, da ga je držeč z levo roko za lase parkat zmerno klofnila po licu, Barbara pa mu je potegnila pas iz hlač in ga opletala z njim po riti. Scena sicer ni bila prav nič boleča je pa delovala kot močan erotični stimulans in imel sem že tako erekcijo, da nisem mislil več na nič drugega kot na prvinski kontakt.

»Milan, daj pridi malo bliže,« mi je rekla nekoliko zasoplo Suzi.

Ko sem se ji približal me je z roko pobožala po napeti zadrugi na hlačah.

»Ali imaš orožni list?« je smeje dodala.

»Nimam, a imaš ti lokacijsko dovoljenje za tvojo muco na Matjaževem hrbtu?«

»Tudi ne, boš pa ti ravno kar dobil uporabno dovoljenje,« je še smeje pristavila in mi odpela zadrugo, tako da se je penis kot zaskočena vzmet postavil v pozor.

»Oh, daj da mu dam lubija,« in ga je zabrabila z desnico, z levico pa se je še kar držala Matjaževih las. Tip je bil že pošteno prepoten od nošnje obeh žensk in mu je kakša kaplja padla tu in tam od nosu.

Vešče in poznavalsko si ga je vtaknila v usta, se pomudila na njem nekaj minut, potem pa ga je odstopila v pokušino še Barbari.

Razvoj dogodkov že kar prvi večer me je sicer nekoliko presenetil in to v meni željeno smer. Pričakoval sem zateženo ezoterično sceno, zdaj se je pa vse zasukalo.

»Hi konjiček, na še ti malo potegni, to je za moč.« Suzana me je držeč za kurca potegnila navzdol do Matjaževih ust in mu ga porinila v usta. Tip se ni nič upiral, malo ker je bil preveč pijan, malce pa utegne biti celo biseksualec sem takoj pomislil.

»Vidiš saj ima ravno tak obraz kot ena pizda,« je dejala Suzi. »S to brado in kurcem v ustih nisi skoraj nič drugačen kot pa navadna pizda, hi, hi, hi...«

Toliko časa so si podajali mojega kurca, da mi je slednjič prišlo. Suzana mi ga je dokončno potegnila v ekstazo.

»Na prašiček, odpri gobec in se najej, prašiče je treba samo s tekočimi svinjarijami krmiti,« je dejala in pošpricala Matjaža po ustnicah, nosu in bradi.

Za konec orgije ga je odjahala v kopalnico, kjer ga je slekla, in ga celo poscala.

»Hej pridita še vidva sem v kopalnico in poščijte tega mazohističnega tepca. Tepsti ga je trega in delati z njim kot s prašičem, da bo zadovoljen.«

»Kaj praviš, ali misliš resno?« je zaklicala Barbara.

»Ja seveda, dajta no, ne se dat prosit.«

»No pa ga dajva,« sem jo vzpodbudil ravno prav pijan, in tudi pošteno me je že tiščalo v mehuru.

Šla sva v kopalnico, kjer je Suzana še vedno sedela na Matjaževem hrbtu. Takoj se mu je še Barbara usedla za vrat in začela urinirati, da je matjažu teklo po laseh in po obrazu na ploščice na tleh.

No potem sem pa še sam potegnil orodje ven. Ker mi je že spet pošteno stal sem se moral kar malo pomatrati, da mi je priteklo. Pomislil sem na nekaj tragičnega, da se je vsaj malo omehčal in sicer na brodolomce z Lusitanie v hladnem Atlantiku, potem pa sem s tankim curkom kot gasilec Samo v animiranem filmu za otroke poscal Matjaža po vrhu glave in naravnost med oči, da je moral zamižati. Za gasilca se spodobi, da je okreten s svojo cevjo, zato sem začel meriti nekoliko višje in scal po Barbarinih prsah in trebuhu. Urin pa je tekel navzdol do njene pizde in nato Matjažu po glavi in laseh in tla. Jebešmimater, ljudje smo v resnici prašiči, samo delamo se fine.

Ko smo se nato vsi štirje ocedili in stuširali, nas je pijanost nekoliko minila. Zavalili smo se na postelje in zaspali. Zbudil sem se ko se je že danilo, ga na hitro od zadaj porinil Barbari med noge, ravno toliko da mi je prišlo, potem pa ponovno zaspal še za dve uri.

Zbudil me je šum vode v kopalnici. Ura je bila pol osmih in sonce je s svojimi žarki zadelo prazne steklenice in kozarce na preobloženi mizici. Barbara je bila v kopalnici, Suzi se je že ličila in pomerjala majice in v glavnem plastični nakit. Očitno je bila ona budna še pred Barbaro, Matjaž pa se je šele krmežljivo prebujal. V glavo je bil videti kot Butalski župan, ves skuštran in neobrit.

»Au, moja glava,« je najprej vzdihnil.

»Čudno mene pa nič ne boli, samo malo sem bila žejna,« mu odvrne Suzi. To je odvisno tudi od bioenergetskega stanja človeka in od tretje – rumene čakre. Sicer alkohol na splošno ni dober v veliki količini, toda meni ne škoduje, ker se zelo redko preveč napijem.«

»Kaj pa ti Milan?«

»Dobro, nič hudega mi ni.«

Res sem se počutil povsem zadovoljivo. Takole, če začnem piti v družbi, in če to traja le en dan se uspem zadržati, kadar pa se napijem sam se to skoraj praviloma izrodi v dipsomanski poizkus samomora.

Sam sem šel popoldan za nekaj ur v vodo in se tudi malo razgledal po sicer skromni vasici, ostali trije pa so se pripravljali za večerne delavnice in meditacijo.

Sri Djamarpuri nas je pozdravil s svojima pomočnica. Bil je tipičin ameriški Indijec. Poznalo se mu je da živi že dolga leta na zahodu, kjer prodaja svoje znanje in bržkone tudi zablode. Rjav, umirjen možarak z dolgimi na pol sivimi lasmi. Spremljevalki sta bili oblečeni v podobna indijska oblačila kot on in na čelu sta imeli seveda značilno kapljo. To kar me je za razliko pri naših domačih ezoterikih, za razliko od indijskih najbolj motilo, je bilo to, da ti ljudje nimajo niti temeljnega notranjega miru in so bili očitno skoraj vsi povrh vsaj nevrotiki, če že ne kaj hujšega. In potem sem se vedno spraševal kako si lahko nekdo zamišlja, da je bioenergetik, ezotrik, če ne že pravi čarovnik, pa vendar ne more niti samega sebe spraviti v red. In to niti toliko, da bi se mu ne videlo očitne nevroze in bi vsaj v vsakdanjem življenju normalno komuniciral. Poleg tega je tudi vsak trdil, da je pri nas veliko lažnih prerokov in goljufov, niti najmanjše možnosti pa dajal možnosti, da tudi sam utegne soditi v to zvrst prerokov in zdravilcev. Morda celo v prve vrste.

V nadaljevanju je sledilo predavanje o moči naše psihe.

»Z močjo svojih misli lahko storite vse, človek takorekoč nima omejitev,« je mirno govoril guru. »Omejitve si samo zamišljamo in si jih postavljamo sami. Naše telo ima

neverjetne samozdravilne sposobnosti in se lahko samo pozdravi. Vse veselje je narejeno iz samih božanskih vibracij na različnih nivojih in bistveno je, da pridemo v sozvočje s dobrimi vibracijami.«

S tem sem se kar strinjal, saj sodobna fizika trdi zelo podobno.

Nato smo se razdelili v tri skupine in začeli z meditacijo. Neka navdušena učenka je poleg mene tako na glas in brez posluha skorajda tulila sveti OM, da me je minilo vse veselje.

»Jaz se teh ceremonij ne bom več udeleževal,« sem povedal ostalim trem prijateljem, ko smo se vračali v sobe.

»Ti si čudak svoje vrste, preveč te je zaznamovala uradna znanost.« je bil mnenja Matjaž.

»Seveda, vidiš mi smo bolj odprti, ker smo se temu pečatu pravočasno izognili,« je povzela Suzi.

»Kaj pa boš počel ves teden?« je bila radovedna Barbara.

»Bom že kaj, saj je bistveno morje pa kaj bom prebral in malo preišljeval.«

Tako je potem minil ves teden. Seksualni žar prvega večera je popustil. Barbara je celo prišla v tiste dneve, za katere najnovejša reklama zatrjuje, da ji njihov izdelek pusti dihati.

»Pa menda ženske ne dihajo tudi s pizdo, ali pač?«

Čas je hitro minil, trije prijatelji pa so po mojem občutku odšli z otoka še bolj živčno napeti in nedoločeni v svojem dojetanju stvarstva. Izhodišča in cilji popotovanja iz nebivanja preko nečesa napol sanjskega kot je naše življenje, v nevemo kaj in kje, so se samo dodatno zameglili in zadobili nove vhode, prehode in izhode. Stare poti so dobivale pridih vse manjše realnosti in verjetnosti, nove pa so bile še preveč neuhojene in varljive kot gaz v predbožičnem snegu, ki jo veter vedno znova zasipa in prestavlja kot vihravi šal Božička. Kaj bo prinesel in kdo je, pa mi kot otroci ne vemo. Ne vemo kdo je v resnici Bog in ali je pravi ali pa ga samo nekdo igra?

7.

»Hej stari, imaš cigareto?« me je v nedeljo po kosilu nagovoril Uroš.

»Ne kadim, že deset let je kar sem zadnjo prižgal.«

»Kako moreš stari? a ni to sranje, že itak je »safer«⁵¹ tale »lajf« tu v bolnici. Kaj pa potem počneš, kam greš s časom, če ne kadiš?«

»Veš jaz sem prišel šele v petek po kosilu enkrat. Točno se niti ne spomnim in mislim takoj po praznikih oditi.«

»Aja, sory saj res, sem že pozabil, da si nov. Pijača kaj? Ampak stari moj tako hitro pa ne bo šlo. Veš saj obljublajo, da te bodo kmalu spustili, samo potem se to zavleče v mesece. Jaz sem tu notri že petič in vsakič sem bil po vsaj tri mesece. Pravzaprav niti ne vem točno, ker nisem štel dni.«

»Kaj pa ti je Uroš? Izgledaš čisto normalen fant.«

Hlače od pižame je imel zavihane čez koleno, prav tako rokave čez komolce. Na glavi pa čepico s ščitnikom obrnjenim nazaj in slušalke okoli vratu.

»Ma zajebi stari, saj sem normalen, samo tile tu mislijo, da kao nisem. Matka jim pa kar verjame. Pa punca tudi, samo ona pravi, da me bo počakala, da se uredim.«

»Ali si kaj izučen, si dokončal kakšno šolo?«

---

⁵¹ trpljenje

»Nisem še stari, ampak bom enkrat. V gimnazijo hodim že šest let in imam narejene tri letnike. Zadnjega in maturo moram narediti po izpitih, ker sem že ponavljal in zamenjal šolo.«

»No to niti ni tako slabo, kaj pa potem?«

»Ne vem stari, več stvari me zanima, potem pa me spet vse mine. Psiholog mi je rekel, da gre za bivanjsko praznino. Ta izraz sem si zapomnil.«

»Kaj pa delaš doma, če ne študiraš?«

»Ah nič posebnega, kak pornič si dol zložim s kazaa-ja⁵² ali ftp⁵³-ja, pa mp3, pa igrice špilam. Zraven kaj pokadim, tudi travo, kaj spijem, kak ekstazi pa rave party in podobno. Tam sem spoznal tudi punco.«

»In ona, je ona zaključila kakšno šolo?«

»Je, letos je končala srednjo oblikovno. Modna kreatorka bo, to jo full veseli.«

Cin, cin, cinnn, je pozvonilo. Vrata na zaprti oddelek so namreč vedno zaklenjena.

»Dober dan, Uroša sem prišla obiskat.«

Na vratih je bila dokaj čedna in simpatična punca. Dolgolasa rjavolaska, zmerno naličena in zmerno seksi oblečena. Če ima dekline prave obline jih le težko skrije tako, da ne bi izžarevala privlačnosti. Pomislil sem: »Nesrečnik ne veš s čim se igraš. Če še to izgubiš boš šele videl kaj je pravi »safer«⁵⁴ in obup. Potem te bo pa bivanjska praznina res pošteno potipala.«

»Kar izvolite,« je bila prijazna sestra.

»Ali gre lahko z menoj ven na dvorišče in v klub na kavo?«

»Lahko, takoj mu prinesem čevlje.«

Uroš se je preobul in vrata za njima so se ponovno zaklenila.

»A ti pa nisi prvič tukaj?« me je vprašal naključni balinar, ki je zadnje čase med igro spil po deset in več piv in prisedel k meni pred televizor.

»Ne, že sem bil v teh gorenjskih toplicah, enkrat celo v programu.«

Pavel je ravno preklapljal programe.

»Daj hudič umiri se ali pa te bom jaz.«

Pavel je odložil daljinca in šel nazaj v spalnico.

---

⁵² Program za neposredno povezavo med milijoni računalnikov po svetu

⁵³ Program za nalaganje in zlaganje datotek na strežnik in z njega

⁵⁴ trpljenje

»A si ga videl hudiča zagamanega, kar nekaj bi prekljapljal, gleda pa potem nič. In med temu tipi naj se pozdravim? Tu notri bi še pameten znorel, saj so sami odtrganci, enih par je čisto adijo. Edino mi pijanci smo še kolikor toliko za rabo.«

»Saj bo bolje, tebe bodo verjetno dali na A oddelek. Tam boš pa med sebi enakimi in v svoji obleki.«

»To bomo pa še videli, prav nič me ne mika, da bi ostal tu do sredine poletja.«

»Jaz menim, da se enkrat splača poizkusiti, se vsaj seznaniš z alkoholizmom, predvsem s teorijo in izkušnje izmenjaš z ostalimi.«

»Ja saj jaz sploh nisem pravi pijanec, veš. Doma imam še vse uredi, no ja žena je malo sitna. Kakšno pivo in šnops je pa za dedca normalno, no ane? Jaz menim, da par piv in kakšno zganje na dan ne škoduje posebno. Samo normalno moraš jesti. Poznam ljudi, ki so ga vse življenje pili in kadili, pa so dočakali visoko starost.«

»Ja potem je še ravno pravi čas, da stvar premisliš. Ker, ko bo enkrat žena šla ali bognedaj umrla, in če se boš znašel celo na cesti, potem so možnosti za rešitev minimalne, enake ničli, večina jih konča med klateži.«

Možakar se je nekoliko zamislil.

»Zdravniki pravijo, da je normalno največ eno pivo ali dva decilitra vina na dan. Če se obrok povečuje je to že zanesljiva pot v alkoholizem. Tako, da jih ne boš uspel prepričati, da je recimo deset piv in še kakšno žganje vmes normalno. Veš saj njim je pravzaprav vseeno. Opravka so imeli že s tolikimi alkoholiki, da jih sploh ne moreš več z ničemer presenetiti. V bistvu je vseeno kaj rečeš, koliko si pil in kje si se valjal. Čim več boš povedal, tem raje ti bodo verjeli. Gre zate in za tvojo družino, oni imajo svoje urejene kolikor jih pač imajo. To je njihov problem. Če pa je tebi zate in za tvoje vseeno bo tudi njim, saj se človek ne more sekirati še za druge.«

»Verjetno imaš prav, ampak vidiš tega mi pa tista dežurna zdravnica, ki me je sprejela ni nič omenila.«

»To je dolg proces. Človek le težko spozna in prizna svoje napake. Dokler ne boš uvidel, da gre za tvoj problem in se zavedel vseh njegovih razsežnosti ni nobenega upanja, da bi se dolgoročno izvlekel.«

»Ampak, če jaz rečem, da ga ne bom več toliko pil, potem mislim resno. Ne rečem kakšno pivo sem in tja za potrebo, takole poleti. Bo prej Sava nazaj v Rateče tekla kot pa, da bi jaz ne držal besede, če nekaj obljubim.«

»Nikar ne obljublaj, to je močnejše od nas in tudi inteligenca ali izobrazba ne igra nobene vloge. Ko enkrat začneš gre spet vse po starem. Pri alkoholizmu nastradaš

samo sam in predvsem tvoja družina. Vsi drugi imajo v bistvu koristi, čeprav se minister za zdravje formalno bori proti temu. Zaradi nas zaslužijo proizvajalci alkoholnih pijač, trgovci, gostilničarji in država z DDV-jem. Tudi sodišča, policija, socialne službe imajo več dela in s tem zaslužijo, pa še več novih zaposlitev zanje je potrebno. Potem zaslužijo tudi zdravniki, sestre in zdravstvene ustanove in farmacija. Če bi bili vsi pametni in trezni, pa še nekadilci povrh bi bilo takoj na tisoče brezposelnih več.«

»Bom še videl,« je odvrnil, »enega grem prižgat, greš zraven? Aja saj ti pa ne kadiš.«

Naslonil sem se nazaj na naslonjalo in zaprl oči. Postajal sem dremoten. Naslonjalo je bilo prenizko za udoben dremež pa sem šel raje v spalnico. Legel sem kar na odejo postlane postelje, sklenil roki na prsih in zadremal. Iz dnevnega prostora je valovala Predinova, »Bolj star bolj nor« in nato Danijela »Ovako ne mogu dalje«⁵⁵, potem pa kratke sanje. Bile pa so sanje tako zgoščene in natrpne z nesmiselnimi in grozljivimi, na povsem neverjetne načine povezanimi fragmenti, da sem se moral zbuditi. Vedel sem kje sem, in tudi to da sanjam, vendar se nisem mogel kar tako hitro zbuditi. Občutek sem imel, da me neka mračna sila ne pusti več med žive.

Ob pol petih so prišli nazaj s sprehoda. Vrnil se je tudi Uroš, punca mu je šepnila še nekaj zaupnih ljubeznivosti in potem odšla. Jože in hipi Franci sta naprej razpredala in dodelovala svoje poslovno sodelovanje in domišljala detajle bivanja pri Jožetu, Pavel pa je le tu in tam prišel mimo, za trenutek posedel in mimogrede navrgel kako zamisel, ki pa je bila praviloma že izven dosega možne uresničitve, celo za od smelih načrtov rezgrete duhove.

»Dejstvo je...« je začel Franci.

»Kaj je dejstvo?« je bil radoveden Pavel.

»Ah nič Pavel, to je stalna fora naših politikov že dvanajst let.«

»Kako to misliš?«

»Vsak naš politik začne svoj govor s frazo »dejstvo je.« Bolj kot je očitno, da nekaj ni dejstvo in je nasploh blef in bolj kot je politik nesposoben kruhoborski lažnjivec, večja verjetnost je, da bo začel svoj govor s frazo »dejstvo je.«

»Pavel, prosim malo se umakni izpred televizorja.«

---

⁵⁵ Zako ne morem naprej

»No pa še to mimogrede. Pre leti se je vsak intervjuvani politik moral usesti poleg prižganega računalnika, da bi s tem pokazal kako je informacijsko pismen, čeprav ni ločil računalniške miške od podgane. Človeku gre pri politikih na bruhanje. Lažnivci so na svobodi in celo na oblasti, mi pa tu na zaprtem oddelku.«

»Zakaj pa to zdaj pripoveduješ?«

»Ah nič, kar tako mi je prišlo na misel, ko si ti prosil doktorico za ključe svojega avtomobila. Čeprav je dejstvo, da je avto tvoj, ti jih vseeno ni dala. Tu je ravno narobe, čeprav je nekaj res dejstvo, tega ne upoštevajo.«

»Gospod vi ste pa novi?« se je oglasil Pavel.

»Ne me vikati prosim, vsaj tu se ne bomo vikali.«

»No prav, od kod pa ste?«

»Ah od nekje iz Gorenjske pa saj ni važno.«

»A si videl? Noče mi dati ključe od lastnega avtomobila?«

»Pa saj ga ne potrebuješ, počivaj in se pozdravi. Ali si že dolgo tu?«

»Šesti teden teče, pa saj sem bil že večkrat.«

»Kako pa to, zgledaš popolnoma normalen člove? Kje pa si zaposlen?«

»Na bolniški sem, drugače pa sem profesor matematike.«

»Ja to je pa hudič, kajne? Kaj pa ti je, če ni skrivnost.«

»Oh ne, kje pa, he, he. Bipolarno motjo imam.«

»Tega pa še nisem slišal?«

»To je isto kot manično-depresivna psihoza.«

»Aha, in kaj je to?«

»To je, da si nekaj časa depresiven in nisi za nobeno delo, kar legel bi in umrl. Potem pa pride manična faza sem pa ves v »luftu⁵⁶ in od hudiča podjeten in aktiven. Ful poln idej, še ponoči ne spim in mislim na načrte in kupčije. Ko sem še učil me je v enem samem letu ravnateljica trikrat po dva tedna iskala naokoli. Kar šel sem nekam, popival, sklepal kupčije, iskal rešitev za Furierov poslednji teorem.«

»To je pa res čudno, še nisem slišal.«

»Saj poznaš kotne funkcije?«

»Ja seveda, malenkost, saj sem magister informatike.«

»O a res?«

»Ja, seveda.«

---

⁵⁶ zraku

»No potem veš, pri stanju sinus je PI polovic sem čisto v zraku. Pri sinusu 3PI polovic pa čisto na tleh. Najbolj mi odgovarja stanje 0, PI, 2PI ali malo nad tem, takrat sem zdrav. Ti je zdaj razumljivo?«

»Oja, to si pa dobro povedal. Matematična natančnost. Dobro je če se človek zna opisati kar s funkcijo ali enačbo.«

»Veš in ker se je začel zmanjševati vpis v šolo, jaz pa sem bil vedno začasno zaposlen, so se me hoteli najprej rešiti.«

»Na kakšen način pa.«

»Ravnateljica je nekim ekonomistkam in eni fizičarki razdelila moje ure. Potem sem pa nabil na vrata zbornice napis kot Martin Luter na vrata wittenberške katedrale: Kadrovanje v slovenskem šolstvu ! Bratje in sestre glejte in se čudite. Tega svet ni videl že odkar se je leta 1945 hitler ustrelil v svojem brlogu!! Zato, da bodo imele ekonomistke in fizičarke polno število ur, (kljub temu, da o matematiki nimajo blage veze, moram jaz z dvema šoloobveznima otrokoma na cesto!! Obveščen minister, glavni inšpektor, tv in drugi mediji. Če sam ne znam, bom pa druge učil!⁵⁷ Človeški egoizem ne pozna meja. PRVI BODO ZADNJI IN ZADNJI BODO PRVI. Sveto pismo, Evangelij po LUKU, poglavje13, vrstica 30. Še vedno smo v časih Martina Kačurja, prof.Pavel Golouh, so me pa kar naslednji dan prišli z rešilcem iskat in so me pripeljali sem.«

»Hm, to mi pa diši po kršenju elementarnih človekovih pravic.«

»Ja saj jih bom tožil.«

»Pavel, pa ti res verjameš v Boga? Slišal sem te na ves glas moliti pred vsakim obrokom.«

»Jah, kakor kdaj. Ponavadi verjamem, potem pa ponovno podvomim.«

»Fantje, temperaturo bomo pomerili« ja zažvrgolela sestra in nam postavila škatlo s toplomerji na mizo.

»Ste šli kaj na veliko potrebo,« je še vprašala, ko sem oddal toplomer.

»Kaj pa jo zdaj še to zanima?«

»Da, seveda sem šel, vse je normalno.«

Zvečer sem se umaknil v spalnico in gledal v vse bolj temno nebo in zvezde, ki so se pričele pojavljati na severovzhodnem delu neba.

»Bogve ali bodo pristali še za mojega življenja?«

---

⁵⁷ butalski kovač,

V mislih sem imel NLP-je in izvenzemeljce. Hodil sem v osmi razred osnovne šole, prijatelj Miha pa v drugi letnik gimnazije. Bila sva na nočnem sprehodu pod vznožjem Stola v Zvršnici, ko sva šla staviti za deset kilogramov prihodnje vrednosti kruha, (estimated future value)⁵⁸ to je ena od Excelovih poslovnih funkcij, da bodo čez deset let pristali nezemljani. Po desetih letih sva se sešla na istem mestu, pa jih ni bilo in sva stavo podaljšala za nadaljnih deset let. Potem se pa petnajst let nisva srečala in sva se ponovno videla šele letos januarja v Ljubljani. Tudi on se ukvarja že več kot dvajset let z računalništvom. Nezemljanov pa še kar ni. Morda pa navadni ljudje samo ne vemo in so v resnici že prišli? Stavo sva podaljšala za nedoločen čas. Med tem sem se včlanil celo v SETI⁵⁹ (search for extraterrestrial intelligence). To je agencija, ki jo je ustanovila in dvajset let financirala NASA. Vsak se lahko včlani. Plačaš trideset dolarjev na leto in pravzaprav nimaš nič več od tega kot, če nisi član. Včasih gledam na internetu valovanje prapoka vesoljskega ozadnja iz radioteleskopa v Arrecibu na Portoriku. Vesolje pa na to temo še vedno molči.

8.

V drugem letniku gimnazije sem se začasno premislil. Ta začasnost pa je trajala kar deset let. Prej sem bil zagret za fiziko in astronomijo, zdaj pa me je začela zanimati literatura in filozofija. Pa tudi profesorica francoščine Frida mi je bila jako simpatična. Za vajo izgovorjave nam je povedala francosko foro:

Combien coute c'est six soucisses segi ci?⁶⁰

Six sou c'est six soucisses segi ci.⁶¹

Za diametralno preusmeritev k pesništvu je imelo precej zaslug lokalno literarno društvo in pesnik Branko. Branko je bil eden prvih, ki je kar sedem mesecev preživel na novo odprtem oddelku za pijance na Škofljici. Še kake tri mesece po odpustu je bil močno zagret za trezno življenje in je celo nekaj časa razmišljal, da bi se vpisal na izredni študij ekonomije, potem pa je spet prebral nekaj usodnih življenjepisov znanih umetnikov in dokončno spregledal, da se za umetnika enostavno spodobi biti pijanec. Bral je biografije Paula Gauguina, Baudelaira, E. A. Poa, Van Gogha in Lotreca. Najbolj je bil navdušen nad Gauguinom, ki je bil do srede svojih tridesetih let

---

⁵⁸ Predvidena prihodna vrednost

⁵⁹ Iskanje izvenzemeljske inteligence

⁶⁰ Koliko stane teh šest klobas tukaj

⁶¹ Šest sujev stane teh šest klobas tukaj

spodoben bančni uradnik, potem pa ga je klic muz, hčerk Zeusa in Mnemosine, odtrgal od družine in na koncu spravil celo na Tahiti, kjer počiva še danes. Dejstvo, da slikarstvo sicer nima svoje posebne muze ga ni vznemirjalo, saj je bil on itak pesnik in ne slikar kot nekateri njegovi vzorniki. Zadovoljivo so mu služile Polihimnija, Erato in Uranija.

Lokalno literarno društvo pa je bilo tedaj v polnem razmahu. Članstvo je bilo silno pestro in sicer od dijakov do upokojencev, od revolucionarnih udeležencev druge svetovne vojne, do nadrealistov in še česa naprednejšega. Vsi smo bili seveda o sebi prepričani, da niti najmanj ne zaostajamo za vrhunsko slovensko in celo svetovno literaturo. Branko je imel v srednjeročnem terminskem planu celo Prešernovo in Nobelovo nagrado in v kolikor bi kdo dvomil o tem bi se moral z njim resno skregati. Bil pa je pet let starejši od mene in po končani poklicni šoli se je nehal formalno izobraževati. Klic umetnosti in boemskih idealov je bil enostavno premočan, da bi čas zamujal in metal skozi okno še s šolskimi formalizmi.

Bilo pa je tedaj v industrijskem mestu še veliko podobnih naturščikov in lokalnih originalov, ki so v sebi čutili neko veličino in poklicanost, vendar kasneje te kosti, to pogosto šibko in rji podvrženo ogrodje ni obdalo ustrezno meso, skratka inkarnacija ali umesenitev veličine se ni uresničila. Morda tudi čas še ni dozorel, kdo bi vedel? V ta neformalni agregat kot temu pravijo ekonomisti je sodil tudi potencialni novinar Ježek in pa Adi, človek ki je še nihal med literaturo in slikarstvom, ni pa nikoli nič ne napisal in ne naslikal in seveda šahist, mojstrski kandidat Zoran. Slednji je bil potrjen shizofrenik, predzadnji omenjeni pa tedaj še ni prišel z barvo na dan, toda čas je z leti pokazal svoje prave karte. Po nekem čudnem navdihu, kdo bi vedel od kje, je nekega dne zadavil sestro, s katero je živel v incestnem razmerju in potem je izginil v žrmljah pravosodje in psihiatrije.

Shajališča, Mlekarna, (dobil si vse razen mleka) Karavanke in Trije pesniki. V vseh treh lokalih se je poleg dijakov in študentov dobivala tudi povsem proletarska mladina. S tem ne mislim le na po izvoru proletarska, taki smo bili namreč vsi, ampak tista, ki ji je režim uspel nehote in tudi hote dopovedati, da ima proletarec lahko znanje in navdih tudi brez fakultete. To so bili potenciali, ki jim je bilo vedenje preprosto dano. Sploh pa naj bi Trije pesniki spominjali na gostišče »Kod tri šešira,« na beograjski Skadarliji, ker je zaživelo šele v večernih urah. Edina gramofonska plošča za katero mi je bilo kdaj žal, da mi jo je nekdo ukradel je bila »Skadarlijske

večeri.« Ukradel mi jo je član kluba lokalnih študentov. Naj mu bo oproščeno, pokazal je, da ima vsaj okus, če mu je že poštenja primanjkovalo.

Bilo je konec junija, dan prijetno topel in dekleta so cvetela kot še nikoli. Že dopoldan sva se z Brankom dobila v Mlekarni. Jaz sem pil Cola-rum, Branko pa pivo in čez čas si je dal prinesiti še kozarček encijana, ki je kao izjemno dober za želodec. Zraven sva pokadila tudi vsak po eno pipico s tobakom Samson.

»Pizda Milan, poglej me, no a nisem lep?«

»Ja no še kar, zakaj ti je pa zdaj to prišlo na misel?«

»Pa močan sem tudi, če hočem jih pet naenkrat nagonim kot mačke.«

Branko je bil res močan, saj je dvigal tudi uteži in z osemindesetimi kilogrami ga je bilo kar precej skupaj.

»Folk je treba šokirat, to so vsi eni jarci, ovce, razumeš, budale. Če jih že s svojo poezijo ne morem zadeti jih bom pa z roko na gobec, razumeš Milan? Ovc ne maram, čeprav se Kristus zavzema zanje bolj kot za kozle.«

»Se kar strinjam, da je ljudem z umetnostjo težko priti do živega.«

»Pa vsakemu bom povedal, da sem lep. Veš to jih bo pa zadelo, ker so povečini grdi in neumni zakompleksanci. Treba jih je jebat v sive celice, razumeš?«

»Kva se pa napihuješ? Zdaj, ko je mir se lahko bahaš. Mi smo vam priborili to kar imate zdaj in svobodo, drugače bi vam še kar švabi jebali mamice,« se je oglasil prvoborec Janko, ki je stal pri točilnem pultu. Po poklicu je bil frizer, vedno eleganten v obleki in s kravato, s finimi brčicami tik nad gornjo ustnico, sicer pa tudi literarno čuteč in dejaven človek.

»Kaj ste kurac vi? V gmajni si se skrival štiri leta in jedel kostanj in piškote, zdaj se pa bahaš. Ali ste nam tudi to priborili, da moramo po kavo in kavbojke hoditi v Italijo in Avstijo h gnilim kapitalistom, kaj?«

»Potegni,« je medtem zavpil »šerif,« ki je stal le meter od njega in potegnil roko, kot da ima v njej pištolo.

»Plenk, pok, plenk, pif« je zamrmral šerif in se opotekajoč zgrudil.

Šerif je bil lokalni ultraposebnež z inteligenčnim kvocientom le malo nad sobno temperaturo. Dve leti je obiskoval prvi razred, potem pa so šolske oblasti obupale nad njim.

»Daj mir šerif, ti Branko pa ne govori takih traparij jebemomater. Če se je kdo res boril, sem bil to jaz. Šefu gestapa sem hodil fukat tajnico dol v dolino in šel potem spet nazaj v gmajno. Včasih sem vmes še kakšnega ustrelil.«

Medtem sta prišla dva tovariša miličnika. Očitno je nekdo prijavil, da se v Mlekarni vrši verbalni delikt nad prvoborcem.

»Tovariš Branko pojdi z nama na policijsko postajo. Pa še ti pojdi, da boš povedal svoje,« je še mene povabil, kolikor se seveda lahko temu reče povabilo, ker bi drugače sledila prisilna privedba.

Sedel sem v hodničku pred zasliševalnico. Notri je šel najprej Branko in ga ni bilo nazaj kakih dvajset minut.

»No zdaj pa še ti,« in sem bil na vrsti jaz.

»Povej kako je bilo, zakaj je Branko žalil tovariša Jankota in mu očital, da je v gmajni ležal in jedel kostanj in piškote?«

»Mislim, da ga ni imel namen žaliti. Malo sta se sporekla in to so bile samo nekakšne naključne asociacije, podzavestni prebliski iritiranega trenutka in izraz trpečega in potlačenega EGA.«

»Pusti psihologijo in se ne važnjaj z njo, misliš da se mi miličniki ne razumemo na te stvari. Ali je Branko napadal pridobitve NOB in revolucije?«

»Prepričan sem, da ne saj je bil tudi Brankov stric tudi partizan, le zakaj naj bi imel kaj proti, prej nasprotno?«

»Dobro to je zaenkrat vse.«

Po zaslišanju sem odšel nazaj v Mlekarno, kjer je bil tudi že Branko. Mlekarna je bila od policije oddaljene le kakih sto metrov.

Mimogrede naj omenim, da je Branko za to dejanje dobil tri mesece pogojno. Če bi njegov pokojni stric ne bil partizan (v gmajno je šel aprila 1945 star 15 let) bi pa gotovo dobil tri mesece ali več brezpogojno. Pa še iz šole bi ga izključili. K sreči ni nikamor več hodil.

»Fanta ali lahko prisedem?«

»Z izdajalci in ovaduhi jaz ne pijem,« je vzrojil Branko.

»Nisem jaz javil policiji, prisežem. Ne vem kdo je bil taka pizda, da bu jebem edino kravo, ki jo ima, to se pravi ženo. Mi smo dedci in se lahko sami dogovorimo, brez policije, no ane?«

»Pa dobro, saj niti nisem resno mislil, samo malo si me razpizdil. Janko zate vem, da si dal gestapovcem po pički, kaj pa pesmice, a še kakšno napišeš?«

Seveda še prmejkršenkrvavduš, kaj pa misliš. Prejšnji mesec sem jih dal nekemu narodnemu ansamblu petdeset komadov, pa ni še nobenega glasu od njih. Kradejo

veš Branko, preklete pizde, sami so nesposobni, potem pa kradejo od nas, ki imamo talent.«

»Seveda Janko, ne pusti se jim jebat v cerebelum⁶².«

»Kelnarca, prinesi fantoma še eno rundo, kaj pijeta?«

»Kar isto še enkrat.«

Tako smo počasi popivali in modrovali do dveh. Takrat je tulilo konec službe. Ali se je delalo ali ne je bilo drugotnega pomena, glavno da je bil človek do sekunde natančno za tovarniško mrežo. Točno ob dveh je vratar dvignil rampo kot štarter pri temkmovalnem teku psov na tisoč metrov.

V nekaj minutah se je Mlekarna popolnoma napolnila s pijače željnimi delavci. Pijača in cigarete so bile tedaj še poceni in je lahko vsakdo po želji kadil in pil cel mesec. Samo največjim pijancem in zapravljivcem je kak teden pred petnajstim zmanjkalo denarja in so si ga potem sposodili od sodelavcev. Nataliteta pa je bila kljub temu zelo dobra in ne tako kot danes.

Prišel je tudi Tone in prisedel.

»Bomo kakšno rekli fantje?«

»Seveda bomo, reveži vi, ki morate vsak dan na »šiht«⁶³. Jaz menim, da bi država morala poskrbeti, da bi umetniki lahko spodobno živeli brez službe. To te čisto mentalno in moralno uniči. Saj potem ne moreš ustvarjati. To je ponižanje za umetnika, imeti dve službi, eno brezveze in eno za katero si poklican. Sploh pa bi zato morala poskrbeti socialistična država, da bomo vsaj na enem področju prehiteli zahod.«

»No ja saj, ko si enkrat priznan te vsaj delno podpira, socialno plačuje in te reči, ter društvo pisateljev.«

»Toda kako naj človek da najboljše od sebe, če mu vsak dan tuli sirena in izgublja moči v fabriki?«

»Tiste pri koritu podpira, pa razne partizanske pisce, spisatelje. Njihove knjige pa potem nihče ne bere.«

Šerif, ki je ponovno slonel ob točilnem pultu, vmes je že nekam mrknil, je ponovno potegnil, tokrat na nekega dijaka, mojega sošolca Vojkota.

---

⁶² Mali možgani

⁶³ služba

»Hej šerif, ali imaš revolver ali pištolo in ali veš kakšna je razlika med revolverjem in pištolo?«

Šerif je samo debelo in nekoliko pijano gledal, rekel pa ni nič ali skoraj nič, če odmislimo medmet ali dva, ki naj bi zvenela po Divjem zahodu .

»Revolver dela obrate, razumeš revolucije dela, pištola pa ne. Bobnič se suče, to se pravi revolvira. Za revolucionarje je bolj primeren revolver, pištola je za navadne policaje in kriminalce.«

»No kdo pa je napisal knjigo »De revolutionibus orbis celestis⁶⁴« kaj, a kdo to ve?«

»Menda Nikolaj Kopernik,« sem skromno pripomnil.

»Kaj pa ti zdaj ta hodi po glavi?«

»Ah nič, samo spomnil sem se, ko smo že pri obratih in revoluciji.«

Natakarica, prinesi še eno rundo. Kaj pijete fantje,« se je nenadoma splašil Tone.

*

Ko smo še tisto spili sva z Brankotom šla s Tonetom. Živel je koj zadaj za Mlekarno v najeti garsonjeri v stolpnici. Mladenič je bil Brankotovih let in zanimalo ga je marsikaj. Resnici na ljubo pa je treba reči, da tistega marsikaj ni ravno obvladal. Celo violino se je učil kot otrok, vendar ni znal zaigrati enega samega komada brez napake. Mu je pa treba priznati, da so ga stvari vsaj res zanimale in ne samo zaradi lepšega.

Garsonjera ni bila ravno pospravljena in tudi povsod, vključno s kopalnico so se poznali ostanki nestrokovnega beljenja, ki ga je izvedel v trenutku navdiha. Vse stene in tudi ploščice in lijak so bile popackane z modrozeleno barvo. Kasneje se je izgovarjal, da ga je po začetnem navdihu opil vonj barve, zato za končni rezultat, ki je bil zelo žalosten ni bil več povsem prišteven.

»Bom jaz vzel violino in ker smo ravno pred nekaj dnevi dobili plačo jaz »častim⁶⁵«, pa gremo malo v dolino, kaj pravita?«

»Tako se govori Tone,« je bil vesel Branko. »Kaj pa Slavko, ali še dela kot nočni portir v hotelu Herba?«

»O še, še, sicer se mu je žena preselila v Ljubljano in ne vem, če ne bo moral poiskati druge službe v Ljubljani?«

»Škoda fanta, ne vem kje bomo potem prespali, če njega ne bo?«

»Vidiš to so pa ženske, če se nekaj nameni ji ne moreš preprečiti. Ravno zato se pa jaz ne bom nikoli oženil, vsaj uradno ne,« je zagodrnjal Branko.

---

⁶⁴ O vrtenju nebesnih teles

⁶⁵ Dam za pijačo

»Jaz sem pa noro zaljubljen v neko punco. Nimata pojma kako je lepa in seksi. Že dva meseca neizmerno trpim.«

»He, he Milan, to so najstniške, pravzaprav tudi pesniške fore, te bo že minilo. Sam sem bil podobno kot ti zaljubljen v Sandro. Na glasbeni šoli je poučevala solo petje in čelo. Ženska mora imeti črno pizdo in rdeče ustnice, potem je to dobra ženska in vroča. In to vse tri pare, velike, male in še normalne ustnice, tiste na obrazu.«

»Napisal sem ji sonetni venec in ji ga poslal, pa ni nobenega odgovora.«

»Pa se sploh poznata?«

»Samo na videz, pogovarjala se še nisva.«

»In kako misliš zdaj to izvesti, ko ve, da si do konca zatreskan vanjo?«

»Ne vem, sploh ne vem, če se bom zmoget z njo pogovarjati. Odkar sem ji poslal sonetni venec, se ji raje izogibam, tako da se ne srečava na štiri oči.«

»Jebiga, potem ne bo nič. Si že izvisel.«

Šlo smo na avtobus za v dolino. Tone, ki mu je etanol že zalival razsodnost je vzel violino v roke in poskušal kar na avtobusu zaigrati Mozartovo »Malo nočno glasbo.« Ker je težko lovil ravnotežje z obema zasedenima rokama, sem ga držal za pas, da se ni opotekel in padel. Potniki, ki jih sicer ni bilo veliko pa so brezplačni komorni recital prenesli z zmernim navdušenjem.

Najprej smo šli v gostišče »Klarisa« in ker je imel Tone denar smo si privoščili postrvi in solato ter seveda dva litra Cvička s sladkorjem. Sam cviček, oziroma tisto kar se je za cviček deklariralo je bilo preкисло in smo ga malo zaslادili s sladkorjem. Natakarica je dojela to željo za perverzno afnanje, vendar nam je vseeno ustregla. Prt je bil mimogrede rdeč od vina. Branko je natakarico uščipnil v zadnjico, ko se je oddaljevala od mize.

»O ti prasec, roke k sebi.«

»Saj ti nič nočem Jožica.«

»Nisem Jožica, ampak Ana.«

»No pa Ana. Do kdaj pa delaš danes?«

»Kaj pa te briga, s pijanci se ne družim.«

Sta videla hudiča babjega, navadna kelnarca pa tako prevzetna, očitno ne ve s kom ima opravka. Mi smo umetniki, pesniki razumeš ženska?«

»Pijane budale ne pa umetniki, sicer so pa vsi umetniki pijanci.«

»A ne vidiš kako sem lep. Zjutraj sem se najprej pogledal v špegu in si rekel: «O pizda sem lep! Najlepši na Gorenjskem.»

»Ja kar misli si. Pa tudi, če bi bil res si pijanec.«

»Hodila je z občutkom od mize do šanka kot kača. Kače imam rad. Posebno lepo je, če ima ženska nekaj kačjega v sebi. Tista stalna negotovost in občutek nevarnosti človeka vznemirja.«

»Nekoč sem imel zapestnico za oporo kit na roki iz kačje kože. Sam sem jo naredil, pa ni dolga trajala. Nisem je znal prav pripraviti, potem sem bil pa z govejim usnjem zadovoljen.«

»Daj prinesi še vsakemu porcijo mešanega mesa na žaru,« je natakarici naročil Tone, »pa malo pomfrija zraven. Aja pa še na en liter cvička ne pozabi.«

»Pa še malo sladkorja.«

»Pizda danes sem pa lačen, še nič nisem jedel od jutra. Tista malica v tovarniški kantini ti prežre želodec, sama soda, dostikrat sploh ne grem na malico.«

»Kaj pa pečene kače, jih imaš Ana. Če so dobro narejene so podobne kalamarom.«

»Ja samo okus mi pa ni všeč, nekam čuden okus imajo. V Dalmaciji sem jih enkrat jedel,« je dodal Tone, »doli prej dobiš kače kot ribe.«

»V paco jih moraš dati, veliko limone in začimb, potem so pa dobre.«

»O Ana, o Ana, O Ana *tuga mojih dana*...« je hripavo zapel Branko.

»Poznaš novo pesem od Lada Kalemberja, kaj Ančka?«

»Ma pizda, daj mi mir no, kaj je ne bi poznala. Vesela tista, ki te bo zgrešila.«

»Čakaj malo, zdaj pa postajaš že žaljiva. A smo mi tvoji gostje ali ti naša, jebemomater? To je pa samo v komunizmu možno, da te kelnarca takole obravnava.«

»Res je, pred leti sem bil pri kolegu v Švici, in da vidiš kako so tam natakarice spoštljive,« je dodal Tone. »Nobenega »trinkgelta⁶⁶« ne bom dal, če boš nesramna.

»Ha, kdo se je oglasil, me pa res zanima kdo je nesramen?«

Po obilni dvojni večerji je Tone plačal in Ani dal nekaj napitnene. Ustavili smo se na mostičku nekaj deset metrov od gostišča in najprej scali v potok, ki je hrumel pod mostom, nato pa še bruhali. Dvojne in to dobre večerje občutljivi umetniški želodci niso prenesli. Noč se je šele zdaj pričela prav gostiti, veter je zapel v vejah macesnov

---

⁶⁶ napitnina

in mahal z njihovimi vršički, kot da bi hotel pomesti prve zvezde nazaj za obzorje. Junijske noči so lahko izjemno lepe, če si z ljubico, v družbi opitih samcev pa je izhod nepredvidljiv. Lahko bi se reklo, da se skozi noč še ne vidi jutra, vsaj ne njegova kakovost.

Naslednja postaja je bil disko klub v hotelu Alpe. Izza zavese je hrumela Abba in »Dancing queen.« Nikogar še ni bilo saj so ga ravno odprli.

»Tri vstopnice z akontacijo.«

Tone je dal deset tisoč dinarjev, tiste z Meštrovičevim rdečim konjenikom, čeprav so jih zahtevali le sedem tisoč in pol. Z Brankotom sva se zavalila v tapeciran separe, Tone pa je odplesal solo ples, ki je spominjal na »petit mal«⁶⁷. Spili smo vsak po en Ballantines. Prišla sta celo tovariša miličnika na redni obhod. Nekaj časa sta gledala Tonetov Vidov ples in potežkala pendreka v rokah za boljši občutek. Dogajanje se jima je zdelo še na meji sprejemljivega glede na čas in prostor, zato sta odšla.

Ni se dalo pogovarjati, preveč decibelov je bilo in smo se še mi pobrali.

Potem pa recepcija hotela Herba, kjer je Slavko ravno začel z svojo nočno službo.

»O banda, živjo lepo, da ste spet prišli.«

»Slavc, vidim da si še kar tukaj, pa so nekateri že govorili, da se seliš z ženo v Ljubljano.«

»Res bom šel za njo, kaj pa hočem. Službo je dobila doli in stanovanje tudi. Zdaj je še meni »zrihtala kšeft.«⁶⁸ Menda bom lahko delal v secirnici na inštitutu za patologijo.«

»Kako hudiča, saj nimaš nobene izobrazbe?«

»Saj bom samo pomočnik. Zrezal, prežagal ali nasekal bom kar mi bodo naročili, patologi bodo pa potem samo pogledali organe. Mesarski vajenec za trupla.«

»Pizda, samo to je pa kurčevo delo. Še ponoči se ti bo sanjalo in kako boš sploh imel apetit za hrano?«

»Kurc, saj se človek navadi. Saj slikar Tisnikar ravno tako dela v secirnici. Če bi ne imel take službe, ne bi nikoli postal tako slaven.«

»To je pa tudi res. Slavc ali ti zdaj kaj malaš?«

»Oja kar. Trenutno delam posebna tihožitja. Mešanica plastike, železa, sadja, rož in mesa. Torej mislim predvsem človeškega mesa. Ravno zadnjič sem naredil sliko na

---

⁶⁷ Mali epileptični napad

⁶⁸ Proskrbela delo

kateri je odrezan kurac na kupčku sadja. Vse skupaj pa je v groteskni železni košarici, ki spominja na pizdo ali polnozrnato črno žemljico.«

»Ni slaba idela, super. Ti si genij, še Dalija boš prekosil.«

»No ali pa na primer tihožitje kjer so osnova cirozna jetra in rakasta pljučka. Na njih pa so ušesa in oči prebodene z zobotrebcom tako kot obloženi kruhki. Saj poznaš Hieronima Bosha, malo podobno. Garnirano je s Fuksijami in Gardenijami, pa Spominčicami in Zvončki. Poleg pa stoji ugasla, dogorela prvoobhajilska sveča. To je simbol zatona cerkve. Vsaka stvar enkrat premine in tudi nobena religija še nikoli ni večno trajala. Zdajšnja cerkev pravi, da bo konec, ko pride konec dni. Saj bo prišel konec, ampak samo zanjo, dnevi bodo pa še naprej za druge. Ali bodo to religije ali ideologije kdo bi vedel? Najbolje bi bilo, če bi ne bilo nič, temveč samo prosvetljen, osvobojen človek.«

»Slavko zmeraj bolj me presenečaš. Že zdaj, ko še ne delaš v secirnici imaš take ideje, kaj bo šele ko boš doli?«

»Ne vem, res me je to slikarstvo čistvo prefukalo in presunilo. Prebarvalo me je in razpahljačalo kakor Newtonova prizma. Počutim se kot brencelj, ki s slamico zabodeno v rit leti proti sončnemu zahodu. Saj si kdaj kot otrok zapičil obadu slamico rit in ga spustil. Naj nafuka za svoje ubode, jememti. No a ne?

Šli smo se otroške Turke za obade, in jih natikali na kol.«

»No prej si rekel, da še noben sistem nikoli ni večno trajal. Samo naši pa trdijo, da komunizem pa bo, ko ga bomo dosegli. Zdaj v socializmu smo na prehodu v komunizem, in če komunizem potem naj ne bi nikoli propadel je pa to v protislovju s samo dialektiko, ki je njegov temelj.«

»Milan ti si glavca, se vidi da študiraš filozofijo. V katerem letniku pa si?«

»V drugem. Samo sem je vedno bolj sit. Na filozofijo sem šel zato, ker sem mislil, da ni toliko jebenege marxizma kot na FSPN, pa je isti kurac.«

»Kako to?«

»Nekaj malega je zgodovine filozofije, pa potem novoveške, saj veš Descartes, Spinoza, Hume, Bacon. No pa pol na koncu pa sodobne, samo je vsa jebeno eksistencialistična. Sartre je Bog, Kierkegard stoji na glavi, ker je krščanski zaslepljenec, no Heideger je pa še kar v časteh, ker je s tistim raziskovanjem kaj je bit, saj poznaš »Bit in čas« toliko zatežen, da marxizmu ni nevaren. Aja pa še Ludvik Witgenstein in njegov Logično filozofski traktat. Pri nas pa itak ni niti enega filozofa, ki

bi ga bilo sploh vredno omeniti. To so sami revčki, bleferji in pozerji, ki še tisto kar se naučijo in preštudirajo, potem ponavadi narobe razumejo.«

»Opla stari, dosti si se naučil. Jaz te reči samo bežno po imenih poznam..«

»No ali pa Hegel in Marx. Prfoks skoz ponavlja, da je Hegel sicer prav mislil, samo da je stal na glavi, Marx pa ga je postavil na noge. Fora je namreč v tem, da je Hegel idealist, ta nasrečni Marx pa materialist, odtod ta Kopernikanski obrat z glave na noge. Jaz ga imam že poln kurac. Samo kazalo od njegove Fenomenologije duha je razlagal štirinajst dni. Najbolj ga je navdušil njegov izrek »Was ist vernunftig ist wirchlih und was is wirchlih ist vernunftig⁶⁹.« Meni se pa ne zdi omembe vreden, pa tudi to ne ravno, da je vsaka dejanska stvar razumna. Veš pa ne mislim razumna v smislu intelekta, ampak da ima nek razumen smisel in namen.«

»Ti to je pa kurac. More bit pa zatežen prfoks.«

»Navaden blesav aparatčik. Obnaša se kot mladi Marx. Zaradi njega mi filozofija počasi dopizdeva. Sicer je pa takih govnarjev na naših fakultetah kolikor hočeš. Kolegica z FSPN-ja mi je pravila, da se najde tudi kak stari, ki bi pol mlajšo študentko za peneze jebali. Ali pa za zastonj izpit.«

»Fanta pustita to kurčevo, pofukano debato. Raje eno zapojmo.«

»In smo še kar ubrano urezali: Pri farni cerkvici,...zvooonček že zvoni....«

Potem pa smo malce utihnili, zatopljeni v svoje sanje in cukali rujno vince. Misli so se mi silno poglobile. Kako morajo reči, da je vino žlahtna kapljica? To mi pa res ni šlo v glavo. Prav tako ne kot teza, da je boks plemenita veščina? Ali je to plemenito, če drugega pritisneš na gobec? No ali pa vino. Ali je plemenito, da se potem zjutraj po prepiti noči, počutiš slabše kot pizda ki jo je pofukal oddelek vojakov, in to repete, se pravi vsak dvakrat. Če pa mislijo, da je vino žlahtna kapljice ker je z njim veliko dela, pa to spet ne drži. Če je veliko dela, potem je tlačanska kapljica ne pa žlahtna.

»No zdaj daj pa še Zagorske zvonove.« je predlagal Branko.

In smo jo ubrali prav otožno, kot da nam je res umrla naša draga. V resnici pa sploh nobeden nobene nima nobene punce. Meni se zdi naša narodna pesem bolj malo vredna, pa čeprav bi zdaj kak etnomuzikolog poskočil kot kenguru, ki ga piči kača. Kaj pa imamo? Vse je en jamr v treh durih, pa še kakšen mol je vmes. Zabavna je pa sploh en drek. No nekaj odstotkov je še kar solidnih, samo večina je pa poden. Dobrih je manj kot 10 odstotkov. Recimo pri nas doživiš, da je lahko dober aranžma,

---

⁶⁹ Kar je razumno je dejansko in kar je dejansko je razumno.

dobro petje, dobra melodija in včasih celo še kar dobro besedilo. Samo pevec ali pevka to potem odpoje neverodostojno, to je tako, kot da človek ne stoji za tem kar poje in mu ne moreš verjeti. Vseeno bi bilo če bi pel ali pela kar la, la, la...

Recimo mnogi drugi, tudi Hrvati in predvsem Dalmatinci pa zapojejo verodostojno, tako da te prepriča, da stoji za tem kar poje in res verjame v to.

»Veš kaj Milan« je rekel Slavko.

»Ne ne vem?«

»Najbolj me pa čudi in vrže iz tira tako imenovana umetnostna kritka. Tip ti namala čisto navadno packarijo ali pa nekaj črt na določeni podlagi in potem kritik zapiše nekako takole veleumno: Slikar TA in TA je včeraj odprl svojo tretjo samostojno razstavo TAM in TAM. Gre za prefinjeno, subtilno, doživljajsko in barvno prepolno tematiko. V njej je neka posebna energija, specifično turobno večerno žarenje, pred oblačnim jutrom, ki kaže alienacijo sodobnega posameznika, vpetega med preteklost in prihodnost. Zdaj s krepkimi, potem pa zopet plahimi, tankimi zamahi čopiča nakazuje bolečino, ki pa še ni dokončna in artikulirana in bla in bla. To se mi dostikrat zdi čisto nakladanje.«

Tone je medtem na violino zažagal »O sole mio« in zraven še zapel.

Kazalci na uri so lezli proti polnoči. Zdaj smo bili pa že vsi pošteno pijani. Prej veselo in razmišljajoče razpoloženje se je v meni diametralno obrnilo. Začel sem premišljevati o svoji novi nesrečni ljubezni in misliti na Lermontova, Byrona in Puškina. Le kdo jo zdaj v topli noči mečka v cvetočem vrtu? Liže ji ušesca, ona pa se mu srebrno zvončkljajoče smeji. In na koncu, ko ji bo nežno pretipal topli trebušček in mednožni kožušček si jo bo privoščil prasec kakor steklenico penine, da bo sperma kar brizgnila kot pena iz flaše. Jebemti a bo to res?

»Pizda, ubil ga bom ali pa sebe.« sem nenadoma zatulil, da so ostali kar poskočili.

»Daj Milan tiše. Gostje spijo. Mene bo jutri direktor zadavil.«

»Ne obesit se grem.«

Potegnil sem pas iz hlač in se odpravil v gornji del atrija nad recepcijo.

»Obesil se bom, tako ne morem več živeti.«

»Daj Milan ne serji,« je dejal Branko.

»Ma kar pusti ga, naj gre k hudiču, bo vsaj prej tam kamor hoče. Saj veš, da je vedno pravil «kogar bogovi ljubijo, umrje mlad.« je dodal Tone.

Čez čas sem se pomiril in zaspal v naslanjaču recepcije. Zjutraj pa smo vsi pomečkani in mačkasti pol ure čakali na avtobus. Že na avtobusu sem ugotovil, da

sem ga toliko pil, da mi je nebni jeziček v grlu zatekel kot kosmulja, zato sem se moral držati naprej, da mi ni zapiral zraka. Bil je kot majhna trenirna boksarska žoga na vzmeti. Ko se počasi hodil od postaje cel kilometer do doma sem otožno gledal na okna blokov in stolpnic. Zamišljal sem si kako je kak parček za njimi srečen in se pravkar v objemu prebuja, jaz pa sam tavam »U ranu zoru, zoru, zoru...dok svane dan,« in to brez moje ljubljene, ki je morda to noč grela drugega prasca hudičevega. Da mu jebem krvavo mater, in da mu konj jebe očeta sem premišljeval. In očeta naj mu jebe s kopiti in ne s kupcem, tako da bo imel rit vso preklano in krvavo notri do želodca in trebušne prepone.«

Naslenji dan sem šel v Ljubljano malo pogledat na Filofaks.ocene in podobne reči na oglasni deski. Predavanj pa je bilo itak že konec, zato sem šel še v Komuno na matinejo. Na sporedu je bil ravno nek film z Alainom Delonom in Paulom Belmondom. Po filmu sem se vrnil v lokal Ona-On pod Šubičevo gimnazijo in tam naletel na kolega Gezo. Skupaj sva študirala filozofijo. Ker so Prekmurci pili špricerje na metre, sva spila vsak pol metra špricerjev. Izračunali so namreč, da gre v en meter točno dvanajst špricerjev, to se pravi en liter in dva deci vina. Malo sva poklepetala o dogodkih na faksu in se pohecala, Geza je bil vedno nasmejan kot se za Prekmurca spodobi, potem pa sem jo mahnil domov.

9.

Velikonočni ponedeljek je bil lep. Že zarana so ptiči peli kot nori v parku pred graščino. Sonce je zjutraj udarilo z vso silo na tapiserijo na nasprotni steni, nato pa zelo hitro popustilo, ker ga je prekril oblak.

Takoj po zajtrku je prišla višja sestra z odprtega oddleka.

»Ste vi Milan E.?«

»Da seveda, kaj pa bi utegnilo biti.«

»Preselili vas bomo na odprt oddelek, boste šli kar z menoj. Vesti tu na zaprtem je vedno premalo prostora, ker stalno prihajajo novi sprejemi.«

»Ja seveda, ni problema.«

Šel sem za njo. Hodila je ponosno in nekako malce vzvišeno kot nekdo, ki nekaj je in ima oblast in zdaj vodi neukega bednika v novo življenje.

»Tako tu boste od sedaj.«

»Kako mislite od sedaj, jaz grem jutri po viziti domov?«

»No ja to bo že dohtar povedal. Zdaj imate tudi prosti izhod in greste lahko na dvorišče ali spodaj v klub na kavo.«

Ja ljuba duša sem si mislil, misliš da ne vem, saj nisem prvič tukaj. Bila je mlada pizdurina, očitno še ne dolgo v bolnici in se je sama sebi zdela še zelo pomembna.

Morda je celo šolo naredila s samimi dvojkami, oziroma šestkami. Temu sem se v življenju že velikokrat čudil. Bolj kot je človek skromno izobražen, bolj se nosi, ko pride na položaj. V tem smislu so po mojem najslabši višješolci, recimo VMS (višje medicinske sestre), višji upravni delavci in podobno, in težje kot je nekdo naredil tisto skromno višjo šolco bolj je potem nadut. Višje morajo zmeraj poudarjati, da so višje. Očitno gre za nek pol ali četrtingintelektualistični kompleks. Zdaj, ko so uvedli naziv diplomirana medicinska sestra jim bo upam pri srcu lažje. Pravi kurac ali si višja ali samo strežnica sem si mislil. Baš ti je to neka znanost. Kaj pa jaz? Imam magisterij in tri diplome, pa še dve drugi absolvirani fakulteti sem pa tiho. Celo tako daleč so se že (nehote) spozabili večkrat v predhodnih odpustih, da je na listku pisalo samo Milan E. delavec.

Malo sem se še ulegel na posteljo. V sobi smo bili samo trije, vendar sta ostala dva že nekam izginila, verjetno kadit na dvorišče. Na hitro sem si zdrkal kurca, tako da so mi misli postale čistejše in sem se lahko posvetil globljim mislim. »Jebemti,« sem razmišljal, dolgo pa tako ne more več iti, nekaj trajnejšega bo potrebno postoriti v mansardi glave. Saj, če bi telo zdržalo, posebno jetra se niti nebi sekiral. Tudi, če bi se mi malo zmešalo, na veselo stran bi to ne bilo posebno hudo, sivih celic imam očitno v tolikšnem izobilju, da sem še vedno krepko nadpovprečno bister, kljub vztrajnemu uničevanju. Samo jetra, z njimi se pa ne bom več mogel dolgo zezati. Gama GT (to je nek transamilazni encim), ki zelo dobro pokaže patološko jetrno sliko mi takole poskoči tudi čez 10 ali celo 20, normalno pa je 0,5. Skratka grozljivo, človek ve, da je z eno nogo že do stegna v grobu, pa ga zavest še kar vara in odriva vedenje o dokončnosti takega početja. Nekje je namreč prag, ko se jetra ne obnavljajo več in potem adijo, ciao, arrivederci v nebesih, če seveda so porkaduš. Pa tudi v Bibliji piše, da tam za pijance ni prostora, kljub njihovi brezmejnosti in brezčasnosti. Malopridne bo Bog potrebil s sveta in iz nebes, tako kot v Noetovih časih, ko se je naveličal neposlušnega mesa in ga je potrebil z obličja Zemlje.

Ob devetih sem šel v klub na kavo. Ker so bili prazniki je bilo zelo malo pacientov tisti trenutek v klubu. Naročil sem kavico z natrenom in dva deci vode in se usedel v velban kot. Čez pet minut je že prišel nek tip mojih let, nasmejan s skrbno pristriženo bradico.

»Živjo a lahko prisedem, dolgčas je sam sedet?« je dejal s štajerskim naglasom

»Seveda z veseljem, tudi meni je dolgčas.«

»Vidim, da si nov, veš tu se alkoholiki vsi tikamo med sabo, ne glede koliko je kdo star in kaj je po poklicu.«

»Jaz sem tudi zato, meni je vikanje nesmiselno. Če človeka ceniš ga ceniš ali ga tikaš ali vikaš, če ga ne ga pa ne, pa magari, če je tovariš cesar Tito.«

»Vidim, oziroma slišim, da si Gorenjec, kaj pa si po poklicu.«

»Magister informatike, pa ti.«

»Duhovnik.«

»Kaj ali prav slišim?«

»Ja seveda, saj smo božji pastirji ravno tako ljudje.«

»Kako pa to, da si se zapil?«

»To je dolga ali pa kratka zgodba, kakor se pač vzame. Veš tam pri nas na Štajerskem se človek že kot otrok navadi piti. Potem pa pri vsaki maši po malo in pa kar je najhuje, farani ti nosijo vino ali te vabijo k sebi domov, in če ne piješ so užaljeni. Tako da, če človek ni posebno trden se skorajda mora zapiti.«

»In kako to, da si prišel sem k nam na Gorenjsko?«

»Oh jaz nisem prvič na zdravljenju. Bil sem že v Pohorskem dvoru, dvakrat v Ljubljani na Poljanskem nasipu, v Idriji in eno leto in pol celo pri Don Perinu v Italiji. Pomagal sem mu z duhovnim delom.«

»In vse to ni pomagalo?«

»Ne, celo leto in pol v Italiji sem bil trezen, ko pa sem se pripeljal na Brnik in stopil na domačo zemljico, sem najprej zavil v letališki bife in se pošteno napil. In je bilo spet konec.«

»In misliš, da zdaj pa bo uspešno?«

»Ne verjamem. Sem sem prišel, ker me je škof suspendiral kot župnika. Neko nedeljo so farani hoteli priti k maši jaz pa sem mrtvo pijan ležal na hrbtu pred farovžem in seveda z mašo ni bilo nič. No potem so me pa prestavili v samostan za knjižničarja.«

»In tudi tam nisi zdržal?«

»Kje pa, samostanske kleti so polne vina. Kar naprej sem bil pijan. Bratje so me opozarjali in potem sem izvedel neko prevaro, ki so mi jo zamerili in sem moral sem. V svojo sobo sem si nanosil polno steklenic in jih poskril v prazne računalniške škatlje in kamor se je pač dalo. Brate sem potem prosil naj me zaklenejo v sobo in mi nosijo samo obroke hrane, jaz pa bom medtem že kaj postoril na računalniku in brskal po internetu za božjo besedo in verskimi povezavami. In so res pristali na to in

me zaklenili v sobo. Dva dni je še šlo, potem se jim je pa začelo čudno zdeti kako to, da sem kljub temu, da sem zaprt vsak dan bolj pijan in so me končno pogruntali.«

»Pizda, to pa je fora. Oprosti, ker sem rekel pizda, vi kleriki itak ne morete seksat.«

»O ne, da ne moremo, ne smemo, to je razlika,« se je zasmejal Janez kot se je kasneje predstavil.

»Po moje mora biti to mučno, za zdravega možakarja v najboljših letih?«

»Obiskovat me hodi prijateljica, sestra Ana. No naj bo dovolj o tej temi za danes.«

»In kako se počutiš tukaj?«

»V redu je, nič mi ne manjka. Tudi družba je kar dobra, pa še cerkev je blizu, tako da hodim somaševat farnemu župniku v nedeljah, da opravi svojo dolžnost. Zdaj pomladi in poleti bo sploh lepo, ker je lep park okrog bolnice. Tudi sestre me z zanimanjem opazujejo, zdi se jim malo hecno ali kaj, ne vem?«

»In imaš že dolgo izhod?«

»Dva tedna, prvih šest tednov do izpita iz alkoholizma ne smeš sam iz bolnice, ampak samo z mentorjem. Zdaj pa včasih grem kam po opravkih, saj imam avto tukaj.«

»Kako pa vi župniki pridete do novih avtomobilov, ko pa ste brez plače?«

»Ah to se nabere veš, ljudje kar nosijo, pa za maše dajo, za pogrebe, krste, poroke, nedeljska bera in še posebni ofri. Ni problema. Lani so mi nanosili toliko klobas, salam in mesa, da je bilo nemogoče, da bi ga pojedlo deset ljudi. Odkloniti pa ne smeš, ker so potem užaljeni, češ od soseda si vzel od nas pa ne. Pomladi mi jih je ostalo na kupe in nisem vedel kaj bi z njimi. Da bi jih proč zmetal bi bil greh, pa sem jih naložil dvakrat poln avto in peljal v Maribor na škofijo. Oni bodo že vedeli kaj storiti z njimi.«

»Dobro Janez, veselilo me je. Počasi grem nazaj na oddelek še malo počivat.«

»Pozdravljen.«

Šel sem po stopnicah navzgor in legel. Moja nova cimra sta bila zdaj v sobi. Eden je imel prižgan radio in bila so ravno poročila. Novinarka je seveda omenila, da je sveti oče včeraj na trgu Svetega Petra nagovoril »Urbi et Orbi«⁷⁰ desetisočgavo množico tudi v slovenščini. Prava reč sem si mislil, kaj pa je to važno, pa tudi besedo sveti oče težko razumem. Kristus je bil naš brat, pa je mnogo več kot papež, ta se pa proglašja kar za svetega očeta. Le kdaj si je cerkev to izmislila, da so potem začeli Kristusa

---

⁷⁰ Mestu in svetu

prikazovati kot brata, dobrega pastirja, kralja in ne vem kaj še vse? Sploh pa kako je vzvišeno in požrto plemstvo lahko sprejelo Kristusa in evangelijske nauke, ko pa bi bili zanje starorimski ali grški bogovi veliko primernejši. Jasno, manipulacija, zato da držijo rajo v pokorščini, raja pa je toliko neumna, neuka in zmanipulirana, da tega ne vidi. Pa brezmadežno spočetje? Ali je mar seks madež, krucifiks. To je najlepša stvar, ki jo človek lahko počne, ne pa madež. Kakšna norost in sprevrženost. Je ni bolj zvičajne, dvolične, sprevržene, lakomne in s krvjo oblite organizacije kot je cerkev.

Imam vse zakramente, pa se mi je do konca uprla in že 30 let nisem bil pri maši, pa tudi nikoli več ne grem. Hm, da me ne bodo križali, kot so hoteli Rushdija za »Satanske stihe?« Jebeš svobodo govora, če naletiš na fanatike. Okej, saj je naredila tudi marsikaj dobrega. Da mi ne bi kdo očital nestrpnosti in celo kršenja ustave, sploh nisem popolnoma nič nestrpen človek, to je pač samo ugotovitev in dejstvo kot je ugotovitev in dejstvo, da so komunistični klavci po vojni brez sodbe pobili na tisoče ljudi in ostali nekaznovani. Dosti na to temo.

Malo sem se umiril, zaprl oči in morda poskušal celo zaspati, pa sta nova cimra kar naprej govorila.

»France ja tako ti je to. Babo zakladaš vse življenje in ji vse daš, potem te pa pizda hudičeva kar pusti. Pa kaj, če sem jo sem in tja sklofotal. Človeku se pač včasih mal strena. Cel dan šiht, pa majster te fuka, pa švoh plača in potem se človek malo sprosti in pride pozno domov, baba pa ratatata, kvak kvak...kva je ne boš prtisnu, če ti je vse na vrhu kurca. Saj navsezadnje sem pil za svoj denar, koga pa kaj briga.«

»Ma kaj to Roman, saj moja je bila pa še hujša pizda. Čaka naj se svinja, da jo nekje dobim in njenega novega jebača. Oba bom premlatil ali pa kar zaklal, pa če sem potem do smrti na Dobu. Ob stanovanje me je spravila, ki sem ga jaz plačal in mi ukradla tri tisoč Eurov, ki sem jih imel skrite za avto. Zdaj pa poriva notri z drugmu prašičem. Jebeš mi mater, da jima bom puščal kri.«

»A je tebi kaj predlagala dohtarca, da bi šel na alko oddelek?«

»Seveda mi je še s tem težila, samo ne verjamem, da bom šel. Tam moraš itak imeti svojca, ki sodeluje s teboj, za koji kurac pa naj se jaz zdaj sploh zdravim.«

»Mogoče zaradi otrok, ne vem?«

»Kurc pa še otroc, bojo že odrasl, saj sem jaz tudi moral, pa smo bili reveži in nismo nič imeli. Ko odrastejo pa itak grejo vsak po svoje in nimaš nič od njih. Ponavadi te potem še povoha nihče več.«

Prosvetljena intelektualca pa ta dva tipa ravno nista, sem razmišljal. Jasno da ga je pustila, idiota zagamanega, če ji ga je take sral in jo celo tepel. Nekateri ljudje so pa resnično take budale, da to ne more biti res. Prav težko sem že prenašal tako neumno blebetanje, k sreči je bilo kmalu kosilo. Kosila so bila v bolnici boljši del dneva. Tokrat je bil kokošji paprikaš s krompirjevimi svaljki in solata. Za uvod je bila juha z zvezdica in kompot za poobedek. Ni slabo. Potem pa sem zaspal za dve uri.

10.

Poletje 1977. Tri mesece smo igrali na Bledu za Blegošem. Igral sem bas kitaro. S kolegi smo že leto prej ustanovili ansambel »Safari«. Še danes vidim pijanega direktorja hotela Toplice, ki je prišel že kar prvi teden težit, da se samo moj bas sliši kilometer daleč čez jezero do njegovega hotela in moti nemške penzioniste. Mislil sem si »Jebi se stari, kaj pa ti veš o glasbi, morda imaš od pijače že slušne halucinacije in basiral dalje.« Zdaj sem že prebolel nesrečno ljubezen, ker se je našlo precej novih. Vedno se mi je čudno zdelo, da če v žensko nisem bil zaljubljen sem lahko delal z njo kar sem hotel in se pogovarjal o čemer koli, če pa me je doletelo, da sem se v kakšno zatreskal še pred kontaktom, je bilo konec. Take pičke potem praviloma sploh nisem upal ogovoriti, že zato ne ker sem vedel, da ne bom sproščen, in ker sem se preveč bal, da bom izvisel. Zato sem sklenil, da se ne bom nič več vnaprej zaljubljal. Šestnajstega avgusta nas je malo pretresla smrt Elvisa Presleya, samo ne prav dosti, ker nihče ni bil njegov oboževalec. To je bila za nas bolj zanimivost kot pa tragedija. Razmišljal sem kako je vse minljivo in relativno. Še nekaj let prej sem mu v filmih zavidal lepe punce s katerimi je bil obdan, kaj drugega pa niti ne. Njegovi filmi so bili za moj okus popolne limonade in v njih ni bilo vredno gledati nič drugega kot dobre mrhe. No ja, pa še kakšen komad je uredi zarezal. V ansamblu smo bili kar se glasbenega okusa tiče precejšnji individualisti in ni nihče pravzaprav nikogar oboževal. Sam se izjemno cenil in zelo pogosto poslušal predvsem, Paca de Lucio, Manitas de Plata, Andreasa Segovio in Djangota

Reinhardta. No tudi Hendrixa sem cenil, samo njegovo glasbo, zaigrano v narkotičnem transu se skorajda ni dalo posnemati. Edina njegova kolikor toliko komercialno zanimiva skladba je bila Hey Joe. Enkrat sem v Tivolski dvorani poslušal tudi Johna Mclaughlina, spremljal pa ga je indijski igravec sitarja Rawi Shankar. Pa mi ni bilo pretirano všeč. Saj kake pol ure je še šlo. Potem sem se pa počasi naveličal. Mclaughlin je bil sicer izjemno tehnično podkovan, imel pa sem občutek, da nima prav veliko za povedati s svojo kitaro, kljub izjemni tehniki. Shankar pa pač kot se za indijca spodobi. Vse je bilo zelo podobno in mi je počasi postalo dolgčas. Nevešči oboževalci, ki so morebiti znali prijeto tri akorde pa so noreli od navdušenja, samo zato ker se je naredila okrog teh dveh ljudi taka svetovna fama. Nikoli mi ni šlo v račun kako so lahko nekateri ljudje oboževalci koga drugega. Če že obožuješ, potem obožuj sebe, sem si mislil. Sam sem cenil in se poskušal primerjati kvečjemu z zgodovinskimi veličinami in to največjega kalibra, kot je na primer Aristotel ali Aleksander Veliki. Da bi pa kdaj tako nizko padel, da bi oboževal koga od sodobnikov si pa nisem mogel predstavljati. Saj ceniš človeka, če ima kaj pokazati, ne pa da nekritično noriš za njim, kot da je polbog. Čredni nagon mi je bil že od rosnih nog tuj. Kaj tuj, celo sovražil sem ga in se nalašč ravnal ravno obratno. To me je skoraj stalo zaušnice že leta prej v nižji osnovni šoli, ko sem gledal proč in nisem nič mahal, ko se je peljal skozi mesto tovariš car Tito in je tovarišica to videla. Intimno sem ga tako imenoval, vedel nisem zakaj, ker sem bil premlad, bil pa mi je zoprno ves blišč in prilizovanje okoli njega.

Julija je prišla na Bled neka simpatična družina z Dunaja, Shwarzenmullerji. Imeli so dve čedni hčerki primernih let in še sestrično, ki tudi ni bila slaba so imeli s seboj, slednja Claudia je sploh študirala glasbo. Vsak večer so nas hodile opazovat in občudovat, tako da je nastal očesni kontakt, simpatija in vse kar temu sledi. Igrali smo Hotel California, hit tistega poletja, pa »Fly like an Angel,« Lucile, »How deep is your love« (to me spominja na globoko grlo) in še mnogo podobnih, zato so bile punce prav navdušene. To so bili vsi hiti leta 1977, zato smo izpadli silni frajerji. Ogrel sem se in »vice versa⁷¹« za Cornellijo, plavolasko z lepo štrlečimi joški in lepimi, dolgimi nogami. Mene so in me še vedno na ženski vedno najbolj fascinirale lepe noge, ostalo pa glavno, da je nekako solidno. In pa dolge lase mora imeti, kratkolaske mi niso posebno všeč, in da ni boggedaj zamaščena kot prašička v

---

⁷¹ In obratno

Muppet Showu ali kar je še slabše, anoreksičarka. Grdo je, če ima ženska suhe noge, in da celo, če stoji skupaj presledek med njimi, da se skozi vidi. Kakšno mizerno pizdo mora potem šele imeti? Morda je to nekaj v človekovih možganih, da ga kratkolaske spominjajo na fanta. In človek, ki nima v sebi prav nič homoseksualnega morda zato ne ljubi posebno kratkolask?

Cornelijo sem potem često prišel iskat še pred igranjem in jo kam peljal. Najprej sva šla na otok potrkavat na zvon želja, naslednji dan pa v Vintgar. Bila je vsa očarana. To je bila taka prava poletna tritedenska ljubezen, pravzaprav niti ne ljubezen, bolj zafrkancija in seks, vsaj z moje strani.

Ležala sva na jasi malo nad vhodom v sotesko. Pošteno sem ji pretipal joške in jo z roko zrajcal, da se je kar zvijala, do konca pa nisem hotel iti takoj. Ulegel sem se tako, da sem imel glavo na njenem trebuščku, nogi pa navzdol čez ramena in se pričel pogovarjati. Med tem sem jo božal po nogah, nožnih prstkih in podplatih. Pogovor je bil nekakšna mešanica, 80% Angleščine in 20% Nemščine, razumela sva pa vse. Tu in tam sem z roko segel nazaj, da se prepričan o črvstosti in pokončnosti njenih seskov ali pa sem ji prst počasi vtaknil v pizdo in jo malo podražil ter ji s palcem pomasiral klitoris.

»Dragi Milan tako zanimivega in postavnega fanta še nisem srečala v življenju. Črn, atletski, glasbenik, pesnik, filozof, karateist, dvigovalec uteži in ne vem kaj še vse.«

»Ah meni se to ne zdi nič posebnega. Prej bi rekel, da sem zguba kot pa dobitak na tomboli.«

»Oja pa si. Naši avstrijski fantje so tako dolgočasni. Tudi tisti na fakulteti.«

»Kaj že študiraš.«

»Tourismusschule«⁷²

»A tako, to je pa obetavno.«

»Ja, pravim, da so naši fantje zelo dolgočasni. Za nobene hece niso in nobenih sanj nimajo. Vse je samo posel in šparanje, pa konkretno, vnaprej določeno delo. Skratka brez sanj in fantazije. Ti pa znaš tako lepo, romantično govoriti. Saj je vseeno, tudi če se sanje potem ne uresničijo, samo ženske jih enostavno potrebujemo.«

---

⁷² Visoka šola za turizem

»To pa drži, fantazijo imam pa odlično. Brez sanj in fantazije jaz ne bi mogel živeti. Tak človek je za moj okus navadna vegetacija kot solata ali regrat, razumeš draga Cornellija.«

»Ja »naturlich«⁷³ dragi moj Milan. Bi ti prišel živeti k meni na Dunaj?«

»Mogoče bi, ampak samo zaradi tebe, drugače me velemesta ne zanimajo.«

»Oh čudovito »mein Liebling Milan.«⁷⁴

»Samo Cornellija, ti boš toliko v turizmu, da bi to znalo biti zame preveč neugodno.«

»Kako to misliš?«

»Kaj vem, peljala boš kakšno skupino na Malorco, Ibizu ali Sejšele in tam našla cel kup »latino loverjev«⁷⁵. Potem bi pa nekega dne samo rekla: »Spokaj kufre in s prvim vlakom »cofurt«⁷⁶ nazaj v Jugoslavijo?«

»Ah ne govori tako, dragi moj, veš da sem se zaljubila vate.«

»Samo to je poletna ljubezen in take ljubezni, ponavadi zbledijo tako kot zagorela koža z jesenskim vetrom in dežjem.«

»Ne dragi moj, jaz nisem take vrste »medchen«⁷⁷, meni je pomembna družina in trajna ljubezen.«

»No saj bova videla, draga Cornellija.«

Punca je bila že tako vznemirjena, da je postajala vsa vlažna in je težko sopla. Nisem mogel biti tako krut, da je ne bi do konca pošteno obdelal in sicer manualno, oralno in s pošteno penetracijo, tako da sem jo kar pomikal po jasi. Po končani kopulaciji je bila vsa skuštrana in zelena po hrbtu, ampak kot pravi pesnik Janez Menart:

»Ko ženska vstane

Uredi si krilo in možgane...«

Zvečer nas je spet prišla poslušat celotna družinica. Samo zanjo smo zaigrali Lucile, jaz pa sem ji zapel še »When I was a Little Billy baby«⁷⁸ od ansambla Creedence clerwater revival in še našo »Sva z ljubco se pobotala, tidreja, tidreja, jeseni pa se vzameva, tidreja, dreja tidrom ...« Cornelliji so učke žarele kot tisoče lučk v jajčnih lupinah, ki na blejsko noč plavajo po jezeru.

*

---

⁷³ naravno

⁷⁴ Moj ljubi

⁷⁵ Latinskih ljubimcev

⁷⁶ takoj

⁷⁷ Punca 1

⁷⁸ Ko sem bil še majhen deček

Poletje je minilo in Cornelliya me res ni pozabila. Pisala je vsaj dvakrat na mesec in naslednje leto so ponovno prišli. Zgodba se je približno ponovila. Potem pa mi nismo več igrali in se je vse počasi pogasilo, kot poscan pepel po prvomajskem kresu.

Sredi septembra sem jo že mahnil v Ljubljano. To leto sem pa sklenil, da grem iz študenta ven. Tam se ni dalo ne delati ne živeti, bila je živa norišnica. Doživel sem razsajanje Pankrtov, ki so se ravno ustanovili in podobnih bendov. Taka glasba se mi je pa takrat zdela predivja in čisto nesmiselna, navadno pozerstvo in ekshibicionizem, ne pa glasba. K sreči mi je kolega iz gimnazije v Šiški ponudil, da lahko stanujem pri njemu. Doma so imeli nekaj viška denarja in so kupili garsonjero v stolpnici na Kogojevi 4, tako da se mu ni bilo potrebno voziti vsak dan na Bled. Jani je bil zelo uredi človek. Zelo vedoželjen in študiozen, le okrog punc se ni znal prav sukati, tu pa je imel obilne probleme. Nekoč mi je mimogrede rekel, tako da nisem vedel ali se šali ali resno misli.

»Ti Milan, kaj praviš, če bi recimo takole, ko grem skozi Tivoli kakšno punco kar za rit zagrabil?«

»To pa po moje prav gotovo ni dobra ideja, menim da bi dobil tako klofuto, da bi videl Kosce v Orionu in še slabo vidno meglenico, ki je tik pod njimi vred sredi sončnega popoldneva. Morda bi te utegnila celo prijaviti kot manijaka in potencialnega posiljevalca. Veš kosci so tiste tri zvezde v Orionu, ki ga vežejo čez sredino in so natančno tako razporejene kot piramide pri Gizi. Utegnil bi dobiti tak špon, da bi slišal šepetanje Ozirisa, ki je baje tam doma.«

»Ja kako pa naj potem dobim kakšno dečvo?«

»Pojdi na ples v študenta ali še bolje v festivalno. Na ulici je težko spoznati žensko, če nisi dobro izverziran.«

»In je res šel koj nasledjo soboto. Plesal je, fukal pa seveda ne, zato je potrebno nekoliko več vaje. Se bo že navadil sem pomislil,« in šel na faks.

*

Oktober je bil tistega leta lep, pravo indijansko poletje. Na filofaksu sem že kar prvi teden predavanj spoznal Ireno, ki je študirala psihologijo. Za študente psihologije so tedaj trdili, da tja hodi vsaj polovica takih, ki imajo težke komplekse in osebnostne motnje, ter težave in »težave«, imajo pa premalo jajc, (normalnih in klopotcev) in tudi podobnih organov, da bi šli k psihiatru in se razkrili. No in potem, da mislijo bodo kar sami doštudirali psihologijo in prijela Boga očeta za brado in pet prstov pod popkom

in s tem rešili svoje težave. Nekaj utegne biti na tem res. Stala je pred oglasno desko, jaz pa sem slučajno zašel v psihološki hodnik, namenjen sem bil k nam na umetnostno zgodovino in sem zgrešil nadstropje.

In se postavim pred tablo in berem, pa vidim, da nekako to ni moj program.

»Oprosti imaš kaj za pisat, pozabila sem kuli?«

»Ja imam.« segel sem v notranji žep suknjiča in ji ga dal.

»Veš urnik moram prepisati.«

Začela je pisati in tako mečkala, da sem postal že kar malo nejevoljen. Ampak ker je bila punca zalega obraza in brhke postave sem potrpel. Stopil sem korak nazaj, medtem ko je pisala, da si jo ogledam iz druge perspektive v totalu, kot temu pravijo filmarji. No bila je velika čez meter sedemdeset, dolgolasa plavolaska in čedno zaobljeno ritko in dolgimi nogami, hm, hm.

»Na izvoli, hvala.«

»Ko sva se že nehote spoznala te povabim na kavo, greš?«

»Ja lahko, saj zdaj imam pa par ur časa.«

»Kam pa greva, »Auslog« in Šumi sta malo preneugledna, morda Pod Lipco ali v Koper?«

»Meni je vseeno, ti odloči.«

No in sva šla kar za ovinek v Koper. Bolj mi je bil všeč zaradi intimnega, nekoliko zamračenega »štimumga«⁷⁹, kakor pa Pod lipco. Posebno zunaj na vrtu je bilo za moj okus presvetlo, človeka moti preveč zunanjih dražljajev, da bi se lahko poglobil v sogovornika.

»Kaj boš?«

»Kavo s smetano in malo vode. Kaj pa ti študiraš?«

»Filozofijo in umetnostno zgodovino.«

»Zanimivo, umetnostna je tudi meni všeč, filozofija pa ne preveč.«

To, da filozofija ni za ženske, sem že opazil, ne vem zakaj, verjetno so preveč prizemljene in težje filozofsko zaplavajo. Kaj pa njih briga gnoseologija, ontologija ali formalna logika, konjunktivna in disjunktivna normalna forma in podobno. Žensko ne zanima vprašanje biti ali kategoričnega Descartovega dvoma. One enostavno so in jih zanima le kaj se z njimi in v njih dogaja, ne pa da bi kot mi filozofi šele razmišljale ali sploh obstajamo in kako ta naš obstoj dokazati.

---

⁷⁹ vzdušja

»Kako pa kaj na psihologiji, kateri letnik si?«

»Zdaj sem vpisala tretji semester. No ja saj je še kar zanimivo, nekatere stvari so pa tudi zatežene, statistika na primer.«

»In kaj boš potem, profesorica ali klinična psihologinja.«

»To pa še razmišljam. V šoli je treba imeti precej potrpljenja z mularijo, klinična pa zna biti dolgočasna, tako mi je povedala prijateljica, ki je že absolventka.«

»Zakaj tako misliš?«

»Recimo, da si kot klinični psiholog zaposlen v Polju. Paciente testiraš in potem napišeš mnenje, to je v glavnem vse. Na začetku je verjetno zanimivo, potem se pa vsak dan iz leta v leto ponavlja. Vedno isti ali podobni testi in postane dolgčas.«

»Ja to bo pa verjetno držalo.«

»Kaj pa ti kot filozof? Težko boš našel primerno zaposlitev. Kot učni predmet je itak samo v gimnazijah, pa še tam samo dve uri na teden v tretjem letniku, drugje pa ne vem kje bi filozof lahko delal?«

»Imaš popolnoma prav. Saj mi je po malem že žal, posebno ker ni tako kot sem si predstavljal.«

»Kaj pa si se predstavljal?«

»Mislil sem, da je to ne vem kakšna učenost, in da bom odkril kamen modrosti in studenec žive vode, v resnici je pa osemdeset odstotkov marksizma in dialektike. Pa na živce mi gredo take fore kot jih imajo eni profoksi, češ da znanost, ki ni marksistična sploh ni znanost.«

»A take štose govorijo?«

»Ja, meni se zdi to popolno neverjetna oslarija. Skorajda ne morem verjeti, da je nekdo tako globoko fuknjen in zatelebanjen, da temu kar čveka celo sam verjame. In to profesor doktor, le kdo mu je šenkalo doktorat? A je hudiča dobil v partijski šoli v Kumrovcu? Kako hudiča so pa potem Američani prišli na Luno? A mogoče z metafiziko in alkimijo, če je samo marksizem znanost?«

»Ja to se pa meni tudi zdi smotano.«

»Ne vem, če ne bom zapavziral in šel prej v vojsko, pa bomo potem videli kakšnih misli bom. Na srečo imam še umetnostno zgodovino, da bo več šans za posel.«

»Kako pa zgleda na umetnostni, katere predmete imate kaj?«

»Letos v drugem letniku smo imeli od antične umetnosti rimsko, potem od jugoslovanjske bizantinsko, saj veš te stare srbske cerkve in samostane kot na primer Dečani, Arilje, Gračanica, Studenica, Hilandar na Atosu, Staro nagoričino. Pa

bosanski stečki, dubrovniška, šibeniška, zadarska katedrala, rotunda Svetega Donata. Zanimiva je italijanska umetnost. Začeli smo z mednarodnim mehkim gotskim slogom, se pravi od Giotto, Massaccio, Gherlandino pa potem do renesanse, Fra Filippo Lippi, Filippo Lippi, Donatello, Piero della Francesca, Botticelli in vse do Michelangelo, Leonarda da Vinci in Rafaela. Aja pa potem še severna nizozemska in nemška renesansa Van Dyke, Durer, Hieronimus Bosch in tako dalje. Še najbolj je zatežen prfoks za romansko in gotsko arhitekturo. Pa ni slab človek, nasprotno, samo tip je živ leksikon in veliko zahteva. Potem ti pa na izpitu pokaže samo kak element, recimo del portala ali zvonika katedrale v San Denisu, Chartresu, Reimsu, Notre Dame na ille de France sredi Seine v Parizu, Ulmu, tisto z nedokončanim desnim zvonikom v Strasbourgu in podobno. Če nisi res preštudiral hitro vse zamešaš. In zraven seveda še razne povezave, okoliščine nastanka in podobno. Pri slovenski umetnosti imamo pa predvsem gotsko plastiko in arhitekturo, slikarije ni prav veliko, mrtvaški ples v Hrastovljah recimo.

»Ja to je pa tudi zame zanimivo, posebno ker za vsako stvar gledate diapozitive, kajne? Počasi bom morala na kosilo Milan.«

»Imaš popoldne kaj časa, te povabim v kino v Komuno ali Union?«

»Ja lahko, imam, kaj pa igra?«

»Ne vem, bom šel zdaj pogledat. Se potem dobiva ob pol petih pred Komuno?«

»Prav, velja.«

»Okej živjo.«

»Živjo.«

Ob pol petih sem bil že pred Komuno, Irene še ni bilo, se pač spodobi, da moški pride prej in pripravi teren. Vrteli so nek še kar soliden akcijski film z nekoliko erotike, pravzaprav ljubezni. Erotiko in še to nedolžno so tedaj itak upali vrteti samo v Slogi. Če pomislim na za današnje čase nedolžni film »Zadnji tango v Parizu«, kakšen cirkus je naredil, pa vse skupaj ni bilo nič. No petnajst do petih je pa le prišla.

»Živjo a je kaj zanimivega.«

»Oja, izgleda, da še kar. Dvanajsto vrsto sem vzel na sredini, greva počasi dol?«

»Prav.«

Moram reči, da je bil film prav primeren za prvi zmenek. Ko sta se protagonista v neki sceni divje poljubljana sem Ireno z desno roko počasi zašlatal za koleno in potem malo više in jo prijel za roko. Nič se ni branila. Kake pol ure sva se držala za roke,

tako da sva imela že kar potne, potem pa sem jo prijel za pizdo, oblečena je bila v oprijete kavbojeke in do konca filma počasi masiral. Kar držala je, le vegetativno živčevje se je počasi pošteno prebudilo. Čutil sem te simptome potrebne ženske. Če bi takrat imel to vedenje kot ga imam danes, bi ravnal seveda popolnoma drugače. Prejšnji teden je naš znani psihiater v »Polnočnem klubu« javno oznanil vesoljni Sloveniji, da ženska omedli, tako da jo je potrebno polivati z mrzlo vodo šele nekje pri štiridesetem orgazmu. Jaz neuki študent pa sem v tistih letih misli, da če pički dvakrat pride je pa to že kar oreng seks. Jah znanost, tudi seksološka očitno hvalabogu napreduje. »If I Could Turn Back Time«⁸⁰ kot pravi Cher, zdaj, ko bi šele prav znal obračati punce bom pa žal ravnokar star. Človek se šele dobro izuči veščine, mora pa počasi proti Žalam. Jebemomater ima pa ja Biblija prav in nas ni nekakšen Bog kar na suho nategnil?

»Kako ti je bil všeč film Irena?«

»Uredu, čisto simpatičen.«

»Greva magari na Rožnik, saj je še zgodaj in noč je topla?«

»Pojdiva, seveda,« popravila si je lase in make up, to pomeni, da je punca prijela.

Zadeva je bila zaparcelirana in zaarana in bil bi greh in dokončna zamera, če ne bi označene njive zdaj »preštihal«⁸¹, pobranal in posejal do konca, pa čeprav gre jesen v deželo. Prijel sem jo za roko in sva počasi šla mino Moderne galerije v Tivoli in na Rožnik.

Gostilna na vrhu je bila odprta, gostov pa ne prav veliko in še tisti v glavnem pijani. Takrat v sedemdesetih je bila pivsko - kadilska kultura na takem nivoju, da bi bil to danes svetovni škandal, če bi jo še prakticirali. Danes so oglasi na TV pretežno naravnani na ženske potrebe. Par vrst vložkov, pa šamponov, deodorantov, čistil in podobnega hudiča, takrat pa so poleg pralnega praška Mixal v Cik-caku vrteli pretežno reklame za alkohol in cigarete. Na primer Res vinjak, pa vinjak Kaval in Zrinjski pa Domači brendi 300, pa Viljamovka in Pleterska slivovka in potem Beograd filter, Niške Morava, filter sedeminpetdeset in podobno. Najbolj aboten se mi je zdel slogan za Kalodont in sicer »Kadi in smej se.« Danes bi človeka, ki bi se drznil objaviti tak slogan povaljali v katran in perje kot nekoč konjske tatove na divjem zahodu.

---

⁸⁰ Če bi lahko obrnil čas nazaj

⁸¹ Prelopatil, obrnil zemljo

Na hitro sva nekaj spila, ona je še enega pokadila, nato pa šla sedet v travo čisto dol nad živalski vrt, oziroma na stran, ki leži nad živaljskim vrtom. Od tam doli so tudi prihajali večerni živalski glasovi, med drugim se je slišalo celo leva.

»Slišiš Irena lev rjove, jaz sem tudi lev po horoskopu?«

»Slišim, seveda. Saj se že po postavi vidi, da is lev,« je dejala smeje.

»Če bi Prešeren imel današnje znanje geografije in zoologije, ne bo delal takih napak, da bi leva postavil v puščavo in celo tigra v Afriko.«

»Ja no, pač ni vedel, je pa pesem vseeno dobra.«

»Seveda, popolnoma se strinjam. Raja mu očita, da je bil pijanec. To je seveda res. Res je, da je skoraj vsak pesnik pijanec ne pa obratno, da je vsak pijanec pesnik.«

»A si bral njegovo pesem »Sosedo Mara«?«

»Veš da, neverjetno kakšen seksualni sladokusec je bil človek. Privoščil bi mu, da bi živel v današnjih časih, bi se vsaj pošteno naseksal, če ga že kurčeva Julija ni marala.«

Prijel sem jo čez rame in jo pošteno po francosko zalizal.

»Huh, ti si pa vroč.«

»Irena a te lahko malo v usta pofukam?« sem bil kar direkten.

Brez besed je pokleknila poleg mene, mi odpela hlače in ga potegnila na prosto. Vendar sem koj vedel, da je neveščica felacije. Drkala mi ga je precej okorno in neenakomerno, ko pa ga je imela v ustih se ji je zadeval ob zobe. To je očiten znak neveščice ženske. Najbrž sem bil prvi, ki sem ji ga ponudil v degustacijo? Imela je srečo.

»Ne tako Irena ljubica, grizeš. Usta naredi bolj na O, tako da boš zobe zakrila. Pa enakomerno ga moraš drkati, najprej tempo, potem pa počasi vedno hitreje in zraven poljublati in oblizovati kot sladoled, razumeš?«

»Ja se bom potrudila.«

Študentka psihologije, Irena je že bila ena od tistih, ki sem jih uvodoma omenil. K sreči pa ni bila tako daleč zakompleksana, da se ne bi pustila podučiti. To je bilo dobro, ker z nevrotičarko, ki bi jo moral tri mesece pripravljati, da bi sploh šla v uk k mojstru nikakor ne bi imel potrpljenja. Pa ne mislit, da sem kak bahač, in da se hvalim kot nek izjemen fukač. Sploh ne, mogoče sem malo nadpovprečen, pa ne

veliko, kvečjemu kakih pet odstotkov. Treba je vključiti »Feelings⁸²«. Ta komad je bil tudi hit tistega časa.

Ni in ni šlo kot je treba, pa čeprav se je mučila s kurcem več kot celo uro. Na koncu, ker je potegnil že hladen večerni, oktobrski veter sem sam poprijel in v nekaj minutah mi je prišlo. Držal sem jo za glavo in ga nisem vzel ven doklen ni vsega dol požrla. Naj se punca navadi sem si mislil. Nekoč sem v neki knjigi o vzgoji psov prebral, da je potrebno psu pljuniti v gobec, da se te čimprej navadi. No žensko je pa potrebno označiti s spermo, da ostane vsaj krajši čas zvesta. Pa ne me narobe razumet. Sploh nisem kak moški, šovinistični prasec. Nasprotno ženske zelo cenim in jih imam rad. Z Ireno sva potem »hodila«, kot so temu včasih rekli, skoraj do Novega leta.

Na silvestrski večer pa smo se štirje prijatelji zapeljali nenačrtno v Bohinj, da bi morda kje uleteli na brezplačno praznovanje Novega leta. Poleg mene so bili še Božo, Tone in Vodka. V stoenki smo imeli na zadnjem sedežu nekaj steklenic penečega in navadnega vina in seveda kar med vožnjo pili. Saj je vseeno, če se ga nafukamo smo si rekli, danes kifeljci ne bodo toliko težili, ker verjetno tudi sami nekje pijani počivajo. Tone je vozil in za začetek smo šli vse do Zlatoroga, potem pa počasi preko Ribčevega laza nazaj. Nikjer ni bilo prostora in nas niso pustili naprej. Počasi smo bili že prav slabe volje, ko smo slednjič le prišli do beznice »Črna prst« v bližini postaje. No tam so nas pa pustili naprej, ker ni bilo rezervacij. Vendar se je nabralo že toliko frustracije, da je bilo z mojo miroljubnostjo za tisti dan konec. Kar pošteno nalit sem že bil in ker ni bila niti ena miza prosta sem začel izzivati. To je bilo prvič in zadnjič v mojem življenju, da sem izzival. Ravno celo leto sem že treniral karate, smer Shotokan pri mojstru Takašiju, ki je bil tedaj številka ena v Sloveniji. Japonski mojster, črni pas četrti dan.

Začel sem nakazovati zukije, to je udarce z rokami nad glavami nič hudega slutečih Primorcev, ki so se veselili srečnega Novega leta 1978. Ampak to leto jim sreča ni bila naklonjena. Mahal sem in mahal in spuščal tudi kijaje, to je krike ob izdihu. Končno so se me naveličali in petorica je vstala in me povabila pred gostilno, da se manualno pogovorimo, če že jezik in to slovenski ne zaleže. Ostali moji trije kolegi v tem pogledu niso bili za nikakršno rabo. Toda tokrat so se Primorci nekoliko ušteli, čeprav jih je bilo pet. Brez besed sem sam povzel pobudo. Prvega sem z nožnim udarcem »mai geri« v trebuh takoj podrl. Ko se je padajoč sklonil je nastal nad njim

---

⁸² čustva

prostor, kot v gozdu ko drvarji podirajo smreke in sem takoj ponovno z nožnim udarcem »mavaši geri« zadel drugega, ki je stal poleg njega na desni v levi del glave in je samo padel. Tretjega pa sem s tremi zukiji na gobec podrl v treh sekundah. Vse borbe je bilo konec v mogoče pol minute. Nato pa zaslišim.

»Mona ubil te bom,« in strel.

»Pizda pa ja nima norec prave pištote,« sem pomislil in jo ucvrl kar so me noge nesle proti železniški postaji. Kakih deset minut sem počakal, potem pa sem šel nazaj. Ko pridem spet pred gostilno so spet že vsi stali pokonci. Dva sta se držala za nosove in glave. Od ostalih petih pa sta me dva prijela, tretji pa me je s pištolo, ki je bila le strašilna udaril po levem ušesi, tako da se mi še danes pozna. Ponovno sem popolnoma popizdil in vse tri z udarci na gobce zbil po tleh. Bil sem že pošteno zasopel. Tudi oni so vstali in niso več upali napadati. Iz gostilne je prišlo še nekaj ljudi in nas mirilo. Primorci so šli pobiti in zamišljeni nazaj za svojo mizo, jaz pa v kuhinjo, kjer mi je neka kelnarca z obližem zelepila uho, da ni več tekla kri. Zdaj smo bili že vsi trezni od šoka in mraza. Spokali smo se v stoenko in z mešanimi občutki odpeljali proti domu. Prijatelje je še najbolj mučila misel, da so bili prešibki in prestrahopetni, da bi se mi upali pomagati. Naslednji dan sem se potem mami zlagal zakaj imam zelepljeno in krvavo levo uho. Nisem hotel, da ženska trpi ob misli, da se ji je sin spridil v malopridnega pretepača. Rekel sem, da je bila poledica in sva dva šla ven potiskat avto. Pri tem pa mi je spodrsnilo in sem z ušesom udaril ob robnik. Sodnomedicinske presoje ta argument seveda ne bi zdržal, vendar za doma je bila razlaga zadostna in verodostojna, tako da je bil mir.

11.

Okrog dveh sem se zbudil. Moja dva »intelektualna« cimra, ki sta prej tako hudičevo šimfala čez svoji bivši ženi sta že šla nekam ven. Najbrž kadi na dvorišče. Dan je bil lep in okno na južno stran, pa sem še sam šel dol po zlizanih, več stoletij starih stopnicah.

Šel sem mimo vratarja v park in se koj kakih petnajst metrov od vratarnice vsedel na klopcu pod lipo ali karkoli je že bilo tisto drevo. Tam je že sedel silno posrečen možakar star kakih 55 do 60 let. Bil je manjše rasti, zelo okrogle, piknične postave in imel je avstroogrške brke. Na glavi je imel star, oguljen klubuček in za trakom smrekovo vejico. Poleg tega je imel na nosu še konfekcijska, cenena plastična sončna očala s samo enim steklom in rdečim okvirjem, na katerem je pisalo Marlboro. Tip se mi je zdel zelo zanimiv unikat in posrečen do amena. Meni so bili vedno veliko bolj všeč posebneži ali klateži ali malo prtegnjeni ljudje kot pa povprečneži. Od povprečneža nimaš kaj, kaj češ z njim. Z nobenega vidika ni zanimiv, zato čim dlje stran od povprečnežev. Od njega ne moreš imeti prav nobene koristi, imaš pa lahko škodo, ker te opravlja, bleja, bevška in čveka resnične, polresnične in povsem izmišljene stvari o tebi po okolici.

Tip je strastno kadil. Prste je imel povsem rumene kot star pergament, ki leži stoletja v puščavskem pesku.

»A si nov?«

»Ja, dva dni sem tukaj.«

»Kako pa ti je ime?«

»Milan, pa tebi?«

»Anžiček.«

Zanimivo ime, to je verjetno pootročeno ime za Anže sem premišljeval.

»A si bolan?«

»Ne pijan sem bil.«

»Aja.«

»Ja, ja tako pač je. Človeku se nabere, potem se ga pa človek nabere. Kaj pa ti ali nič ne piješ?«

»Oja bi ga seveda, šnops bi pil pa mi barabe ne pustijo. Včasih sem ga pošteno pil. Z Dolenjske sem po rodu.«

»Samo vidim, da si v običajni obleki, saj bi lahko skočil malo ven v trgovino ali gostilno.«

»Saj grem, samo denarja mi ne dajo barabe hudičeve. Samo tri škatle cigaret dobim vsak dan. Veš to je banda barabinska, hudičeva in prekleta, boš že še videl čez nekaj mesecev.«

»A to pa ne, jutri grem domov.«

»Saj te ne bodo pustili. Če se boš kaj upiral, te bodo pa zvezali v prisilni jopič za kak teden.«

»A tako hudo je, hudiča to pa ni hec?«

»A si ti že dolgo tukaj?«

»O že več let, ne vem koliko.«

»Ja kako pa to, kaj pa si storil, da te ne pustijo domov?«

»Saj nimam kam iti. Sestra, prasica prekleta mi je vse vzela. Kmetijo so njej zapisali, mene pa ne pusti več k hiši. Čaka naj se, če pridem ven jo bom kar s sekuro po glavi ali pa z vilami v trebuh.«

»A to pa raje ne, saj se da zlepa vse pogovorit.«

»Nič se ne da pogovorit. Tudi dohtarji samo njej vse verjamejo meni pa nič.«

»In kako, ali si kaj takega naredil, da te kar držijo ali pa se bojijo, da šele boš kaj naredil?«

»Eno in drugo. Sosedu sem zažgal hlev. Vsa mrva mu je pogorela in še ena krava zraven.«

»Ja zakaj pa si to storil?«

»Zato ker je baraba, krade.«

»Hm, hm.«

»Tukaj me pa redijo kot prašiča in potem prodajajo mojo kri v Vietnam.«

»Kako to misliš, vietnamske vojne je že zdavnaj konec?«

»O pa ne, še je, še. To samo ljudem lažejo, da je ni več. Veš to je barabinska, lopovska banda kot sem ti že rekel.«

Zdaj mi je postalo jasno, da ima vizualno do amena posrečeni možakar očitno resne motnje.

»Vsak dan mi vzamejo pet litrov krvi, da jo potem prodajo.«

»Ah potem bi takoj prvi dan umrl.«

»Ne, ne saj zato me pa dobro »futrajo«⁸³ kot prašiča, saj sem ti rekel.«

»No ja, saj se bodo stvari uredile, samo pogumno.«

Vstal sem s klopce in šel počasi do konca potke v parku. Tam so bile tudi klopce. Ulegel sem se na eno in gledal nebo in redke oblake, ki jih je dokaj hitro preganjal veter, nemirni Eolov sin.

Kaj vse sem naredil zadnja štiri leta, sem preišljeval, pa kar pozabim, da sem sploh kaj naredil. Prav spomniti se moram in premisliti kaj vse sem naredil: še eno diplomo iz infomatike, pedagoško izobrazbo, strokovni izpit, magisterij iz informacijsko-upravljalnih sistemov na ekonomski fakulteti in še ravnateljski izpit. Neverjetno in to poleg službe tako rekoč z levo roko. In nato niti nisem prav nič ponosen. Saj pravim celo pozabljam, da sem sploh kaj naredil. Poleg tega sem napisal še deset pesniških zbirk, znanstveno strokovni članek, bil na dveh znanstvenih posvetovanjih in napisal petnajst monografskih publikacij. Kak drug bi se razpočil od prevzetnosti. Marsikdo bi mislil, da nakladam in lažem kot sem dolg in širok. Poleg tega pa sem bil še trikrat pijan v tem obdobju. Ni slabo za pijanca sem si rekel. Zato pa imam občutek, da bi se me v šoli najraje čimprej rešili na kakršen koli že način. Povprečen folk se boji preveč pametnih, izobraženih in produktivnih. Celo sindikat me ne mara in jaz ne njega. Sindikat je za nesposobneže, falirance, bleferje, maroderje in pozerje. Dostojen, samozavesten in pameten človek ga ne potrebuje, ker se lahko brani in živi sam, ne pa v sindikalni čredi.

---

⁸³ krmijo

Vstal sem in mimogrede preden bi šel nazaj gor stopil še v klub na kavico. Notri sta že sedela suspendirani župnik in še dva zdravljenca. Prisedel sem.

»Zdravo Milan kako si, si kaj premislil, če bi prišel k nam na oddelek?«

»Ne, ne jaz tu nimam kaj iskati. Svojega stanja se do pičice zavedam in tudi teorijo alkoholizma tako poznam, da bi jo z lahkoto brez priprav šel predavat kamorkoli. Delovne navade imam tudi in to še predobre, tako da od tu pač ne bi imel kaj odnesti.«

»Ja to samo misliš, je bil pameten Zuhdija, sicer po poklicu čuvaj proge. Šolanje je zaključil v šestem razredu po dvakratnem repetiranju. Mene so veliko naučili.«

»No gotovo, verjetno imaš tako predizobrazbo, da ti je še kaj malega manjkalo?«

»Vsakega se, da spremeniti, samo točno tako moraš delati kot ti rečejo, me je še naprej poučeval čuvaj proge.« Pomislil sem na jugo film »Čuvar plaže u zimskom periodu.⁸⁴«

»Ne veš z mano je malce drugače. Morda se bo slišalo prepotentno važnjanje, ampak tako pač je. Sem izjemno čustveno subtilna in daleč nadpovprečno inteligentna oseba. IQ 150, + - 5% razumeš, dvakrat so mi ga merili.« In tak človek med hudobnim in zahrbtnim, primitivnim povprečjem težko shaja.«

»Kaj pa je to IQ?« je bil radoveden čuvaj proge.

»To je tisto kar tebi manjka, oziroma je na zelo zmerni, nezavidljivi višini. Takole na pamet, če te rentgeniziram in se »wireless⁸⁵« priklopim na tvojo frekvenco, bi dejal, da je tvoj nekje na meji ali »just bellow⁸⁶« kot je Forest Gumpovi materi povedal ravnatelj javne šole, in sta potem v mesu poračunala za lepšo sinovo prihodnost. Recimo 85, si zadovoljen?«

Suspendirani župnik se je muzal in postajal od zadrževanega smeha v obraz rdeč, kot da bi se pravkar namazal z izločki polža Mureksa, torej s škrlatom, brkati čuvaj proge pa se je možato držal in ni ničesar razumel.

»Ti Janez, nekaj bi te vprašal. Večkrat sem premišljeval kaj je Jezus misli s tistim svojim stavkom v govoru na gori: »Blagor ubogim na duhu, zakaj njih je nebeško kraljestvo,« pa ga ne morem rezonirati? Ali ste ga pri vas na teologiji kaj globlje predelali? Ali to pomeni, da imajo slaboumni v nebesih prednost?«

---

⁸⁴ Čuvar plaže v zimskem času

⁸⁵ brezžično

⁸⁶ Ravno spodaj(pod)

Janez se je ob tem vprašanju prijel za usta, oči so mu skoraj izstopile iz jamic od zadrževane muke, potem pa je med prsti z roko na ustih brizgnil radensko, ki jo je imel v ustih v kot stran od mize in se začel na ves glas smejeti. Kapljice, so bile tako fino razpršene, da se je za trenutek naredila mavrica, ker je sonce ravno sijalo skozi okno v klet stolpa.

»Ja takole je po moje, prav posebno o tem ni bilo govora. Mislil, je na maloumne in ne na psihopate ali nevrotike. Maloumni so kot otroci, za katere je rekel naj jih pustijo k njemu. Praviloma so nepokvarjeni in se veselijo preprostega, nepridobitniškega življenja. Torej imajo na nek način božje kraljestvo že na Zemlji. Ne računajo kaj dosti na jutri, niti se ne obremenjujejo z včerajšnjim dnevom. Enostavno primejo »carpe diem«⁸⁷ in so veseli današnjega dne. Živijo takorekoč samo v sedanjosti. In tudi Jezus je dejal, da je pri Bogu tisoč let kot en sam dan. Bogatin se pa žene za svojim bogastvom in bo res prej kamela prišla skozi šivankino uho kot pa on v nebesa, ker ima na hrbtu preveč materialnih dobrin, ki se jih oklepa.«

»Aha, no vidiš potem sem pa približno prav razmišljal. Bogatin je v bistvu kot opica. Saj veš kako v nekaterih delih sveta lovijo opice?«

»Ne vem kaj misliš?«

»Na močno vrv pritrjeno k drevesu privežejo kokosov oreh. Oreh izdolbejo in notri dajo vabo. Luknja pa je ravno toliko velika, da gre prazna roka notri, polna pa ne več ven. In opica zagrabí vabo in jo drži in noče spustiti. Zato pa ne more potegniti roke iz luknje in jo vreščečo ujamejo. Je to približna primerjava bogatina, kamele in šivankinega očesa?«

»Ja to si pa dobro zaključil. Vidim, da veliko razmišljaš.«

»Okej fantje, grem počasi na oddelek, večerja bo. Danes je praznik in ob nedeljah in praznikih je večerja pol ure prej.«

»Živjo, saj bomo mi tudi kmalu šli na svoj oddelek.«

Večerja je bila suha, ker je bil praznik. Dve vrsti salame, sir, kumarice, kruh in čaj. Zdaj, ko se mi je tek že povrnil se mi je zdelo to čisto uredno. Saj jutri zjutraj je pa normalen delavnik in potem okrog kosila bom šel. Potrebe po pijači nisem več čutil. Pri meni je vedno tako, da če začnem sploh ne morem prenehati, pa četudi se mi še tako gnusi, takoj ko pa se spet streznim se mi pijača popolnoma upre za nedoločen

---

⁸⁷ Zgrabi dan

čas. Bom Pavla vprašal, morda bi se to dalo predstaviti z diferencialnimi enačbami, za verjetnostni račun je preveč neznank, samo sistem bi bil gotovo dokaj kompliciran, verjetno vreden Nobelove nagrade. To bi bil celo za Johna Nasha pretežek zalogaj. Homogena diferencialna enačba to gotovo ni, morda bi šlo z razcepno ali z variacijo konstante? Samo kaj sploh je tu konstanta? Genialec in shiziofrenik, UNA bomber Ted Katzchinsky je pa itak nedosegljiv v kakem ameriškem psihiatričnem zaporu, da bi ga konzultiral, odkar so ga ujeli v baraki v Montani z njegovo pirotehnično opremo. Če bi pa delal statistiko in recimo navadni ali hierarhični clustering postopek bom pa prej umrl, preden si bom na jasnem kdaj imam »tiste dneve.« Ženske se tu lahko opirajo na Luno, moj primer pa je za zdaj redkost in ga evolucija še ni standardizirala.

12.

Predlanski veseli december se je začel res hudičevo veselo. Že dva meseca sem se vročično veselil podelitve magisterija.

»Takrat se ga bom pa pošteno nafukal in to samo izbranega šampanjca, pa tudi če se potem ravnateljica na glavo postavi in zapeše »break dance« vkolikor me bo zasačila pijanega,« sem pišmeuhovsko razmišljal.

Seveda bi bilo pa še posebno zaželeno, če bi mi Božiček prinesel tudi kakšno dobro pičko, da bi se malo posladkal za praznike. Že toliko časa nisem pošteno fukal, da sem ga zvečer leže na kavču pred televizijo redno drkal in si predstavljal kakšno čedno mlado prasičko, ki mi ga za uvod vleče kot Turek vodno pipo, mljask mljask...

Teden dni pred podelitvijo sem dobil vabilo z natančnimi navodili kako bo izgledala podelitev. Celo sedežni red je bil napisan kot za v kino. Potem je še pisalo: «Ko boste na vrsti, bo hostesa prišla iskat celo vrsto in bo šla cela vrsta naenkrat na oder. Letos je magistrov znanosti več kot sto, zato se Vam opravičujemo za preveč podrobna navodila.»

A jebiga potem, sem si rekel, saj nismo v drugem razredu osnovne šole leta 1962. Jebemti a smo Titovi pionirji ali nekakšni magistri znanosti ali kaj, da nas bodo tako

sprejemali v svoje kao znanstvene vrste. BTW,⁸⁸ zdaj pa sploh ne vem, če bom šel. Pizda, res nisem prepričan, da me bodo tam videli.

Vseeno sem pomočnici ravnateljice napisal za določeni dan listek, s prošnjo za odsotnost. Dopoldan sem se potem skopal, obril in nekoliko nadišavil, si oblekel najlepšo obleko od treh, ki jo imam in kitajsko svileno srebrno kravato, ki sem jo kupil v trgovino CELI SVET za 199 Sit. Kljub nezaslišano nizki ceni je bila prav imenitna. Zaradi te obleke in lepe kravate so se me dijaki že konec septembra pošteno privoščili. Bil je tretji letnik ekonomske, torej sama polnoletna mladina, še zlasti upoštevajoč repetente. Prvo uro sem jim pojasnjeval bistvo relacijskih baz podatkov, izdelavo tabel v MSAccessu, povezave 1:M, 1:1, da stanje M:M ni dopustno in je potrebno take primere razcepiti in podobno. Naslednjo uro pa sem jim dovolil, da so lahko svobodno zajadrali v širni svet svetovnega spleta. Po tradiciji in definiciji ljudi teh let seveda zelo redko zanima kaj drugega kot filmi, mp3 glasba in pa seveda slike golih punc in še najbolj pornografija. Sicer pa starejši nismo nič boljši. Tudi sam sem malo pobrskal za sicer nekoliko tehtnejšimi vsebinami. In potem je postajalo v razredu vse bolj živahno.

»Mir prosim.«

Pa kar ni ponehalo, temveč se je stopnjevalo.

»Ali ste slišali kaj pravim, miiiiir.«

In se je tempo ša kar stopnjeval.

»Dajte no mir, sicer bomo počeli kaj drugega. Saj meni bi bilo končno vseeno, če je galama, samo na hodnik se sliši in potem bo ravnateljica meni prala ušesa, ker ji bo čistilka gotovo kaj zatožila.«

»Ma gospod profesor, pustite staro neumno babo, ko jo jebe, a bi tole?« in je eden obrnil monitor proti meni. Na zaslonu je bila fantastična mlada pičkica, s prsti si je razpirala pizdo, palec druge roke pa si je tiščala v zapeljiva usta in zavijala z očmi.

»Mitja veš kaj, jaz sem te reči počel že takrat, ko vi še kot angelčki niste obstajali, niti toliko še niste bili veliki kot na primer Paramecij.«

»Ja saj je vseeno, za seks človek ni nikoli prestar,« je menil Alen, »Vseeno nas zanima a ne bi tudi vi še kakšno mlado?«

»Ja, bi, seveda bi, samo če človek nima več šans se mora s tem pač sprijazniti.«

---

⁸⁸ mimogrede

»Ni rečeno gospod profesor, saj vemo da ste ločeni. Mi vam lahko priskrbimo kakšno.«

Cel razred se je na ves glas veselo zasmel, jaz pa sem bil v dilemi ali gre za očitno norčevanje ali za dobronamerno »ponudbo«. Zatopljen sem bil namreč ravno v prebiranje nekega pdf, dokumeta od Efraima Turbana, znanena svetovnega strokovnjaka za elektronsko trgovanje.

»A kaj drkaš?« je nenadoma dejal Senad.

»Kaj praviš?« sem vzkliknil.

»Ne, ne saj nisem rekel vam, Petru sem to dejal.«

»Ne on sigurno fuka in ne drka,« ga je dopolnil Peter.

»Fantje ne se norca delat iz mene. Še ena taka pa bom, vse tri zapisal za ukor.«

»Boli me kurac, kar zapišite.«

»Resno vas opozarjam, da to pa že presega minimalen kulturni dialog.«

»Profesore jel si ikad liznuo pičku..?« je zanimalo Alena.

»Kaaaj, ti to meni govoriš? Vsi trije takoj iz razreda in za ukor vas bom predlagal.«

Veselo so se pobrali v poznoseptemberski večer. Bil je popoldanski turnus.

Naslednji dan sem potem to razlagal njihovi 30 letni razredničarki. Dobesedno sem ji citiral njihove izjave. Uboga ženska je spreminjala barve kot sipa, ki se želi skriti in zeliti z ozadjem, ko je slišala stavek o lizanju pičke.

»Sicer jim ni treba dati ukore, navsezadnje je to naravna potreba. Malo sem jih pa vseeno moral zastrašiti.«

Pa se okrog dveh zapeljem proti Ljubljani. Podelitev je bila mišljena za zvečer ob šestih.

»Malce se bom poskušal vnaprej razpoložiti. Ravno toliko bom spil, da bom lahko prenesel podelitev magisterijev na način kurirčkove pošte.«

»Kakšna buteljčna vina imate?«

»Bom prinesla jedilni list,« je odvrnila mlada kitajka, v kitajski restavraciji v Črnučah.

»Boste kaj jedli gospod?«

»Ja kakšno rižoto prinesite. Kar po vašem izboru. Zaupam v vašo strokovnost. Pa steklenico Srebrne penine.«

»Hvala, bom gospod.«

Za uvod sem spil pol steklenice vina, potem pa sem na hitro pojedel tisto rižoto, ki je bila prav okusna. V lokalu je bilo zelo malo ljudi. Nato pa sem spil zelo hitro preostenek in naročil še eno steklenico. Šel sem scat, se z glavo naslonil na steno nad pisoarjem, gledal mrežico in deokocko v pisoarju in počasi scal.

»Kurc danes si ga pa z vso pravico lahko napijem. Nekateri reveži na šoli si ga še napiti ne upajo, pa tudi magisterija ne bodo nikoli naredili. So preveč podpovprečni v vsem, razen v zajebanem teženju mulariji. »

Tudi na WC-ju se je slišala tiha glasba, za katero nisem mogel ugotoviti ali je prava kitajska ali pa morda samo kakšna nekoliko prozahodna TURBO FOLK kitajska varianta.

Spil sem še drugo steklenico, plačal in dal natararici svojo vizitko z naslovom in GSM 040 308 712 in se odpeljal s svojim starim fordovom KR J1-051 proti ekonomski fakulteti.

Bil sem še zgoden, čakati se mi ni mudilo in se zapeljem mimo FDV-ja in makedonske ambasade do Srednje gradbene šole kjer sem avto parkiral in potem šel skozi podhod do bifeja v pritličju Mercatorjevega štaba. Tam sem kar sede na barskem stolčku spil še dvakrat po dva deci belega.

»Rdečega si ne smem privoščiti, ker če bo potrebno kozlati, bi to znalo biti jebeno.« Vmes sem ves čas opazoval okretno mlado natararico z lepo zaokroženimi joški, ful lepimi nogami in zaokroženo ritko, kako je kot tekunica tekala od šanka k mizicam in nazaj, se sklanjala do koša za smeti in brskala ne vem kaj iz spodnjih predalov ali pa se stegovala do skrajnega gornjega dosega. Joški so se ji živahno napenjali in z očmi me je parkrat ujela, kot da se zaveda, da jo opazujem, in da mi je všeč.

»Nasvidenje,« in sem šel.

»Nasvidenje gospod, hvala lepa, še se oglasite.«

Zdaj je bila podelitev na ekonomski že zelo blizu. Rektor in dekan sta povedala nekaj šablon za uvod, potem pa se je začelo. Sedel sem v tretji vrsti in ko smo prišli na vrsto, sem namesto na odrček zavil proti izhodnim vratom in šel. Saj danes se mi magistrske diplome niti ne spleča dvigniti, pijan jo bom še kje izgubil. Šel sem še na WC ekonomske na malo in veliko potrebo in potem še malo pobruhal v školjko, ker je bil želodec preveč poln.

Naslednji dan niti nisem imel mačka, bil pa sem živčen in nemiren.

»Pizda, zdrži še do konca tedna, potem so pa itak Novoletne počitnice in se ga nafukaj toliko, da boš crknil,« sem si rekel, »če ne moreš drugače.«

Za kosilo sem v mikrovalovki pogrel golaž, ki mi ga je mama pripravila in dala v zamrzovalno skrinjo in zraven skuhal še špagete al dente. Odkar sem ločen se nikakor ne morem rešiti cankarjanske matere, ki mi vsak teden vsaj dva dni teži, kdaj bom našel kakšno babo, ki bo kaj VREDNA kot ona temu pravi.

Takoj po kosilu sem šel v službo. Na črpalki Torovo sem natočil gorivo, kupil piškote in kar ni me hotelo odnesti iz PETROLOVE trgovinice. Ogledoval sem si vrste piva in njihove cene. Naposled pa sem vzel dve steklenici vina, kozarec sem pa tako že imel v avtu.

Malce naprej na parkirišču sem ustavil in na dušek spil dva kozarca. V usta sem dal piškot in odpeljal dalje.

»Samo lepo po pameti pa bo vse v redu.«

Na počivališču LEV na avtocesti sem ponovno ustavil, spil naslednji kozarec in pojedel dva piškota. Potem pa CD z napečenimi in iz mp3 v wav format pretvorjenimi komadi v CD-plejer in dalje. Imel sem nekakšen jugomix; Radolfi, Bajaga, Giboni, Lepa Brena, California in nekaj ewergreenow.

»Pariski lokal,« čudovit komad, ki ga poje Lepa Brena. Nobena naša pevka se z njo ali s Terezo ne more primerjati, to je gotovo kot, da bi dejstvo z žebljem pribil in ga spodaj še zakrivil.

Pred šolo je bilo seveda živahno kot vsak dan.

»Dober daaan gospod profesor.«

»Živjo, dober dan.«

»Hojla, give me five.«

»Evo ti na,« dijaku sem udaril v dlan, in pohitel po stopnicah. Bil sem sicer nekoliko pribit, toda mislim, da povsem neopazno. Tisti dan smo se prav lepo razumeli. No saj se tudi sicer. Ker sem vedel, da ga malo imam sem bil še posebno previden in sem deloval zelo prijazno in pomirjujoče.

Naslednji dan približno enaka zgodba. Pijan sem bil sicer nekoliko bolj, toda očitnih znakov še ni bilo opaziti.

»Hvala Bogu, jutri je petek in potem Novoletne počitnice. Na šolski Novoletni ples v SLON, me pa itak ne bo. Pizda prosvetarji imamo pa v tem pogledu res srečo.

Človek ima takole 10 ali več dni časa, in če je človek sam, kot trenutno jaz se ga vsaj v miru lahko napije in se potem, četudi boleče v miru strezni do konca praznikov. Zadnji dan sem ga imel pa že toliko pod streho, da se je to že opazilo. Zbornice sem se izogibal. V poslovnem kovčku sem s seboj prinesel še dve steklenici. Dal sem ju v kabinetu v omaro za plašče in potem vsak odmor nekoliko popil. Zadnji dve uri od skupno štirih sem dijakom kar pustil, da so svobodno brskali po internetu in pošiljali SMS sporočila.

»Danes ste pa nekam dobre volje?«

»Ja malo sem si ga privoščil, saj bodo počitnice ane?«

»To profesor, to, take imamo mi radi. Vsaj pokažejo, da so ljudje, ne pa zafukane prfokse, ki se imajo za nekaj boljšega, v resnici pa sploh ne znajo učiti in samo težijo.«

»Od kje pa ste gospod profesor?«

»Ah nekje z Gorenjske, bližina Kranja.«

»Od kje pa točno?«

»Mah saj ni važno, tam je ena vas 30 kilometrov od Kranja.«

»O, to pa ni ravno bližina, se Vam ne zdi,« je zažgolela Tamara, zelo postavna punca.

V pavzi pred zadnjo uro sem spil še preostalo polovico zadnje steklenice in zdaj se mi je začel jezik že pošteno zatikati.

Po koncu ure sem samo dnevnik hitro oddal v zbornici in se opotekajoče odpravil proti avtomobilu.

Negotovo sem zavil za ovinek šolskega dvorišča in hotel z daljincem dvigniti rampo parkirišča. Toda nekaj dijakov me je zaustavilo.

»Profesor, ne morete taki voziti.«

»Ah saj ni sile, bo že nekako šlo.«

»Ne, ne, predaleč stanujete, da bi lahko v takem stanju prišli domov. A vas mi peljemo?«

»Ja kako se boste pa vrnili?«

»Jaz vas lahko peljem,« se je ponudila Tamara.

»No prav pa daj,« sem popustil.

Prekobilil sem se na sosednji sedež, Tamara pa je sedla za volan.

»Pa imaš izpit?« sem zamomljal z okornim jezikom.

»Seveda ga imam, saj sem bila avgusta stara že devetnajst let. Prvi letnik sem ponavljala.«

»Ja samo kaj bodo pa starši rekli, če te ne bo domov?«

»Imam samo mamo. Sami živiva v Zalogu v bloku. Lahko greste tudi k nama prespat, dovolj prostora imava.«

»Ne me vikaj Tamara, kar Milan mi reci, saj si že oreng babnica.«

»To pa ne vem, če bo šlo?«

»Kaj ne bo šlo, kdo pa sem jaz? Navaden profoks, kakršnih je na tisoče. Sicer pa to sploh nima nobene veze. Tikaj me, razumeš Tamara?«

»Prav bom poizkusila.«

Na hodniku ni bilo luči, zato je kar nekaj časa iskala pravi ključ. Od znotraj so se zaslišali koraki in vrata so se odprla. Ženska štiridesetih let je presenečeno pogledala koga je hči pripeljala domov. Velikega psa ovčarja je držala za ovratnico. Pes je najprej malo zagodrnjal, potem pa se je takoj umiril.

»Mami, to je moj profesor za računalništvo. Malo se ga je napil, saj lahko prespi pri nama kajne?«

»Polona, me veseli,« se je predstavila, »izvolite naprej. Saj pes ni nič hud, sem ga pošteno zdresirala.«

»Milan, mene veseli še bol.«

Stanovanje je bilo okusno, čeprav skromno opremljeno.

»Očitno oče, kdorkoli že je ne prispeva dosti, ženska pa tudi najbrž ne zasluži veliko.«

»Boste kavo?«

»Sicer bi raje kozarec vina, prav pa bom.«

»No saj vam lahko tudi z vinom postrežem, samo ali ga ni bilo že preveč?«

»Ah zdaj, ko sem na varnem bi ga pa zmogel še kak kozarec.«

Gospa Polona je prinesla steklenico Traminca in pehar piškotov, malo kasneje pa še kavico. Pes je medtem zlezal na fotelj s katerega je bila odstranjena gornja sedežna plast in postavljena poleg knjižne omare in se zvil v klobčič. Ženska se je usedla kar na psa, ker je bil fotelj zdaj brez sedalne površine s psom ravno prav visok. Malo sem bil presenečen, še nikoli namreč nisem videl nikogar sedeti dobesedno na psu, in še zlasti, da bi žival pri tem pokorno mirovala.

»Kako pa se kaj obnaša v šoli moja hči?«

»Super, med najboljšimi je.« To sicer ni bilo čisto res, na vsak način pa je bila med najboljšimi kar se postave tiče.

»No lepo. Upam, da se bo Tamara kmalu zaposlila, veste takole z eno plačo je težko shajati. Bivši pa tudi zelo malo prispeva, če sploh kaj. Pijanec in kurbir je bil, je in bo veste, pa sem ga spodila pred petimi leti.«

»Vidim, da imate zelo ubogljivega psa?«

»A seveda, to pa. Vsaj psa mi je pa uspelo totalno zdresirati, če že moža nisem mogla. Veste na njem sedim zato, ker je to bolj zdravo. Žival ima svojo toploto in energijo, ki name zdravilno deluje.«

»Hm zanimivo, tega pa še nisem slišal.«

Verjetno ji tudi pizdo poliže po potrebi sem pomislil sam pri sebi, saj je bil zvit tako, da je glavo in gobec tiščal natančno med njene noge.

»Veste jaz imam živali rada čisto iz praktičnih razlogov. Od živali moram nekaj imeti, koristiti mi mora, drugače je ne potrebujem. Kakšna zmešanka bi mi morda še mučenje živali očitala. Kaj pa mu manjka? Če bi ga bolelo bi najbrž cvilil?«

»Ja, res je neka logika v tem.«

»Se greste stuširat?«

»Z veseljem.«

Tuš me je osvežil in malo streznil. Ko sem ga držal tako, da me je brizgajoča voda škropila po jajcih se mi je celo pošteno dvignil.

»Pizda, da bi vsaj eno lahko pofukal in polizal. Najraje pa bi kar obe, da ne bo fovšije. Stara je še odlično ohranjena. Sicer pa saj sploh ni stara, kaj pa razmišljam? Saj sem ja sam starejši od nje.«

Do desetih smo pili in se pogovarjali vsemogoče. Tamara je spila zelo malo, dvakrat po 1 deciliter.

»Tako je prav, sem razmišljal. Še tega bi se manjkalo, da bi punca pila in kadila. Polona ga je pa kar solidno dala na zob. Ne sicer kot kaka alkoholičarka, samo če bi ga recimo parkrat na teden toliko, bi bila pa v nekaj letih zrela za Poljanski nasip.«

»Boste kar tu v dnevni prespali na kavču? Malo ga bom raztegnila.«

»Oh mami, bom jaz tu, saj gre lahko v mojo sobo. Se bo vsaj naspal.«

»Prav meni je vseeno, lahko noč in mirno spanje.«

»Lahko noč, pa ne me vikati Polona, prosim te. Kar Milan mi reci.«

»Prosim?«

»Kar Milan mi reci Polona, meni ni do vikanja.«

»Veš mami, jaz ga tudi tikam. On ni tak zajebanec kot so nekatere profokse.«
»Kako pa govoriš Tamara? Prav Milan, dobro spi,« in je odšla v svojo sobo za vogalom, poleg kopalnice in zaprla vrata za seboj.
»Strupa mi bodo dali piti, tako kot Sokratu,« sem pomislil.
»No ti Milan se pa kar sem ulezi v mojo posteljo.«
»Velja, dobro spančkaj.«
»Lahko noč, lahko ugasnem luč?«
»Zaradi mene,« in je šla nazaj v dnevno, vrata pa pustila priprta.
Hitro sem zaspal.

Sredi noči sem se prebudil, oziroma me je nekaj prebudilo. Pogledal sem na elektronsko uro, ki se je svetila na polički nad mizico z računalnikom. Bilo je deset čez eno ponoči.

»Ali dobro spiš?« sem zaslišal čisto tih šepet. Bila je Tamara.

»Dobro, krasno posteljo imaš,« sem zašepetal.

»Ti bom malo odprla okno, da bo več zraka.«

»Prav, le odpri.«

Sedla je na rob postelje. Na sebi je imala samo črne tangice.

»Te kaj boli glava?«

»Ne nič ljubica, sem še vedno pijan,« z hrbtom roke sem jo pogladil po licu.

»Rekel si mi ljubica. To mi je pa ful všeč, ampak res ful. Še nihče me ni tako imenoval, čeprav pravijo, da sem kao dobra pičkica.«

»Saj to je pa ja čisto normalno. Ljudje moramo biti med seboj prijazni.«

»Jah moj stari in stara sta se vsak dan prepirala in zmerjala eden drugega. Še dobro da je fotr spokal, drugače bi se jaz odselila, zdaj ko sem polnoletna.«

»Še enkrat sem jo pobožal z dlanjo leve roke po licu.«

Nič več ni rekla, samo zlezla je k meni pod odejo in me začela poljubljati. Jezik mi je z vso silo tiščala v usta, z levo roko pa me je začela božati po kurcu.

Dvignil se mi je trdno in pokončno kot hidrant ob cesti v ameriških filmih. Kar bolel me je tako mi je stal, ko sem začutil črvsto mlado, od nočnega zraka ravno prav ohlajeno telo ob sebi.

»Kaj bo pa mami rekla Tamara, če se zbudi in pride sem?« sem ji šepnil na uho.

»Pusti staro, ne misli nanjo, zdaj ko ga je malo spila spi kot top,« je zašepetala Tamara.

Zlezla je pod odejo, ga trdno prijela z roko in si ga zatlačila v usta skoraj do jajc.

»Obrni se ljubica, da bom še jaz prišel na svoj račun, saj poznaš položak 69, sem zašepetal.«

Tamara se je urno obrnila in z obrazom sem se ji zaril med noge. Pizdo je imela že tako mokro, da mi je obraz kar drsel po njenih sočnih stegnih.

»O, saj ni mogoče sem premišljeval. Nisem si misli, da bom še kdaj brezplačno porival in lizal tako mlado žrebičko. Bogovi me ljubijo, očitno imam zelo skrbnega anglela varuha.«

Še dobro, da je bila Tamara pod odejo in da je imela polna usta kurca, da se ni preveč slišalo njenega vzdihovanja in cmokanja. Prišlo mi je v njena usta in ni ga hotela izvleči do zadnje kapljice.

»Tamara kaj nimaš nobenega resnega fanta?«sem ji šepnil na uho, ko se je obnila nazaj, v daljavi pa se je slišalo zadnje, osamljene avtomobile.

»Ne nimam, enega sem imela pa sva se razšla. Enostavno nisva bila za skupaj. Preveč in na vsakega je bil ljubosumen.«

»Ja kako pa potem zdrži takale mlada, potrebna punca?«

»Težko, navadno se sama zdrkam z roko in mislim na kaj lepega. Pa še nekaj sem našla za občasno potrebo, ne vem če bi ti povedala?«

»Ti kar povej, na mojo zaupnost lahko vedno računaš.«

»Poznam nekega popolnoma slabournega tipa, tu v bližini živi s svojo ostarelo mamó. Star je kakih 25 let, bolj majhen in popolnoma krotek kot ukročen pes. In majhno, debilno glavo ima.«

»Pa ja ne porivaš s takim tipom?«

»Oh ne, seveda ne dragi moj. Samo izkoriščam ga. Uboga me kot poslušen kuža. Včasih mu kje na skrivaj ukažem, da mi mora lizati pizdo. In on seveda takoj uboga. Ko mi pride, mu navadno primažem kakšno klofuto in ga spodim. Pri tem pa si predstavljam, da sem kraljična na kakem orientalskem ali starorimskem dvoru in imam svojega osebnega sužnja s katerim lahko počnem kar hočem. Kaj ni to super?«

»Ni slabo, samo če se bo razvedelo, te bojo pa imeli za čudno.«

»Ah saj ne bodo, tak tepček je kot Tantadruj v tisti ne vem čigavi že povesti, ali pa še večji. Lahko ga zajaham kot oslička in me mora nesti v kakšen hrib, toliko časa, da je popolnoma crknjen.«

»Fajn se imaš ni kaj.«

Še nekajkrat me je strastno poljubila, nato pa tiho odšla nazaj v dnevno spat.

Bila je sobota, in ko sem se prebudil je bil že dan. Ura nekaj čez sedmo. Oblekel sem se in šel v dnevno. Tamara je pravkar pripravljala kavč, mami Polona pa je ravno prišla iz kopalnice. Pozajtrkoval sem sportmusli s pollitrskim jogurtom in potem je žeja popustila, trezen pa še nisem bil stooostotno, pač pa skoraj stooostotno.

»Tamara šla boš v trgovino. Prinesi to in to in to, pa še to. Aha pa še dva litra Traminca, da bo gospod profesor, se pravi Milan lahko spil še kak kozarček, če bo želel.«

»Dobro mami saj bom šla. Mami kartico moram tudi kupiti za dva tisočaka in Lady pa lipstick, da mi ne bodo ustnice razpokale.«

»Prav, kupi. Mater gre denar, posebno ob sobotah. No potem pa pojdi še k očetu za kakšno urico in ga pritisni, da bo izplunil malo denarja, ta mesec ni še nič dal. Reci mu, da za šolo potrebuješ za nevekaj.«

»Okey mami, bom.«

In se je odpravila skozi vrata, Polona pa je najprej prižgala radio: »Poslanci državnega zbora so včeraj bla, bla, bla...in bla in bla, bla in bla...

»Ma klinc pa še poslanci, hudič naj jih vzame te poslance,« in je raje vklopila CD z neko slovensko pevko, ki se šteje med najboljše.

»Prosim Polona, samo tega ne. Večer se je tako lepo začel in jutro je še bolj obetavno. Prosim ne pokvari mi okusa v ušesih s to afnasto aberveznico. Hvala Bogu, ji bo že čas dal po pički, če ji že nič drugega trenutno ne pride do živega. Gotovo imaš kakšno spodobnejšo glasbo? V primerjavi z njo je molk res zlato.«

»Ja seveda imam. Tamara mi je že vsemogoče posnela z interneta. Tu imam neko mešanico več kot 150 pesmi mp3 vsega mogočega.«

»Prosim lepo, karkoli že je bo prav gotovo boljše,« in se je zaslišal »Summer wind⁸⁹«, Frank Sinatra.

»No to pa ja, to pa je po mojem okusu.«

»Traminec je dobro vino,« se je usedla poleg mene na kavč. »Za moj okus je ravno prav sladko. Veste, oziroma veš Milan, jaz kislic ne maram. A pa te res lahko kar tikam ali pa ste, oziroma si to rekel samo sinoči, ko ga je bilo nekaj pod kapo? Tako čudno mi je tikati profesorja, ravno tako kot župnika ali zdravnika.«

---

⁸⁹ Poletni veter

»Menda sem ja mislil resno. Sploh pa me lepe punce, kot sta vidve lahko tikate. To bi se mi naravnost zamalo zdelo, da bi me tako čedna mamica in hči vikali.«

»O hvala, vidim, da znaš z ženskami. Ja, ko sem bila mlajša sem bila resnično prav čedna. Ne vem kam sem gledala, da sem se poročila s tistim kretenom? In ti Milan, si poročen? Gotovo si, tako postaven in izobražen moški najbrž ni brez ženske?«

»Ne, nisem več. Že sedmo leto teče od ločitve. Moja bivša je bila sicer čedna in umirjena ženska, vendar nekoliko trmasta in prehitro zamerljiva. Takole dva do trikrat na leto sem se ga pošteno nalezal. Poleg tega pa je še trdila, da sem prepameten zanjo, kar je bilo verjetno res.«

»Ja pa kaj je to, če bi se moj bivši samo dva do trikrat na leto nasul bi mu ga še sama nosila domov.«

»Kaj pa je on, kje je zaposlen?«

»Ah navaden šofer, privatnik, desettonca ima. Saj denarja mu ne bi smelo manjkati. Samo kaj, ko pa je primitivec in budalo. Vse sproti je vedno zapravil, malo za kamion, še več pa drugače. In vedno, posebno za vikende, ko ni vozil je bil pijan, vulgaren in žaljiv do konca. Tudi udaril me je večkrat.«

»O ti ubožica, sem sočutno dejal in jo pobožal po roki.«

Ženska se je ob nežnosti vidno in slišno vznemirila. Kar malo je trznila, nato pa se je usedla čisto blizu mene.

»Ja lepo bi bilo, če bi imela pametnega in razumevačega dedca,« tudi za hčerko bi bilo bolje.

»Hm, hm,« sem pomislil, če bi ti vedela kako je bilo hčerki danes ponoči dobro. Objel sem jo čez ramo in se pritisnil k njenemu obrazu. Ponovno je trznila, potem pa se je umirila in se pustila poljubiti.

»Vidim, da že dolgo nisi imela moškega.«

»Kako pa to veš? No ja za prvo silo se že kaj najde sem in tja, vendar nič resnega.«

»Ah nič, samo zazdelo se mi je.«

Še enkrat sem jo močno poljubil, z drugo roko pa sem jo začel božati po pizdi in jo počasi slačiti. Zdaj se ni več upirala.

Medtem mi je otrdel. »Polona, v usta ti ga bom dal.«

Nič ni rekla, ampak ga je samo brez besed začela globoko in vešče lizati. Teh reči človek ne pozabi, ko jih enkrat zna. To je tako kot s plavanjem ali vožnjo kolesa. Ko enkrat znaš, znaš. Nato sem jo prepognil čez naslonjalo kavča, z roko zatipal in razprl pizdo in ji ga zarinil do konca.

»Oh, ohhhhhh, kako mi paše.«

Pismo saj mi gre dobro kot pred dvajsetimi leti. Namreč osvajanje žensk. Babo je res potrebno čim prej in pošteno nabrisati, kot bi rekel Martelanc ali še bolje gospod Serpentinšek z radia Ga-ga. Ne zgubljeni besed, čimprej akcija in telesni stik. Ženske imajo rade, da ima dedec pobudo. Potrebno je kar nemudoma predlagati in zgrabiti. Kaj bi z odvečnim filozofiranjem, sem premišljeval med tem, ko sem jo porival z različnimi hitrostmi.

Zdaj, ko sem spet dobil pravi občutek, bom verjetno še nekaj boljših učiteljic v zbornici pofukal. Saj je pol zbornice samskih. Nekatero so od tega že kar malo nore. Zato pa so tako zajebane z dijaki. Temu se reče sindrom SPB, (slabo pofukane babe) kot je moji bivši nekoč med nočnim dežurstvo razložil nek žal že pokojni kirurg. Po strastnem koncu se je kar gola usedla nazaj na psa na stolu.

»Vidiš s to beštijo si pomagam, kaj pa hočem. Pa ne misli, da gre za sodomijo. Jaz psu nikakor in nikoli ne bi dala, ali bognedaj, da bi mu ga celo lizala, kot sem videla v nekaterih perverznh filmih. Ne to nikakor. Samo takole sedeč na njem, si njegov gobec zabijem med noge, potem pa ga zgrabim za ovratnico in neusmiljo porivam vanjo, dokler mi ne pride. Zakaj pa misliš, da imamo ženske pse. To je ja javna skrivnost.«
Obe ženski imata očitno svoje žive pripomočke sem pomislil in že se je vrnila Tamara.

Polona je odhitela nazaj v kopalnico, da se uredi. Nazaj je prišla urejena in se delala kot da se ni nič zgodilo, le poteze na obrazu so se ji zmehčale. Usedla se je na fotelj, se pravi na psa, ki je tam ležal zvit v klobčič. Tamara pa me je tudi zarotniško in pohotno gledala tako, da mami ni videla.

Jebešmimatem, sem premišljeval, pa naj še kdo reče, da ni Boga. Sam sebi nisem verjel, da me je doletela taka sreča.

»Milan potem se ti pa nič in nikamor ne mudi, če sam živiš?«

»Res je Polona prav nikamor.«

»Ostani pri nama vsaj še danes. Jutri je itak nedelja, bom nekaj boljšega pripravila za kosilo.«

»Okey, velja. Zdaj pa bi se šel malo stuširat, če dovoliš?«

»Seveda, izvoli, čakaj ti bom dala svežo brisačo.«

»Kdor rad fuka, zlo ne misli,« sem rekel sam sebi in odšel pod tuš.

Popoldan sem se malo razgledal po njuni knjižni omari, naletel na knjigo GENOM in začel brati.

»Pizda zanimiva zadeva. Polona tole mi boš pa posodila, ker je za en dan le preveč branja.«

»Seveda, ni problema, saj boš še kdaj prišel, kajne?«

»Misli, da skoraj zagotovo, če se le ne bo kaj zapletlo.

»Le kaj naj bi se?«

Zvečer smo gledali MILIJONARJA in počasi cukali Traminca. Ženski sta bili navdušeni, ker sem vse vedel. Po ODMEVIH pa smo šli spat.

To noč je Tamara prišla k meni že okrog polnoči. Ravno toliko, da je bila gotova, da mami spi. Najprej sva se počteno prelizala in poljubljala, nato pa sem se spravil nanjo in jo pofukal, malo kasneje pa še na boku s strani in jo držal izmenično za joške ali boke. S strani znam porivati samo, če ležim na desnem boku, na levem nikakor ne bi znal. Podobno vožnji po levi nekje na angleškem podeželju.

Res sem se počteno potrudil. Tako nebeško priložnost bi spustil samo čistokrvni peder ali pa popolna reva, ki se pizde boji, bi jo pa rad. Malo sva še poležala.

»Veš Tamara, nekaj ti moram priznati.«

»Kaj pa? kar povej.«

»Pripravi se, da ne boš preveč šokirana in od užaljenosti in česa podobnega začela kričati.«

»Ja le kaj bi bilo lahko tako šokantnega? Veš danes smo mladi na vse navajeni, če je karkoli v zvezi s seksom pa sploh.«

»Zjutraj, ko si ti šla v trgovino sem ti pofukal mamico.«

»Kaaaj?« Z roko sem ji za vsak slučaj takoj prekril usta.

»Saj to ni nič takega. Zate sem itak prestar, mamica pa je tudi težko brez kurca. Ali ji mar ne privoščiš? Če ni fovšije je za vse dovolj.«

Malo je pomolčala.

»O ti prasica, dela se fino, v resnici pa takole.«

»Ja saj ti tudi rada fukaš ljubica. Če bi vedela zate, bi bila najbrž ona še bolj jezna. Na vso srečo si polnoletna, če bi ne bila se te vsekakor ne bi lotil.«

Počasi se je pomirila in šla spat nazaj v dnevno.

Še dva dni sem ostal kar v Zalogu. Delali smo se, kot da nimamo pojma za skrivnosti eden drugega. Potem sem šel za nekaj dni domov in se malo pred prazniki spet vrnil

za tri dni. Tokrat sem v Tamarini odsotnosti Poloni zaupal, da sem ji hčerko pošteno pofukal.

»O ti prasica mlada, smrklja hudičeva, česa ne poveš?«

»Ne razburjaj se Polona, saj smo bili mi ravno taki, ko smo bili mladi.«

»Ne pa ne, jaz že nisem bila.«

»Ah pusti to, kaj nisi bila. Morda samo priložnosti nisi imela prave?«

No in potem sem lahko obe izmenično fukal, samo skupaj ju pa nisem uspel spraviti. Kadar sem imel opraviti z eno se je druga praviloma zaprla v svojo sobo in počela nevemkaj. Le tu in tam sem na hodničku zaslišal, da je manjkajoči člen šel v WC ali kopalnico in najbrž vmes malo prisluhnil na vratih.

13.

Zadnji večer, vsaj tako sem upal in bil prepričan, sem preživel v dnevnem prostoru C oddelka. Družčina je bila tu na prvi pogled povsem drugačna kot na zaprtem, toda v resnici temu ni bilo tako. Razlika je bila samo v tem, da so bili tu že z medikamenti zafiksani in zato pomirjeni tipi ali pa taki od katerih sta dvignila roke tako Bog kakor stroka in sicer v smislu nekakšne dokončnosti. Človek je v tako v nepopravljivo stabilnem stanju, dementen ali karkoli pač že je. Oziroma boje rečeno v stanju počasno napredujočega vegetiranja na poti proti večnemu zahodu.

Poleg mojih dveh cimrov, pijancev Franceta in Romana, ki jima je bil dan nekaj tedenski premislek v smislu ali bosta šla na tako imenovano resno zdravljenje, kjer ju bo skupinska terapija poiskušala nekoliko prosvetliti ali pa kar domov na stara pota in potem povratek nazaj v čas, ki je v tem primeru neka naključna spremenljivka, z verjetnostjo plus, minus toliko in toliko, pač glede na odmaknjenost zadnje hospitalizacije, odnosov v družini, okolja in podobno.

»Aaaaaa, bubuuu, mhmhmhmmmm,« je nenadoma vstal skoraj osemdesetletnik, čigar glava in nekoliko ukrivljena postava je spominjala na Brkatega sera in se držeč za zadnjico odbzel proti WC-ju.

»A si ga videl kaj, pizda mu materina, Modri dirkač. Ta stari kar hodi in serje vmes. Jebemomater, da se mora človeku vse zagravžat med takimi koštruni in junci.«

»Kaj hočemo Roman, star je že in z možgani popolnoma adijo. Kaj pa če tudi nas kaj takega doleti, na stara leta?«

»Raje koj crnem, koj bi se raje fental.«

»Hja, lažje je reči kot storiti.«

»Ne jebeš mi mater, da bi se. Tamle skozi ono odprto okno na koncu hodnika bi skočil dol na beton na glavo. Mislim, da je dovolj visoko.«

»Tudi jaz mislim, da bi v tekem primeru bila še najboljša evtanazija.«

»Evtanazija, kva je pa to spet za en hudič?«

»Da ti pač medicina pomaga umret, če sam želiš, ko si enkrat dovolj velik revež.«

»Ja to bi že zdavnaj morali uredit, jaz sem koj zato. Samo barabe nočejo tega narediti veš. Preveč denarja vlečejo na račun takih, ki so desetletja po norišnicah.«

»Po moje je pa to globlje etično vprašanje.«

»Kakšno vprašanje?«

»Etično, moralno ali kakor že hočeš to imenovati.«

»Je kurac moj moralno. Kdo pa je danes še toliko fuknjen, da bi si še z moralo trapil možgane? Še za potrebne reči jih imamo premalo.«

»Ja veš, težko je nekoga evtanazirati, če pa sploh zase ne ve in ni prišteven.«

»Ja saj ravno zato ga je pa treba pospraviti, ker ne ve zase.«

»Ne vem, ne vem. Po moje preveč poenostavljeno razmišljaš.«

»Ma kurc kva pa imaš od življenja. Če kaj dobrega poješ, popiješ in pofukaš, to ti je vse, dragi moj. Samo tisti časi za kaj dobrega pofukar so za nas minili.«

Nesmiselne debate sem se naveličal in ker je bilo zunaj zaradi poletnega časa še svetlo sem šel še malo na dvoriščno klopco sedet pod lipo. Nameni sem se malo iti vase, v tako imenovano kontemplacijo kot temu rečejo farji. Pa nisem bil edini, ki si je želel še malce večerne svežine.

»Smer prisesti gospod.«

»Seveda, ni problema.«

»Imate morda vžigalice ali kaj podobnega.«

»No to pa imam, čeprav ne kadim, izvolite.«

»Dovolite, da se vam predstavim. Moje ime je Angelca, Lukman Angelca.«

»Me veseli, moje pa Milan.«

»Veste, današnji svet je tako silno nevzgojen. Ljudje nimajo več nikakršnih manir. So kot voli, samo debelo gledajo in iščejo samo še materialne koristi. Pravi primitivci, vam rečem. Jaz sem bila svoje čase velika dama, veste, no saj sem še mimogrede rečeno.«

»S tem bi se kar precej strinjal gospa. Kako pa to, da je takšno stanje. Ali je bilo včasih drugače?« sem vprašal gospo staro že vsaj kakih petinsedemdeset let.

»Ah seveda je bilo. Še zlasti pred vojno. Potem so najprej ta rdeči vse spridili. Seveda nevzgojeni, malopridni hlapci so prišli na oblast, kako naj bi sploh bilo drugače. No v zadnjem desetletju pa še njihov podmladek in pa ameriški vpliv totalne komercializacije.«

»To drži gospa, vendar tudi prej je bilo dobro samo za dolčene ljudi, za vse a nikoli.«

»Že, že samo tako je pač na tem svetu, v naravi in stvarstvu nasploh. Stvari so seveda hierarhično urejene, ker drugače ne more biti. Saj vidite kaj so potem ti hlapci, konjski tatovi, kravji prekupčevalci in njihovi potomci naredili. Skoraj vso kulturno dediščin so pokradli za zasebne zbirke, nekaj dobesedno zaminirali, gradove prepustili propadanju. Strehe so podrte, zidovi se krušijo, prerašča jih mah, interieri do konca demolirani. Njihovi dediči pa so v zadnjem desetletju pokradli in sprivatizirali še tisto kar je dobrega ostalo.«

»Imate prav, vendar jaz vseeno upam, da bo počasi vendarle bolje.«

»Prav kmalu tega še ne boste videli. Ta oblast, ki je v sedlu že vse od osamosvojitve seveda ni na položaju zaradi svojih sposobnosti. Za njimi stojijo sive eminence in UDB-ovski kapital. Dajte no, kje bi se ti golobradi ljudje obdržali samo zaradi svojih sposobnosti toliko časa na oblasti. Kje pa imajo kakšne sposobnosti? Mogoče med nogami? Še v to dvomim. Saj vidite, da so nekateri dobesedno polpismeni, da o govorniški veščini ne izgubljam besed. Tako imenovani kvadrivium in trivium v srednjeveškem šolstvu je več odvrnil kot današnje šolstvo. Tedaj sta bila recimo retorika in logika zelo pomembna predmeta, danes večina o tem nima pojma. In to naj bi bili politiki? Starogrški sofistiki so jih daleč prekašali.«

»In menite, da ne bo še kmalu šlo na bolje za večino.«

»Ah seveda ne. Tudi, če se oblast začasno zamenja, jo bo potem tako imenovana leva opozicija s svojimi sivimi eminencami minirala in maksimalno nagajala na vsakem koraku. Boste videli, same interpelacije bodo, tako da se sploh ne bo dalo nič drugega delati. Bojijo se namreč, da bi kdo razkril ali celo pripeljal pred sodišče velike ribe, posebno tiste iz ozadja. Ti ljudje so pripravljene na atentate in politične

umore za vsako ceno, samo da njim ostane denar in oblast. Sicer pa so to njihovi predhodniki že dokazali z dejanji. Še dobro se spomnim, kako nam je ravnatelj v šoli kjer sem poučevala francoščino govoril, da so za uničenje razrednega sovražnika dovoljena vsa sredstva. Veste jaz sem bila celo za tega partijca neke vrste »un famme fatal.« Pa o revanšizmu so govorili. Nikoli ni šlo za nikakršen revanšizem, temveč kvečjemu zato, da se temeljito izpraša samo nekaj najbolj odgovornih ljudi za vojne zločine in se jim sodi. Soditi recimo petim vojnim zločincem pa seveda ni nakakršen revanšizem. No ja saj ne rečem, tudi na desnici ne manjka konjedercev in šintarjev, ki bi kar počez linčali. «

»Ja ne vem gospa, bomo videli. Pravite, da ste učili francoščino?«

»Da seveda, moj mož pa je bil velik zgodovinar. Njegov kolega, seveda kolega v navetnicah s katerim sta skupaj poučevala, je bil pravo nevedno zmene v primerjavi z njim. Na fakulteti bi moral poučevati, pa so ga onemogočili. Za gimnazijo pa sva jima morala biti dobra. Namreč niso imeli kadra. Saj bivši pastirji in njihove majerice pač niso nič znali. Taki so potem, ko so naredili kak tečaj prišli v službo kam na občino ali partijske komiteje. Tam je bilo največ falirancev in moralnih sprijencev.«

»Gospa mislim, da imate vsaj večinoma prav, če že ne vse. Vendar to so že nekoliko obrabljene teme, se vam ne zdi? Zdaj grem počasi na oddelek in spat. Lahko noč.«

»Lahko noč gospod. Prijetno spanje.«

No ja, ženska si je vsaj malo olajšala dušo. Hudič pa je v tem, da je to kar je povedala v glavnem vse res. To namreč sam vem že kakih trideset let. No ja, ali pa tudi ni hudič, imamo vsaj snov za debatio in šimfanje, če že drugega ne.

Na vrhu stopnic sem se ustavil in še malo posedel na klopci pri zidu. Po hodniku mimo se je zamišljeno sprehajal nek človek z očali in šopom papirja v roki. Že včeraj in tudi danes sem ga mimogrede opazoval, vendar je bil v glavnem tiho in hudo zamišljen.

»Kako kaj, vreme je pa danes kar lepo,« sem dejal kar tako, ko je šel mimo. Zdrznil se je in pospešil korak do konca načrtane poti, kjer je naredil obrat in spet šel nazaj.

»Pravim, da je lepo vreme,« sem ponovil.

»Kaj a vreme, kakšno pa je?«

»Pravim, da je bil današnji dan lep.«

»Aha, da je bil lep, nisem se posebno poglobljajal v to,« imam preveč drugih misli.

»Prisedi malo, bova kakšno rekla pred spanjem,« nočna ekipa sester in strežnikov je že začela prihajati.

»No pa bom, kaj si že rekel o vremenu?«

»Da se bodo vremena Kranjcem zjasnila,« sem se pošalil.

»Aja kakor komu, mene gre vedno slabše in me vedno bolj skrbi.«

»Kako to?«

»Sosedje mi nagajajo, zasledujejo me in me poskušajo zastrupiti.«

»To pa skorajda ne verjamem. Ali si bil kakšna pomebna vohunska živina ali kaj podobnega, da bi ti kdo kaj hotel?«

»Jaz ne, pravo sem študiral tri leta, potem pa nisem mogel več. Spoznal sem, da gre za svetovno zaroto in tisti, ki je s tem seznanjen jim postane nevaren in ga na vsak način hočejo uničiti. Z menoj je že tako, zato sem raje pustil vse skupaj.«

»In še vedno nimaš miru pred temi strahovi? Po mojem niso realni.«

»Ne, seveda ne, ko si enkrat na spisku, gredo do konca. Ni ga kraja na svetu kamor bi se lahko skrnil. Zato pa sem neprestano na preži. Tudi za bolnišnično osebje nisem gotov, da ni kdo od zarotnikov med njimi. Nisem ziher za nobeno stvar, razumeš? Zato vsak dan sedim drugje pri kosilu ali pa si s sosedom zamenjam krožnik, tako da je manj možnosti da bi zastrupljena hrana prišla do mene.«

»Čudno, kako pa potem kaj doma shajaš? Si sam kuhaš?«

»Sam ja. In pogosto menjam trgovine in čas nakupov, da jih zavedem. Še ko sem že v trgovini se navadno premislim in kupim čisto nekaj drugega kot sem nameraval.«

»Ah to si delaš skrbi in delo brez potrebe.«

»Ne, ne, za gornjega soseda vem, da mi je že poizkušal napeljati plin v stanovanje. Opazil sem, ko je bila vtičnica razmajana. Odprl sem jo in videl notri napeljano oranžno rebrasto cev. Take barve in cevi pomenijo nevarnost in so kot nalašč za strupen plin. Tudi policija, ki sem jo poklical, mi nič ni hotela verjeti. Tudi med njimi so zarotniki.«

»Ti, to je pa res zajebano življenje potem, kaj?«

»Ja je, seveda, za popizdit in znoret. Sam sem potem v vse te cevi natlačil gumo in kit za okna, pa še z lepilom sem jih potem zalepil.«

»In kaj imaš v teh papirjih?«

»Sumljive avtomobilske številke tablic. Vsakega, ki ga vidim več kot enkrat si zapišem številko in znamko avtomobila. Ne boš verjel, nekatere imam že tudi po več

kot stokrat zapisane. In ti potem še vedno trdiš, da ne gre za zaroto, in da mi ne sledijo?»

»Jaz sem v to prepričan. Ljudje se v glavnem ukvarjajo sami s seboj. Vsaj devetdeset odstotkov se ljudje ukvarjajo sami s seboj, celo ko so v službi. Moški si na skrivaj mečkajo kurca pod mizo, ženske pa pizde in se jih vsake toliko hodijo osveževati v WC.«

»Ja jaz v to ne verjamem, ker vem, da me hočejo pokončati,« je še rekel in šel na ponoven obhod po hodniku gor in dol.

14.

Prišel je čas slovesa bratje,
Čas je da gremo,
Otožen je naš spev,
Podobno smrti je slovo...

12. julij 1980. Car Tito je četrtega maja umrl v Ljubljani. Za Novo leto sem se oženil in igral na lastni ohceti, si morda misliti, ha, ha, ha, ha...? Sarkastičen smeh. Pojem izhaja iz starega Rima. Prišel je od tega ker je mrtvim rimskim vojakom ostal na obrazu čuden nasmehek ker so jedli neko strupeno rastlino, pa sem pozabil katero. Moja žena je bila prav gotovo postavnije in lepša, kot pa hipijeva fantastična pička. Resnici na ljubo je treba reči, da je za menoj zaostajala za kakih 30 točk po IQ-ju in po izobrazbi za polno kombinirano vozilo različne zahtevne in strokovne literature. Ampak drugače je pa kar šlo. Ta zaostanek je bil samo relativen, glede name, ne gleda ne plebs na splošno. Bila je dostojno pametna in predvsem tiho, nikoli ni blebetala brez potrebe, kar pri ženski zelo cenim. Pobral sem jo kot revco, ki jo je agresivno pijani oče pregnal od hiše že v srednji šoli, baje brez kakega razloga. Vse

premoženje je imela v plastični vrečki, ko sem jo vzel k sebi. To pa je bilo nekaj spodnjic, majic, »T-shirts«⁹⁰ še ene kavbojke in nekaj steklenih različno pobarvanih kozarcev in stekleničk. Nekaj časa je to mojo potezo zelo cenila, čez osemnajst let, ko sem bil pa jaz na tleh je pa na vse pozabila in bi me najraje z nogo za vrat pomagala povsem potopiti. Pa ji ne zamerim in nič ne očitam. Pravi moški se mora sam pobrati, če pade, drugače pa naj kar crkne, tako je moje mnenje. Na žensko bergljo se dedec ne more opirati.

Pizda smo degenerirana družba. Če nekdo reče, da je najhitrejši v teku, ali da najvišje skoči je to uredu. Tudi, če nekdo reče, da ima raka ali odrezano nogo ni nič narobe. Pa če pove, da je diplomiral in naredil hišo se tudi še da prenesti. Če pa človek zase pove, da je pameten ali lep in izobražen bolj kot cela zbornica skupaj je pa to nezaslišano bahanje in važnanje, čeprav je samo golo empirično dokazljivo dejstvo, z znanimi merili in metodami merjenja. Podvomi se celo, da je človek sploh normalen. Morda bi ga bilo potrebno prisilno hospitalizirati in mu dati močna pomirila.

Aha, da ne bom preveč zašel. Zakaj ta pesem na začetku poglavja? Tega dne sem se pri šestindvajsetih letih odpravljaj v vojsko, v JLA v Novi Sad. Uf žalosten dan. Ženo sem ravno prav temeljito vzljubil, sem pa moral oditi, k sreči ne čez dolgih sedem let, se bova vidla spet...pač pa čez eno leto. Toda to se mi je zdelo čisto preveč, »to much«⁹¹. Za ljubco ne vem, če je jokala, vem pa zase, da sem. Ne sicer naglas, kot kaka histerična baba. Jokal sem neartikulirano kot se temu reče, v srcu in oči sem imel tako mokre, da sem komaj videl kaj skozi okna vagona. Tudi useknil sem se zelo pogosto. Morda bi bilo bolj pravilno reči usekaval ali smrkal.

Na vlaku za Beograd, Niš in Gevgelijo je bilo precej ljudi, toda čisto poln pa le ni bil. V nekem kupeju je bil pri oknu še prazen sedež. Zdomci, Bosanci iz Nemčije so sedeli notri, noge na nasprotni sedež, seveda brez čevljev, tako malo za aromo. In potem malica: burek, čebula, česenj, klobasa, kruh, sir in seveda »mekana rakija.«⁹²

Dremuckal sem pri oknu in premišljeval.

---

⁹⁰ Vrhnja majica

⁹¹ preveč

⁹² tropinovec

To bo...na tem pa utegne nekaj biti...zdaj sem te morda le izsledil o Bog skrivnostni in molčeči. Seveda na koncu svetlobne hitrosti se začne večnost in novi Jeruzalem. Čas se ustavi in potem je tam vsa večnost kot en sam dan, vse je samo sedanost. Pri Gospodu je tisoč let kot en dan. Bog ni mrtev. Dobre filozofe sicer cenim bolj kot papeža, samo v nekaterih stvareh se pa tudi oni motijo. In tudi glede gravitacije se mi že nekaj časa svetlika. Hitrost, masa, prostor in čas so od nekdaj povezani obrazi iste glave, kot beneške maske. No saj v temelju je to vse znano. Zaradi velike ali še večje mase ni prostor ukrivljen kar tako, ampak je ukrivljen na račun časa, ker čas potem minimalno zaostaja. Sicer pa tudi, če imajo evolucionisti prav, če Bog že ne obstaja ni nobenaga razloga, da se ne bo nekoč z evolucijo razvil in bo torej šele nastal, kar pa spet v skladu z atributi Boga, namreč da je večni in vsemogočen hkrati pomeni, da obstaja že zdaj, in da je obstajal že od nekdaj. Ha krog se zaključi in PI, ter druge konstante se zašpilijo v višji, peti dimenziji. Izven vsega kar je bilo, kar je in kar bo pač nič ne more biti. In enost prostor-časa je točno to, da nobena beseda in nobeno dejanje ne pade na tla, saj izven bivajočega nima kam pasti, kajti tam je nič. Leibtzova dilema: »zakaj obstaja nekaj, če bi bilo pa enostavneje, da ne bi obstajalo nič,« je samo navidezna. Osnovna lastnost nebivajočega je, da ne biva, kajti tisti trenutek, ko bi začelo bivati bi ne bilo več nebivajoče.

*

Vlak je brzel mimo Zagreba, čez slavonsko ravnino do Rume in Beograda. Tam sem izstopil in se znašel v že napol orientalskem svetu. Postaja je bila nezaslišano umazana, popljudvana in nasmetena. Na peronu pa vsi mogoči ljudje, od opankarjev do kravatarjev. Pa seveda vojaška policija, z belimi opasači ni nikjer manjkala. Tam sem presedel na lokalni vlak z nepobarvano aluminijasto karoserijo in naprej V Novi Sad. Pri srcu mi je bilo izjemno težko, pa ne da bi se vojske bal, kje pa. Takoj po osmem razredu sem imel celo ambicijo postati vojaški pilot. Bral sem stripe, kot je »Plavi vijestnik«, »Den Deri, pilot bodočnosti« in »Flasha Gordona« in se nad poleti, če za enkrat še ne vesoljskimi popolnoma navdušil. Bil sem že na zdravniških pregledih v Mladiki in sprejet na vojaško letalsko gimnazijo v Mostarju. Potem me je pa mama, (tipična slovenska posestniška, zaščitniška in od odnosov odvisna ženska) štirinajst dni prepričevala naj nikar ne grem tako daleč v širni svet in to sam, in da mi bo še žal »et cetera«⁹³. In sem končno popustil in šel v lokalno gimanzijo.

---

⁹³ In tako dalje

Samo zdaj, ta tip pešadijske vojske in to pri šestindvajsetih letih mi pa nikakor ni bil po volji. Osemnajstletnika lahko navdušiš za vojaka in mu opereš možgane, izobraženega šestindvajsetletnika pa v to neumnost lahko kvečjemu še prisiliš. Poleg tega pa sem doma pustil komaj pol leta poročeno ženo, ki sem jo zelo ljubil in to je bilo najhujše. Za vojaščino v tistem trenutku nisem imel niti najmanjšega zanimanja več. Sploh pa ne za navadnega vojaka. General bi morda še bil, kaj manj pa ne. Pa še to samo pod pogojem, da imam nad sabo kolikor toliko normalnega obrambnega ministra in vlado, tako kot je ta trenutek pri nas. Vemo, pa da smo imeli v bližnji preteklosti že vse mogoče vrste obrambnih ministrov. In da bi moral slepo poslušati tepca nad sabo, jok, nak, potem tudi general ne bi hotel biti.

V Novem Sadu sem se še malo ogledal po mestu, predvsem po gostilnah in dolival. Pijan sem bil namreč že cel teden pred vojsko in vso pot do Novega Sada. V potovalki sem imel še liter vina in kakih šest stekleničk raznih močnejših pijač po en deciliter. Take so nekoč prodajali na veliko po trafikah. To sem imel za železno rezervo.

Proti večeru pa sem se le javil na Petrovaradinski trdnjavi.

Identificirali so me in zapisali. Potem pa smo ležali tam po travi in v šotorih do jutra. Že kar koj od daleč sem razločil kakšne narodnosti je kdo. Slovenci smo bili bolj tiho z rosnimi očmi, Šiptarji so se grupirali v svoje skupine in se nekaj zarotniško menili. Zagrebški purgerji so se spet fino pogovarjali o svojih temah. Tudi Srbi niso bili v glavnem nič kaj navdušeni nad vojsko kot sem opazil. Še najbolj so žareli od navdušenja in ponosa Bosanci in to praviloma tisti komaj pismeni mladeniči.

Naslednji dan pa sem bil premeščen v kasarno na Majevidi. To je bilo bivše vojaško letališče. Sama ravnina, daleč v daljavi pa Fruška Gora. Postrojili so nas kot jarce, ostrigli na pet milimetrov in marš na kopanje. Potem pa gol na okence, kjer mi je vojak vrgel cunje. Pomeril sem, pa je bilo vse premajhno, »košulja«⁹⁴ brez gumbov, »čarape«⁹⁵ so bile še kar za silo, »čizme«⁹⁶ pa so me žulile, ker so bile premajhne. Pa ponovno v vrsto in menjaj. Končno sem se le nekako primerno oblekel.

Potem pa prva četa, »prateči vod«⁹⁷, drugi odelek. Prva četa je bila po tradiciji vedno najboljša četa v kasarni, neglede na dejansko stanje.

---

⁹⁴ srajca

⁹⁵ nogavice

⁹⁶ Vojaški škornji

⁹⁷ Spremljajoči vod

Prvo popoldne smo vežbali kako se postelje postilja in kako se sploh gre spat v vojski. Mislil sem, da bom popizdil. Razmišljal sem že kako naj se naredim norega in potem na VMA⁹⁸ za kak mesec in domov kot nesposoben, pa se mi ni izšlo. Desetar nas je sredi popoldneva desetkrat poslal spat, tako da smo morali obleči pižame in zložiti obleko pravilno na »kasete«⁹⁹. Potem pa »uzbuna«¹⁰⁰, potrebno je bilo vstati, se postrojiti na dvorišču in tako dalje. Skratka noro za popizdit.

Naslednji dan smo imeli člani Zveze komunistov prvi in zadnji partijski sestanek v vojski. V ZK me je spravil nek lokalni aparatčit, četrtintelektualec, ki ni znam misliti s svojo glavo, čeprav naj bi bil profesor, baje je ponoči včasih po radiu poslušal nezemljane in z njimi poskušal komunicirati. Skratka kot se temu reče, lastne pameti ni imel za pet dek zemfa. Delno sem tisti čas celo verjel, da je sicer zdaj še vse narobe in pokvarjeno, ampak sčasoma bo pa človek le moralno evoluiral in se bodo stvari uredile. Pa so se kurac uredile, je prej država propadla, hvalabogu.

Na tistem sestanku smo bili toliko, da nam je kapetan Joca Milovanović povedal, da v vojski pač ne more biti samoupravljanja, da naj se prizadevamo za »tekovine«¹⁰¹ NOB in revolucije in amen, konec maše. Najbolj nezaslišano se mi je zdelo, ko sem čez pet mesecev za dan armade, 22. decembra na ta račun dobil značko primernega vojaka, čin razvodnika in štirinajst dni nagradnega dopusta. Za kaj neki, kaj pa sem koristnega naredil? Nič, razen tega, da nisem delal problemov. Sploh pa se mi je zdel škandal in sem se sramoval pred kolegi, ko je bila čez štirinajst dni v glasilu »Naš vojak«¹⁰², objavljena moja slika z utemeljitvijo zakaj sem dobil značko primernega vojaka. Pisalo je: »Bil je vodja glasbene sekcije v kasarni, še posebno pa se je izkazal pri uvajanju mladih vojakov v Zvezo komunisto?« Nezaslišano. Res sem igral bas kitaro pri našem vojaškem bendu, bili pa smo si enakopravni, o kakšnem komunističnem novačenju pa ni bilo niti govora.

»Kako morajo preklete prasice tako lagati in mi delati sramoto,« sem razmišljal.

Čez štirinajst dni po sprejemu smo šli kopat 24 kilometrov dolg telefonski jarek za tri tedne na Fruško Goro in nastradali malo manj kot golootočani. Vsaj šikanirali nas niso tako kot njih. Vsak dan pet metrov dolžine, meter dvajset globine. Spodaj širok

---

⁹⁸ Vojno medicinska akademija

⁹⁹ omarice

¹⁰⁰ alarm

¹⁰¹ pridobitve

¹⁰² Naš vojak

osemdeset centimetrov zgoraj pa meter. Teren pa nemogoč, enkrat ilovica, drugič strmina in vse polno korenin, tretjič skale, ki jih je bilo potrebno minirati. Kopali smo od jutra do večera, pa še nekajkrat nisem bil gotov. In povrh komarjev, da je bil človek kar črn po rokah in obrazu, teh hudičev se ni dalo odgnati. Zjutraj so me tako bolele roke, da prvih deset minut sploh nisem mogel držati žlice v rokah, da bi jedel. V tistih treh tednih sem shujšal za devet kilogramov. V primerjavi s trpljenjem golotočanov je bil pa to čisti užitek in razkošje, prave taborniške počitnice, he, he, he...

Ko smo se vrnil nazaj, dva dni počitka potem pa za teden dni nabirat hruške v nasad pri Iliči. Oficirji so si nakradli polne »dojce«¹⁰³ raznega sadja in smo ga potem razvažali na njihove domove po celem Novem Sadu. Pizda sem premišljeval in to naj bi bili komunisti in JLA kovačnica bratstva in enotnosti. Kakšni komunisti neki, navadna lopovska banda.

Ko smo končali s hruškami pa za dva tedna v Bačko Palanko, oziroma Karađorđevo, obirat semensko koruzo. Bilo je že konec novembra. Vsak naj obere eno vrsto na dan, in da mi niti »jedan klip«¹⁰⁴ ne ostane na koruzišču, nam je zabičal kapetan. Oh saj to bo pa šlo sem bil prezgoden optimist. Obiral sem do obzorja in potem spet do obzorja in spet do obzorja in tako dalje in vrste ni bilo konec pred večerom. No ja samo to delo ni bilo težko, edino mraz je že bil in polje vse blatno in mokro. Vrane in krokarji so preletavali polje in včasih je zadišalo že pos snegu.

No potem me je pa starejši vodnik prvega razreda Pupovac Milan poslal domov po ojačevalec in kitaro. Pa značke naj mu prinesem, ker jih zbira mi je naročil, k sreči sem imel pest ruskih značk. Človek je bil velik več kot meter devetdeset, imel je vsaj sto štirideset kilogramov in stalinistične brke. Drugače pa je bil primitivec in vulgarnež »prve klase«¹⁰⁵, ne samo starejši vodnik prve vrste. Za seksualno zloženko in blažjo kletvico »puši mi kurac«¹⁰⁶ sem prvič slišal v vojski. Tako so preklinjali, da sem se prve tedne, dokler se nisem malo navadil samo čudil od kje jim tak besedni zaklad. Praktično ni bilo stavka brez vsaj ene seksualne kletvice.

Ta starejši vodnik se je kot posebne vrste patron pokazal tudi na prvem streljanju na strelišču. Po osem naenkrat nas je streljalo. Morali smo na povelje stopiti v jarek,

---

¹⁰³ Vojaški kamion znamke TAM

¹⁰⁴ En storž

¹⁰⁵ Prve vrste

¹⁰⁶ Pokadi mi penis

položiti puške na okop in dati levo roko nazaj na hrbet. V dlan so nam potem dali po pet nabojev za poizkusno streljanje in pet za zaresno za točke. Kapetan nam je razložil kako moramo streljati in kakšna, da je tarča. Starejši vodnik pa se je za nami sprehajal z rokami na hrbtu in stalno nekaj komentiral in zafrkaval vojake kakšne napake, da delajo in kakšni so. Mlad polpismen in nekoliko zaostal vojaček Živko Mamula iz Bosne, ki je v civilu vlačil drva iz bosanskih gozdov ni nič zadel. Morda tudi zato ne ker so bile puške kalašnikov nekakovostne in sploh niso imele ravnih cevi in naravnanih merkov.

»Ajde jebote Mamula, jebem ti krvavu majku. Kakav si mi ti vojniki? Ti si mi kao neki šmokljavi bugarski vojniki, koji ništa ne pogodi. Daj da ti ja pokažem kako se gadža.« Vojaček mu je dal kalašnikovko in starejši vodnik je sam stopil v jarek in streljal. Pokazatelj zadetkov je patkrat dvignil rdečo zastavico, kar je pomenilo, da naj bi vodnik vseh petkrat zadel.

»Evo jel si vidio sad, kako se gadža?«

»Jesam, družo stariji vodniče, služim narodu.«

Na koncu streljanja smo ostali vojaki vprašali pokazovalca zadetkov, če je starejši vodnik res vse zadel?

»Ne seveda ne, niti enkrat ni zadel. Samo jaz sem mu pokazal, da je vse zadel, sicer bi še meni jebal mater ali pa me poslal celo v zapor.«

Ja taka je bila ta »naša« jugoarmada. V bistvu se je režimo šlo samo za lastno preživetje, pa tudi če zato pade magari pet milijonov ali več navadnih vojakov, topovske hrane.

Ko sem pripeljal »pojačalo i gitaru¹⁰⁷« sem pa celo leto igral s fanti v vojaškem klubu, in velikokrat tudi v domu JLA v mestu in po raznih krajevnih skupnostih. Za vojaška merila sem se imel dobesedno fantastično. Samo meni je bilo zaradi nostalgije poženi vse tako odveč, da se mi je glasba trajno zagnusila. Dobil sem vietnamski sindrom.

Vsako igranje smo začeli s pesmijo Jugoslavija, »od Vardara pa do Triglava, od Đerdapa pa do Jadrana.« in končali s pesmijo »Družo Tito mi ti se kunemo¹⁰⁸« ali pa obratno. Kot sem že omenil je šel tovariš Tito ravno tisto leto k Svetemu Petru ali k Hudiču, kdo bi vedel. To bomo šele po smrti zvedeli. Pa vmes je še »if than, else if,

---

¹⁰⁷ Ojačevalec in kitara

¹⁰⁸ Tovariš Tito mi ti prisegamo.

case 1..¹⁰⁹ in tako dalje«. Koliko je bila ta več stokrat ponovljena prisega vredna pa se je dokončno pokazalo v devetdesetih letih. Poleg mene so bili v ansamblu še trije. Zagrebčan Čiko je igral klaviature, prav tako zagrebčan Bubi kitaro in pa še »nišlija¹¹⁰« Nebojša bobne. Peli smo pa vsi štirje. Glasba je bila še kar, zelo malo njihove cigu-migu narodne glasbe, ki jo je vrtel radio Čačak. Bili smo za spoznanje bolj prosvetljeni in smo igrali »starogradske«, ki so mi bile zelo všeč, na primer »Fijaker stari ulicama luta¹¹¹« in pa veliko Novih fosilov, kot je »Košulja plava¹¹²«, »Lastavice moja mala¹¹³« in podobno. K nam je pogosto hodila iz bližnje krajevne skupnosti gimnazijka Đurđica in pela. Nebojša jo je zapel in obdeloval potem celo leto. Neko nedeljo sva šla skupaj v mesto.

»Greva pogledat k Đurđici,« mi je rekel Nebojša.

»Ajde stari, pojdiva.«

Cin, cin, cinnn, pozvoniva v osmem nadstropju stolpnice sredi Novega Sada, na ulici prve Vojvodinske brigade 35.

Na vrata je prišla njena mama.

»Kaj pa vidva vojaka, koga iščeta?«

»Đurđico.«

»Tako j bom poklicala. Đuržice, dođji ovamo, dvojica vojnika te traži.¹¹⁴«

»O zdravo, stopita naprej. Nisem sama, prijateljica Sanja je pri meni.«

Sobica je bila tipično dekliško urejena. Na stenah slike oboževanih pevcev in ansamblov, in vse sorte kiča po poličkah. Stekleničke, kozarčki, plišaste figurice, razne cunje in podobno. Na gramofonu sta imeli ravno ploščo Oliverja Dragojeviča. Iгла pa je bila na brazdi za pesem Malinkonija in v mislih sem melanholično poletel domov k ženi. Sanja je bila sicer zelo čedna punca. Lepa postavica, ravno prav veliki joški, lepo zaokroženi boki in vse kar obkroža pido, ter dolgi svetlo rjavi lasje. Oči so se ji zapeljivo svetile. Skratka, če bi jaz osel ne bil zatreskan v ženo, ki me je potem baba hudičeva čez osemnajst let pustila na cedilu, bi človek rekel za vse prste obliznit, vštrevši tiste na nogah. Tako pa nisem kazal pravega navdušenja.

Nebojša se je kmalu zalizal z Đurđico, mečkala sta se in mečkala in kmalu začela porivati kar vpričo naju. Sanja je postala vznemirjena kot žival, ki se je nalezla

---

¹⁰⁹ Če, potem, drugače, primer..1

¹¹⁰ Prebivalec Niša

¹¹¹ Star kočijaž se potika poulicah

¹¹² Modra srajca

¹¹³ Moja mala lastovka

¹¹⁴ Pridi sem, dva vojaka te iščeta

skupinskega gona in tudi meni je bilo nelagodno, ker sem klju temu, da je bila dobra pičkica sedel kot tepec.

»Hajde, da se i mi volimo Janezu,¹¹⁵» je rekla Sanja, se usedla čisto zraven mene in me objela čez rame. V jugovojski smo bili namreč vsi Slovenci, ne glede na dejansko ime Janezi. Vsem nam, brez izjeme so pravili Janez, tako oficirji kot tudi meščani.

Objel sem jo tudi jaz in ona me ja začela strastno poljubljati. Kar grizla mi je ustnice, tako je bila punca potrebna spolne potešitve. Jaz sem se na začetku silno mlačno odzival, potem, ko sem med predahi v objemanju in poljubljanju spil še dve ali tri »mekane rakije,¹¹⁶« in jih poplaknil s sokom sem se pa le sprostil in oživel, kaj oživel, postajati sem začel celo rahlo perverzen. Ponudil sem ji kurca v »pušenje¹¹⁷« in Sanja se ga je lotila z maniro mojstrske kandidatke. To je bila pa čisto druga pesem, kot pa tisto prvo srečanje z Ireno na Rožniku. Nekaj malo orientalskega je bilo v njej, saj veste 500 let pod Turki in tako dalje in moram reči, da te punce, ki jim po žilah polje nekaj Orienta so pa res prave ljubice. Vsaka jim čast. Nekatero naše Slovenke so bukove, kot sveža na meter nažagana polena.

Ah to pa je bil seks, jebešmimater. Tako mi ga je pocuzala, da sem kar vriskal in ga sploh nisem mogel več držati v njenih ustih, ker je bil tako vzdražen, da je bolelo. No potem, ko sem ji še jaz pošteno in z občutkom polizal pizdo, in jo tudi ročno zmasiral, da je tudi ona ponorela sva pa kake pol urce počivala. Počivala sta tudi Nebojša in Đurđica. Na gramofonu se je vrtela Dragojevičeva Skalinada, potem pa je ena od deklet zamenjala ploščo in gor dala hit, ki smo ga tudi mi igrali »Volio sam oči zelene¹¹⁸«. Ja to je bila pač velika prednost, da sva bila glasbenika, drugače bi naju punce skorajda gotovo sploh ne šmirglale. Ljubezni z navadnimi vojaki so se nasplošno izogibale. Zelo pa so bila zaželena profesionalna »vojna lica.¹¹⁹« Nanje so pa ženske na jugu trzale kot nore. Na primer kakšen mlad poročnik, »leutenant,¹²⁰« (da bo mladini, ki gleda samo še ameriške filme razumljivo kaj to je) ali celo kapetan, to je bil strup za ondotne ženske. Imeli so takoj stanovanje, dobre plače, zastonj letovanje poleti ob Jadranu ali v toplicah, lahko so bile doma brez dela in še pomembne so se počutile, ker so imele odločnega gospodarja za moža. Z veseljem

---

¹¹⁵ Daj se tudi midva ljubiva, Janez

¹¹⁶ tropinovca

¹¹⁷ kajenje

¹¹⁸ Ljubil sem zelene oči

¹¹⁹ Vojaške osebe

¹²⁰ poročnik

so prenesle, tudi če je padla kakšna »batina¹²¹« občasno. Potem je bil seks še toliko slajši, ker je prebudil mazohistična čustva v njih. Namreč oficir z dobro plačo jo seveda kamot prtegne, nikakor pa to ne bi bilo sprejemljivo, da bi jo »ošamaril¹²²« kak navaden delavec, reva, ki »uopšte nije muško¹²³«.

No po tem počitku sem pa Sanjo še z velikim užitkom in slastjo pofukal. Žganje, kava in sok, pa piškoti, ki smo jih grizljali zraven so delovali, da sem pozabil, da me doma čaka ljubeča žena, ki mi je dobesedno vsak dan pisala in vsaj dvakrat na mesec poslala paket v škatli za čevlje. Pisma so bila vseh mogočih barv, cel mavrični spekter. Mogoče jih še zdaj hrani, ko ima drugega jebača, kaj pa vem. V škatlo za čevlje pa je tako mojstrsko naložila toliko stvari, da je bila kot Pandorina skrinjica. Ko sem vse ven zložil, sem lahko polovico pojedel, pa ostanka še nisem uspel spraviti nazaj v škatljo. Skratka neverjetno.

Zvečer sva šla z Nebojšo nazaj v kasarno. Naslednje jutro, mi je šlo na bruhanje, ker sem preveč pil. Bruhal pa sem samo zeleno kislino in želodčne sokove.

Kasnej nisem nikoli več šel k Sanji. Kar malo sem se sramoval greha, ki sem ga storil napram ženi. V meni je bilo kljub odmiku od cerkve, vseeno nekaj tiste kurčeve puritanske cerkvene etike, ki človeka trajno zaznamuje z občutkom krivde. Od takrat naprej sem sam taval ob nedeljah po Novem Sadu, ali po gostilnah in šel včasih v kino. Enkat me je za vikend prišla celo obiskat žena. Šla sva k ustju Donave in najela hišico ob njej. Pošteno sva se prefukala, sanjariła o prihodnosti in otrokih, ki jih bova dobila in veliko časa preživela v položaju 69. Ostanek pa po Novosadskih gostilnah.

Leto je k sreči minilo, čeprav sem šele zdaj prav dojel relativnost časa. Tisto leto se mi je tako vleklo, kot še nobeno v življenju. Vrnil sem se domov. Ker pa sem bil faliran študent, brata sta med tem iskoristila priliko in okupirala vsak svoje nadstropje v hiši, poleg tega pa sem moral celo v tovarno za navadnega »curakarja¹²⁴« sem se počutil kot kak obubožan ruski plemiči po revoluciji in se občasno zapijal. No tu notri je bil razlog za mojo dipsomanijo, sem šele čez dvajset let domislil. Sicer me je brat lokalnega partijskega šefa povabil, da bi rešila moj falirani položaj in bi se lahko

---

¹²¹ udarec

¹²² okljofutal

¹²³ Sploh ni moški.

¹²⁴ delavca

zaposlil kot obetaven partijski kader. Celo za namestnika sekretarja v krajevni skupnosti so me imenovali in naslednjo leto bi bil lahko partijski sekretar v krajevni skupnosti. Toda meni se je dokončno vse uprlo. Članarine nisem več plačeval in tudi prenehal sem hoditi na partijske sestanke, čeprav so mi »Komunista¹²⁵« pošiljali še skoraj« deset let do sestopa partije z oblasti. Zato pa so me odjebali, po domače rečeno. Kar pustili so me za curakarja in se nihče več ni zmenil zame. Sam sem se moral pobrati in naredi ustrezne korake vse do magisterija in nove službe v prosveti.

15.

V torkovo jutro po prazničnem velikonočnem ponedelju sem se zbudil že zgodaj. Umil sem se in šel do zajtrka malo na zaprt oddelek pogledat »kolege«. Uroš je že paradiral z walkmanom na glavi iz spalnice v dnevno in nazaj in pri tem vsakič prižgal in ponovno ugasnil luč.

Počasi so se primajali iz spalnice tudi ostali pacienti. Delirant je bil zdaj že nekoliko pri sebi. Pavel je bil prešerne in poskočne volje, pred zajtrkom je spet na ves glas navdušeno zmolil:

Sveti angel varuh moj,
Bodi vedno ti z menoj,
Stoj mi noč in dan ob strani,
Vsega hudega me brani.
Amen.

Hipi in Jože sta se za mizo zaupno pomejkovala in finalizirala kratkoročni operativni plan kako bo Jože zafugiral rajfnik, hipi pa živel pri njemu nekaj mesecev.

»Uboga reva sem pomislil,« v mislih sem imel Jožetovo ženo. V bolnico je poslala enega norca, nazaj domov bo pa dobila dva. Jebiga usoda je kruta, »Life is Life,¹²⁶

---

¹²⁵ Časopis ZKS

¹²⁶ Življenje je življenje

kot pojejo Leibachovci. Bosanski Srb Petar je zamišljeno sedel v naslanjaču in premišljeval o krivicah in zarotah.

Pogledal sem skozi okno. Anžiček se je že sprehajal po dvorišču in strastno kadil, pacienti alko oddelka pa so bili ravno pri jutranji telovadbi.

Vrnil sem na odprti oddelek in pozajtrkoval.

Ob devetih je prišla vizita.

»Kako se kaj počutite.«

»Telesno sem solidno, možgani pa mi še delujejo na $\frac{3}{4}$ obratov.«

»Boste ostali do petka pri nas?«

»Ne jaz bi kar šel domov.« Imam veliko dela. V šoli moramo vzeti še Accesove querije¹²⁷ in druge osnove o relacijskih bazah podatkov jim moram še razložiti, na primer SQL¹²⁸ in podobno. Potem je pa še spraševanje, kmalu bo konec šolskega leta.«

»Dobro po kosilu dobite odpustnico.«

»Hvala lepa,« in sem šel.

Po kosilu sem se odpravil na avtobus in domov. Na računalniku se je nabralo 2455 kosov elektronske pošte. Od tega je bilo pametno pisanje samo eno. Fren dica Silvana, mi je pisala nekaj v zvezi z doktorskim študijem, vse ostalo pa je bil SPAM, reklama za Viagra, kako lahko za 5 centimetrov podaljšaš penis in podobno ali navežeš stike s punco svojih sanj. Kar nekaj časa sem potreboval, da sem vse pobrisal. Potem pa sem poslišal Raya Conniffa. Posebno pesmi »harmony¹²⁹« in »walking in the rain¹³⁰« sta mi všeč. Proti večeru sem si ogledal še akcijski film , ki sem ga zložil s ftp-ja. In sicer X-men, čisto zanimiva, rahlo komična akcija o borbi za pravice mutantov. Pizda kaj vse so počeli. Kurt Wagner se je lahko kar dematerializiral in norel kot satanček po Beli hiši. Skratka »kul« zadeva.

Naslednji dan sem šel najprej k svojemu zdravniku, ki me je rahlo oštel, češ kaj bova naredila, da se to preneha?

Dejal mi je: »Kariero ste naredili in dosegli skorajda vse kar je bilo možno. Mislim, da nimate nobenega razloga za sekiranje. Raje malo uživajte.«

---

¹²⁷ poizvedbe

¹²⁸ Sekvenčni poizvedbeni jezik

¹²⁹ harmonija

¹³⁰ Sprehajanje v dežju

»Res je še nekoliko mi ni bolje šlo v življenju. Za vikend sem zmenjen z neko dobro žensko na Ptuju. Občutek imam, da bo zveza uspešna, ker sem jo kar na daleč telepatsko začutil. Zase pa skratka ne vem kaj mi je? To je očitno neka še ne povsem definirana bolezen.«

Popoldne pa sem šel bolj za hec kot za res na Brezje. Antidepresiv Cipramil, ki ga jemljem je že spet deloval, tako da nisem bil nič v DOWNU¹³¹, ampak dobre volje.

»Oče mašo bi plačal. Molite zame k svetemu Antonu, zavetniku prašičev.«

»Kako ali vam svinje ne uspevajo dobro?« je bil radoveden župnik. »Ste kmet?«

»Ne sam sem svinja, vsaj počutim se tako.«

»?«

Župnik je bil presenečen in brez besed.

»Obljubite mi, da boste res molili k zame k svetemu Antonu, zevetniku prašičev. Morda se pa le kaj premakne in čarovnija popusti, tako kot pri Odisejevih prijateljih na Ajaji, otoku čarovnice Kirke.

»Prav obljubim, molil bom za vas.«

Odštel sem mu denar za mašo, in šel v svojega starega, dizel, rdečega forda,(da bi bil vsaj ferrari) in odpeljal kot Srečni Luka ali po srbsko »Talični Tom« v stripu proti sončnemu zahodu.

---

¹³¹ dol

Marjan Čufer je bil rojen v vasi Spodnje Danje pod Ratitovcem, na koncu Selške doline. Od leta 1960 pa živi na Jesenicah. Na Fakulteti za organizacijske vede je diplomiral **univerzitetni program - proizvodna dejavnost in univerzitetni program - organizacijska informatika. Magisterij pa je opravil na ekonomski fakulteti, smer informacijsko - upravljalni sistemi.** Poleg tega pa je v sedemdesetih letih absolviral tudi filozofijo in umetnostno zgodovino na filozofski fakulteti. Literarne prispevke je objavljala v Dialogih, Snovanjih, Listih, Primorskih srečanjih in na RTV v literarnem nookturnu..

